COLECTIA ROMANTIC

422

Carole Dean

DĂDACA

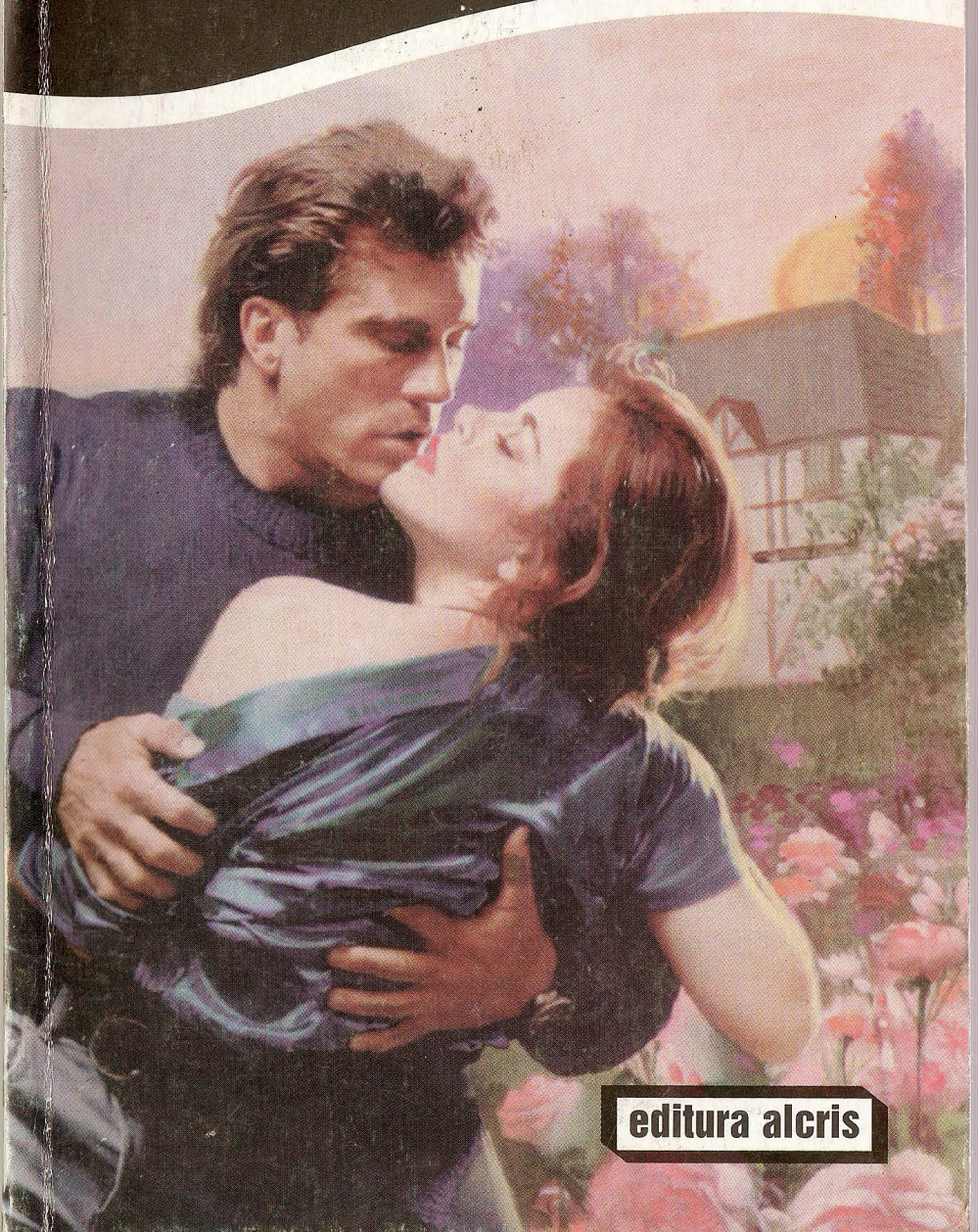

editura alcris

De aceeași autoare în colecția „ROMANTIC" a mai apărut:

UN BĂRBAT NUMIT BLUE – nr. 375

Simone Doucet avea de susținut o imagine – pe a mamei sale. În fond, de la mama ei moștenise Simone imperiul corporatist, elanul și ambiția, precum și neîncrederea în bărbați. Era pregătită pentru cele mai mari provocări ale vieții. Cu o excepție: provocarea de acum era un bărbat cu ochi albaștri, bine clădit și absolut irezistibil...

Când expertul financiar Thomas Blundell a fost angajat să controleze holdingurile Simonei în Europa, nici o clipă n-a visat că tânăra femeie de afaceri avea un asemenea tezaur de calități personale. Dar cum s-o convingă pe acea patroană ocupată tot timpul, să investească și puțină plăcere colaterală în deplasarea lor?

Capitolul 1

Evan se uită cu atenție prin restaurantul aglomerat, apoi își coborî privirile asupra ceasului. Unu fără un sfert. Trebuia să se întoarcă la birou și el nu venise. Poate se răzgândise, poate n-o să mai vină deloc. Unde era omul ăsta?! Fără să-și dea seama, începu să bată cu degetele în masă.

– Evan, vrei să încetezi?

– Ce anume?

– Asta, zise Caressa Stewart, arătând spre mâna ei. O să fiu și eu la fel de nervoasă ca tine!

– Scuză-mă.

Evan își ascunse mâinile în poală, încercând să-i zâmbească prietenei sale.

– Ce-i cu tine? E fratele meu și-l cunosc, încercă s-o încurajeze Caressa. Ți-am spus că lucrurile se vor rezolva și ai să vezi că așa va fi! O fi el încăpățânat, arogant, foarte impulsiv, ca să nu mai spun de temperamentul lui... dar n-ai de ce să-ți faci griji.

– Mulțumesc, Caressa! Mă simt mult mai bine, zise cu ironie Evan.

Începu să se joace cu șervețelul.

– Cum să nu fiu nervoasă? E o ocazie unică și n-aș vrea s-o ratez. E foarte important pentru mine! În plus, nu stau în fiecare zi în cel mai elegant restaurant din Victoria, așteptându-l pe faimosul Lincoln Stewart.

Caressa dădu din mână, nepăsătoare.

– A făcut și el câteva clădiri! Nu cred că poate fi considerat faimos.

– Caressa Stewart, ești incredibilă! Câteva clădiri? Da, în Paris, Bruxelles, Madrid și Mexico City! Ca să nu mai spun că ar putea fi ales să proiecteze complexul teatral din Londra...

Evan clătină din cap.

– Auzi la ea, câteva clădiri!

Caressa făcu o pauză pentru a sorbi din cafea.

– De unde știi toate astea?

– Am făcut cercetări. Nici n-a fost greu, toate revistele vorbesc de el.

– Văd că încă îți mai place să colinzi bibliotecile. Voiai să fii sigură că n-o să trăiești cu Jack Spintecătorul?

– Cam așa ceva. Dar n-o să trăiesc cu el, așa cum te-ai exprimat tu! Poate n-o să mă placă. Chiar tu mi-ai spus că este...

– Greu de mulțumit, dominator, neîncrezător, foarte pretențios? Da, ți-am spus. Și cu toate astea, ai zis că vrei slujba asta.

– Fratele tău ar face bine să nu te lase niciodată să te ocupi de relațiile lui publice.

Caressa zâmbi și ridică din umeri.

– Eu spun lucrurilor pe nume. În plus, vreau să fii conștientă în ce te bagi.

Evan începea să se întrebe dacă tot ce-i spunea Caressa era adevărat. Oare cum era fratele ei în realitate? În fond, nu conta. Dacă ea primea ceea ce-și dorea, era în stare să accepte orice.

– Am mare nevoie de o locuință, spuse Evan după o scurtă pauză. Dacă n-o să plătesc chirie un an întreg, pot să strâng bani pentru școala lui Cal.

Evan știa că niciodată Caressa n-o să înțeleagă cât era de importantă pentru ea acea casă, chiar dacă era o simplă casă de oaspeți. Nici ea, nici fratele ei nu avuseseră vreodată nevoie de bani. Făceau parte dintr-o familie bogată și-și construiseră apoi cariere de pe urma cărora câștigau foarte bine.

– Și din cauza asta ești gata să-l suporți pe Linc. Și pe Jenny!

Caressa o privi cu atenție.

– Poți să ai probleme cu fetița asta. E o scumpă și țin mult la ea, dar trebuie să recunosc că fratele meu are tendința de a o răsfăța. Nu mă pricep la copii, dar cred c-o să-ți dea ceva bătaie de cap.

– Are numai patru ani, Caressa. Copiii sunt foarte activi la vârsta asta. În plus, n-o să fiu cu adevărat dădaca ei, n-o să am grijă de ea tot timpul. O să mă descurc, nu-ți face griji.

Accept orice, atâta vreme cât nu plătesc chirie, iar Cal poate avea camera lui, adăugă ea în gând. Un bărbat și o fetiță? Floare la ureche!

– Sper să fie așa, dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Caressa se uită peste umărul lui Evan și zâmbi.

– Pregătește-te, drăguță. A venit! Nu-ți face griji, o să-i placi!

Evan închise ochii și își strânse pumnii. Poate că era momentul potrivit pentru o scurtă rugăciune. Când termină și deschise ochii, Lincoln Stewart era în fața ei.

– Nu am prea mult timp, Caressa, așa că hai să nu pierdem vremea. Ea e?

Se așeză lângă sora sa și o privi cu atenție pe Evan. Ea observă părul lui blond, ochii albaștri, adânci și tenul bronzat, și înghiți în sec. Caressa nu-i spusese că fratele ei era bărbatul din visele oricărei femei!

– Ești grosolan, Lincoln, ca de obicei! îl certă Caressa. Ea e Evan North, cea despre care ți-am vorbit.

El înclină capul în direcția lui Evan, apoi se întoarse din nou către sora sa.

– Ai verificat-o?

– Linc, pentru Dumnezeu! Ce să verific? O știu de... de ani de zile! Ți-am spus că este perfectă, absolut perfectă pentru tine.

– Perfectă? întrebă el, suspicios.

– Da, perfectă!

Caressa exagerase cu privire la perioada de când se cunoșteau, dar Evan ignoră acest amănunt. Își drese vocea, considerând că era momentul să fie băgată în seamă.

– Dacă aveți vreo întrebare, domnule Stewart, sunt gata să vă răspund.

El o fixă cu privirea.

– Linc.

– Poftim?

– Spune-mi Linc.

Ea dădu din cap. Doamne, ce ochi albaștri!

– De ce vrei slujba asta? vru el să știe. Ai înțeles că nu vei primi nici un salariu?

– Mă înțeleg foarte bine cu copiii, domnule Stew... Linc. Și apoi, eu am deja o slujbă, cred că v-a spus Caressa.

– Poate că da, nu-mi aduc aminte. Sora mea mi-a spus foarte puține lucruri, dar știu că mi-a zis că are o prietenă... Cum ai zis? Bombă, nu? O prietenă care nevoie de un loc unde să stea. Nu e o referință prea bună pentru o persoană care se va ocupă, fie și parțial, de fiica mea.

Evan îi aruncă o privire de gheață Caressei.

– I-am spus tot ce trebuia să știe. Crede-mă, Evan! Dar el n-aude decât ceea ce vrea!

Apoi se uită urât către Lincoln.

– Și să știi că și ei i-am spus că ești un tiran! Mulțumesc că mi-ai dat dreptate!

Zâmbind, Caressa își luă geanta și se ridică, nu înainte de a împinge către el nota de plată.

– Eu am plecat. Descurcați-vă singuri!

Îl sărută pe fratele ei pe obraz.

– E perfectă pentru tine, Linc. Nu fi prost!

– Tocmai asta e. Dacă vrei să-mi bagi pe gât vreuna din...

– Doamne, Linc! oftă Caressa. Noroc, Evan! O să ai mare nevoie! Vezi cu ce brută ești nevoită să stai? La revedere!

Când se întoarse către ea, Evan văzu un zâmbet slab pe buzele lui.

– Deci... Mă consideri un tiran?

Se relaxă în scaun și o privi îndelung, cu mare atenție, fără să arate dacă-i plăcea sau nu ceea ce vedea.

– Cred...

Evan se opri. N-ar fi putut să-i spună că era cel mai antipatic bărbat pe care-l văzuse în viața ei.

– Spune, nu te opri, o îndemnă el.

Ea trase aer în piept.

– Cred că avem foarte puțin timp la dispoziție pentru a decide dacă acest aranjament va merge sau nu. În cincisprezece minute trebuie să fiu înapoi la birou. Dacă nu ești de acord, te rog să-mi spui, domnule Stewart. Să nu te simți obligat de ceea ce ți-a zis sora dumitale.

– Nici gând, o asigură el. Nu semeni deloc cu prietenele Caressei. Nu porți haine scumpe, de firmă, nu ai unghii false și...

Privirea lui se opri asupra părului ei lung, roșcat, prins în coadă.

– Și nu ai părul îmbâcsit cu tot felul de spume și alte tâmpenii.

– Nu înțeleg ce legătură are înfățișarea mea cu...

– Și nici machiajul nu este prea încărcat. Nu murdărești așternuturile bărbaților, nu?

– Așternuturile? Domnule Stewart! Nu cred că...

– Linc, ți-am mai spus. Ai un băiat, nu? Presupun că și el face parte din înțelegere.

Evan aprobă. În mod sigur, Cal făcea parte din înțelegere!

– E bine crescut? Nu pot să sufăr plozii.

Ea simți că se înfurie și numără până la zece ca să se liniștească.

– E foarte bine educat, pentru vârsta lui. Eu nu am crescut un „plod".

– Bun. Îți plac câinii?

Ea dădu din cap.

– Știi să faci prăjituri? Mari, cu ciocolată?

Ea îl privi uimită și aprobă din nou.

– Jenny m-a pus să te întreb asta, explică el. Păi... o să trimit un camion după lucrurile tale. Sâmbătă e bine? Casa nu e cine știe ce, dar așa e și slujba. Dacă ai noroc, o s-o înlocuiești pe Maud doar o noapte pe săptămână. Te descurci?

Inima lui Evan bătea cu putere. Reușise! Îl privi în ochi și, pentru prima oară de când se cunoscuseră, zâmbi.

– Da, mă descurc.

Brusc, Lincoln se ridică. Cercetă nota de plată și lăsă pe masă câteva bancnote. Vru să plece, dar se întoarse către ea.

– Numele tău... Evan... e neobișnuit pentru o femeie.

– E prescurtarea de la Evangaline.

El dădu din cap.

– Deci, rămâne stabilit. Sâmbătă dimineața, la zece, zece și jumătate. Să nu întârzii! Și noi o să ne mutăm sâmbătă, o să fie o zi infernală!

Se îndreptă spre ieșire, urmărit de privirile tuturor femeilor din restaurant. Cu siguranță, trecuse prin multe așternuturi! își zise ea.

***

Evan luă de pe pat afișul uriaș ce înfățișa o motocicletă Harley-Davidson și îl făcu sul. Lui Cal îi plăcea foarte mult, dar nu avea o cameră a lui în care să-l poată pună pe perete. De șase luni, de când veniseră în Victoria, dormea pe canapea. Libby, cea care în curând va deveni fosta ei colegă de cameră, nu dorise să vadă posterul în spațiile comune. Acestea fiind o sufragerie cât o față de masă, o baie în care căzuseră jumătate din plăcile de faianță și o bucătărie de mărimea unui timbru poștal.

Evan zâmbi larg și puse afișul într-o cutie. Toată viața ei făcuse compromisuri și încercase să se acomodeze cu diverse persoane cu care împărțise o locuință. Dar totul se terminase! De-acum, Cal va avea camera lui în care va putea să lipească pe pereți tot ce va dori!

Spera ca morocănosul proprietar să accepte decorațiunile lui Cal. Dacă Evan și fiul său aveau noroc, nu-l vor vedea prea des pe Linc. Caressa îi spusese că era foarte ocupat, iar casa de oaspeți era la câteva sute de metri de vilă. Probabil că, după ce se va convinge că Evan avea grijă de locuință, nu se va amesteca în treburile lor. Linc Stewart îi făcuse impresia unui bărbat care ține mult la propria intimitate.

Se uită la ceas și văzu că era aproape zece și jumătate. Camionul trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. O casă! În sfârșit, ea și Cal vor avea o casă!

Nu, se corectă Evan repede. Vor avea un cămin!

– Mamă! năvăli Cal în cameră. Mi-am uitat posterul....

Se opri și zâmbi când văzu afișul strâns și așezat în cutie.

– Ai terminat de strâns cărțile? întrebă ea.

– Sunt la ușă. Libby a spus că n-a terminat de citit cartea pe care i-ai împrumutat-o, așa că i-am lăsat-o. A, și vrea să păstreze prăjitorul de pâine până când o să-și cumpere unul. Se poate?

Evan oftă, știind foarte bine că n-o să mai vadă niciodată nici cartea, nici prăjitorul. Se săturase până peste cap de colega ei de apartament. În plus, nu-i plăcea felul cum îl privea în ultima vreme pe Cal. Gândul acesta o făcu să se încrunte.

– Deci? insistă fiul ei. Nu se poate?

– Ba da, e în regulă. Mă gândeam la altceva.

Se auzi soneria. Cei doi se priviră și zâmbiră, grăbindu-se către ușă. Șoferul camionului, Gary, îi ajută să ducă toate bagajele la mașină.

Casa lui Lincoln Stewart era imensă, tipic englezească, construită în stilul Tudor. Are cel puțin trei etaje, se gândi Evan când trecură pe lângă ea. Unul din ziduri era acoperit în întregime cu iederă, în partea stângă era o grădină de trandafiri. Deși se vedea că fusese neîngrijită, casa păstrase intact farmecul secolului nouăsprezece.

Șoferul opri în fața intrării principale.

– Noi n-o să locuim aici, Gary, se grăbi Evan să-i spună.

– Știu, doamnă North. Domnul Stewart mi-a spus să opresc aici ca să iau cheia. Dumneavoastră o să stați mai în spate, lângă apă. Vin imediat.

– O să locuim lângă apă? întrebă Cal.

– Așa se pare, răspunse ea, distrată.

Era încă uimită de mărimea proprietății lui. Caressa nu-i spusese nimic de vreun râu sau un lac. Îi spusese doar că nu era departe de universitate și că nimeni nu locuia în vechea casă de oaspeți. Evan nu pusese nici o întrebare, de vreme ce casa avea două dormitoare și nu trebuia s-o împartă cu nimeni.

– Am luat-o.

Gary urcă în cabină fluturând cheia și porni camionul.

– Grozav!

Cal sări din mașină și se îndreptă spre plajă. Evan respiră adânc și-l urmă. Priveliștea era atât de frumoasă, că nu-i venea să-și creadă ochilor. Căsuța lor era foarte aproape de malul oceanului; era făcută din lemn și avea o verandă foarte mare, îndreptată spre sud-est. Minunată pentru cafeaua de dimineață, se gândi Evan, zâmbind.

Gary începuse să care cutiile în casă. Evan intră și se uită de jur-împrejur, apoi își ridică privirea, nedumerită. Tavanul avea o gaură de mărimea unei mingi de tenis, prin care intrau nestingherite razele soarelui.

Locul era o ruină! Podeaua era acoperită de un strat gros de praf, două geamuri erau sparte, iar un miros greu îi făcea să lăcrimeze.

– Ce-i mirosul ăsta oribil? întrebă Evan.

Strâmbă din nas și se uită atentă pe jos.

– Am găsit, zise ea, strângându-și nasul între degete. Scârbos!

Pe podea zăcea o veveriță moartă.

Gary o luă cu ajutorul unui ziar și o aruncă afară. Mirosul însă persista, așa că Evan deschise larg ușa de la intrare și ieși pe verandă, respirând adânc. După ce termină de cărat toate cutiile, Gary își luă rămas-bun și plecă.

– Cam multă mizerie! remarcă fiul ei după ce făcu un tur prin noua lor locuință.

Pentru prima oară de când văzuse casa, Evan zâmbi.

– Bine spus, zise ea, trecându-și mâna prin părul negru, cârlionțat al băiatului. Nu vrei să facem ceva în legătură cu asta?

– Ce? întrebă el, fără nici o urmă de entuziasm.

– Vezi mătura aia?

Cal o luă și intră în casă.

– Din primul salariu o să cumpărăm niște vopsea, hotărî ea. Și niște perdele.

Totuși, nu va cheltui prea mult. Trebuia să strângă bani pentru Cal.

– Locul ăsta e un dezastru!

Evan se răsuci pe călcâie, uimită de vocea pe care o auzise. Lincoln Stewart intră în casă și se uită în jurul lui, dezgustat.

– Nu se poate să locuiești aici. Locul ăsta e un adevărat pericol!

Apăsă cu putere pe podeaua de lemn și se încruntă când scândurile vechi începură să scârțâie.

– Strânge-ți lucrurile și...

Nu se putea să-i dea afară! se gândi Evan, înspăimântată. N-o să-l lase!

– Nu, e în regulă. Cal și cu mine o să reparăm tot. Nu e nevoie...

– Ai auzit ce-am spus. Împachetează. Nu vreau să-mi asum riscul!

Ea își înălță capul, semeață.

– Avem o înțelegere, domnule Stewart. Ați fost de acord să ne lăsați să stăm aici, fără chirie, un an de zile, cu posibilitatea de prelungire. Dacă e nevoie, dacă vreți să ne dați afară, sunt gata să... să vă dau în judecată.

Evan ar fi spus orice, numai să poată rămâne acolo.

– Am spus...

– Mamă, ăsta e bun la ceva?

Cal intră în cameră cu un vătrai în mână. Când îl văzu pe Lincoln, se opri și făcu un pas înapoi.

– Cal, el este domnul Stewart. Este proprietarul acestei... mă rog, case.

Linc făcu ochii mari.

– Acesta e băiatul tău? întrebă el, uimit peste măsură.

Evan aprobă. Știa care va fi următoarea întrebare și își strânse pumnii. Îi părea rău că fiul ei trebuia să treacă din nou prin această situație.

– Câți ani are?

Nu se așteptase să vadă un adolescent chipeș, de fapt un tânăr bărbat.

– Șaisprezece.

Linc se uită spre ea, pregătindu-se să-i pună o altă întrebare. Mulți oameni n-ar fi îndrăznit s-o facă, din politețe, dar Lincoln Stewart nu se împiedica de asemenea lucruri.

– Și tu câți ani ai?

Oricum ar fi ajuns să discute despre asta. Dar dacă îi mai punea o singură întrebare personală, o să-l dea afară cu mătura!

– Treizeci, răspunse ea fără ezitare.

– Strânge-ți lucrurile, îi ceru el, imperturbabil.

Văzu că Evan era gata să protesteze și ridică mâinile, oprind-o.

– Nu te dau afară. Vreau doar să vii să locuiești dincolo câteva zile, până când o să transform cocina asta într-o casă adevărată.

– A! Păi... înțeleg. E foarte frumos din partea dumitale, domnule Stew...

– Linc, o corectă el, iritat.

– Ești foarte amabil, Linc, dar Cal și cu mine o să ne descurcăm. Nu-i așa, Cal?

Fiul ei aprobă. După expresia lui, părea că mai degrabă și-ar fi petrecut noaptea sub cerul liber decât cu bărbatul impunător din fața lui.

– Nu sunt amabil, sunt doar practic. Lăsând la o parte pericolul, construcția asta face parte din proprietatea pe care am

plătit bani buni. Am fost asigurat că totul e în stare foarte bună. Trebuie să recunosc că am inspectat numai vila. Și, chiar dacă tu ești gata să locuiești într-o cocioabă, eu vreau să-mi protejez investiția. Aici trebuie făcute niște reparații și o să am grijă ca acest lucru să se întâmple. Acum, te rog, ia-ți tot ce-ți trebuie și vino cu mine. Poți să stai în vilă când durează reparațiile. Dacă nu vrei, o să te duc la cel mai apropiat motel.

Grosolan, nesuferit, autoritar!

– Deci? Vii sau nu?

– Cât timp?

Evan nu avea de gând să renunțe. Și, din fericire, nici el nu voia să scape de ea.

– Cât timp pentru ce?

– În cât timp ne putem muta înapoi?

– Trei săptămâni, poate o lună, se răsti el.

Ea îl privi fără să spună un cuvânt.

– Dacă ai norc, două săptămâni. Așa ești mulțumită, doamnă North?

– Două săptămâni, acceptă ea. Cal, vrei să iei valiza și geanta sport? O să mai luăm mâine ce ne trebuie.

Se uită la bărbatul blond care stătea în cadrul ușii.

– Gata, Linc! Pentru următoarele două săptămâni, suntem ai tăi!

***

Casa era plină de oameni care munceau. Se muta mobila, se puneau perdele, se vopsea, se montau instalațiile sanitare. La etajul doi se întindeau covoarele. O adevărată nebunie! Numai ea și Cal mai lipseau!

– Maud! strigă Linc.

Evan se uită spre scările care, credea ea, duceau către dormitoare.

– Sunt aici, sus! se auzi o voce de femeie. A, tu erai, Lincoln. O secundă! O ajut pe Jenny să se îmbrace și coborâm imediat.

Maud Cahane era o femeie foarte drăguță. Când Linc făcu prezentările, Evan își dădu seama că n-ar fi putut spune câți ani avea. Judecând după părul ei alb, avea cam șaizeci de ani, dar după ten nu i-ai fi dat mai mult de patruzeci. Zâmbetul și ochii, însă, erau ale unei fete de șaisprezece ani.

Jenny o ignoră pe Evan și îl cercetă cu atenție pe Cal.

– Deci tu ești Jenny, spuse Evan, aplecându-se către fetiță. Mătușa ta Caressa mi-a spus multe despre tine, dar nu mi-a zis că ești foarte drăguță. Eu sunt Evan, iar el este Cal.

Micuța o strânse de mână pe Maude și se uită neîncrezătoare spre noua-venită. Fetița asta își dăruia foarte greu afecțiunea și încrederea! își spuse Evan. Foarte bine! Eu n-am învățat să fac acest lucru decât după ce am făcut multe, prea multe greșeli.

O mângâie pe părul blond, moștenit fără îndoială de la tatăl ei, dar fetița se feri.

– Maud, avem vreo două camere libere? Cabana aia e o dărăpănătură!

– Și casa asta e la fel, dacă n-ai observat! Dar o să găsim o soluție. Evan poate să stea în camera lipită de a ta, acolo s-au pus covoarele. Iar tu, Cal... dacă n-ai nimic împotrivă, poți să dormi în camera de joacă de la mansardă.

Maude îi zâmbi băiatului.

– E în ordine sau o să te încurce toate păpușile de acolo?

– E foarte bine, mulțumesc.

– Bun. Atunci, hai să-ți arăt unde e. Să vedem cum ne descurcăm cu așternuturile.

Cal se uită la mama lui, apoi la Linc.

– Tu, mamă? E totul în ordine?

Evan înțelese întrebarea fiului ei și-i zâmbi încurajator.

– Nu-ți face griji. Ne vedem mai târziu.

Evan rămase cu Linc la capătul scărilor. Un muncitor veni să-l întrebe ceva despre instalația electrică, așa că ea profită de scurta pauză. Se uită de jur împrejur și nu rezistă impulsului de a traversa holul și a intra în ceea ce-și închipuia că era biblioteca. O asemenea casă trebuia să aibă o bibliotecă! Își dădu seama că avea dreptate când văzu că doi pereți erau acoperiți în întregime cu rafturi. Un alt perete era, de fapt, o fereastră imensă care se deschidea spre o curte interioară din care se vedeau casa de oaspeți și oceanul. Deși camera era plină de cutii, unelte și vopseluri, Evan își imagină cum va arăta când se vor termina lucrările. Se sprijini de tocul ușii, visătoare.

– Îți place? îl auzi pe Linc.

– La nebunie.

Se întoarse spre el și-i zâmbi larg.

– E absolut perfectă.

– Încă nu e terminată.

– Aici o să fie biroul tău? E o încăpere foarte luminoasă.

El aprobă cu o mișcare a capului.

– Când o să fiu aici. Călătoresc foarte mult, dar acum, când avem un loc al nostru, aș vrea să stau mai mult pe acasă. Vrei să facem un tur al casei înainte să-ți arăt camera ta?

Ea îl privi, surprinsă. Deci putea să fie politicos!

– Da, mi-ar plăcea.

– O să începem cu bucătăria. Maud a făcut niște sandvișuri și eu sunt mort de foame. Tu? Sau ții cură de slăbire? N-am întâlnit nici o prietenă a Caressei care să nu țină socoteala caloriilor...

Se strâmbă atât de caraghios, încât Evan izbunci în râs.

– Arăt eu ca o femeie care se înfometează?

În secunda următoare, regretă cuvintele spuse. Privirea lui i se plimbă pe tot corpul, insistând asupra sânilor plini.

– Nu, recunoscu el. Arăți foarte... sănătoasă.

O luă de braț și o conduse spre bucătărie.

– Pe aici, spuse el cu o voce ca de gheață.

Linc îi arătă toată casa, lăsând la sfârșit camera lui – dormitorul principal. Covorul era verde închis, iar patul era foarte mare. Câteva cutii era aliniate lângă perete, iar la marginea patului era deschisă o valiză.

– Camera ta e într-acolo, zise Linc, arătând spre o ușă aflată în dreapta lui.

– Glumești! Adică trebuie să trec prin camera ta ca să ajung în a mea?

Nu, nu era bine deloc!

Linc părea amuzat de reacția ei.

– Nu-ți convine?

– Bineînțeles că nu-mi convine. O să folosesc o altă cameră. La urma urmei, nu-mi trebuie decât o canapea!

Sprijinit de perete, Linc arătă spre patul care domina încăperea.

– N-ar fi mai bun ăsta?

Eavan făcu ochii mari. Cu siguranță nu auzise bine! Îi făcea avansuri, sau era un mod de a o insulta?

– Foarte bine, zise el, încrucișându-și brațele la piept. Ți-ai jucat rolul foarte bine, ai părut într-adevăr uimită. De data asta, Caressa s-a întrecut pe sine. Dacă punem la socoteală și scena de mai devreme... aproape că m-ai convins.

– Ce... ce vrei să spui? reuși ea să rostească.

– Uite ce e, drăguță! N-am timp de pierdut! Dacă sora mea te-a sfătuit să vii aici și să încerci să mă cucerești, să știi că n-ai nici o șansă. Pe de altă parte, dacă vrei să-mi încălzești patul, pentru o scurtă perioadă de timp, ești binevenită. Dar să stai în casa mea, să te ocupi din când în când de fiica mea... Ești nebună dacă ai crezut că o să mă păcălești cu planul ăsta! Și Caressa e mai nebună decât tine! Și încă ceva: dacă puștiul ăla înalt și chipeș e băiatul tău, eu sunt bunicul lui! Ar însemna ca tu să-l fi născut...

Palma pe care i-o trase Evan răsună câteva clipe în încăpere.

– Ticălos arogant ce ești! Cine dracu' te crezi?

Roșie la față de furie, ridică din nou mâna, dar Linc i-o prinse.

– Cum îndrăznești să mă insulți, să-l insulți pe fiul meu?

Încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

– Lasă-mă, vreau să plec! Ești un mizerabil! Vreau să plec!

– Vrei să spui că nu știi despre ce vorbesc?

– Vreau să spun că ești un individ abject și nu ți-aș încălzi patul – așa cum ai spus – nici dacă tu ai fi Adam și eu Eva și întreaga omenire ar depinde de noi! Am fost destul de clară?

Îi eliberă brațul, dar tot nu părea convins de spusele ei.

– N-ai pus nimic la cale cu sora mea?

– Ești paranoic?! Auzi, să pun ceva la cale... Nici n-o cunosc bine! Am întâlnit-o acum trei luni, când a venit la cercul meu de lectură.

– Caressa? Cerc de lectură?! Vezi să nu te cred! În plus, ea mi-a spus că vă știți de câțiva ani.

– A vrut să-mi facă o favoare, dar n-am nevoie de așa ceva. Am plecat de-aici!

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Stai!

Ea puse mâna pe clanță.

– Stai puțin.

Evan întoarse capul și îi aruncă o privire de gheață.

– Dacă ce spui e adevărat...

Ea apăsă pe clanță.

– Așteaptă puțin, ce naiba! N-am vrut să spun... Îmi pare rău.

Evan își dădea seama că nu era obișnuit să-și ceară scuze, dar era hotărâtă să nu-l ajute în nici un fel. Merita!

– Am crezut că ești una din acele... Caressa mereu încearcă să-mi găsească... Mi-a dat cuvântul că nu e așa, dar n-am crezut-o. Dacă ai cunoaște-o, nici tu nu ai avea încredere în ea.

– N-am înțeles prea bine, insistă Evan. Ce încearcă să găsească sora ta?

El își trecu mâna prin păr și-și feri privirea.

– Încearcă să găsească femeia potrivită pentru mine.

– Caressa încearcă să te cupleze?

Luă mâna de pe clanță și se întoarse spre el, uimită de ce auzea.

– Ce frumos sună! se strâmbă Linc.

– Nu că n-aș înțelege că ai nevoie de ajutor, dar... de ce eu? Nu am nevoie de un soț – și nici de un copil mic!

E ultimul lucru de care am nevoie, adăugă ea în gând. E adevărat că n-am avut niciodată un bărbat, dar am fost mamă jumătate din viața mea. Acum e momentul să-mi trăiesc viața așa cum vreau – singură.

– Sora mea, care-și bagă nasul peste tot, știe asta? întrebă el.

Evan ridică din umeri.

– Probabil că nu. Ne simțim bine împreună, dar n-am ajuns la discuții intime.

– Deci n-a încercat să mă vorbească de bine.

– A zis că ești autoritar, temperamental, grosolan. Crezi că se pune?

Linc zâmbi ușor.

– Poate a încercat să-ți trezească curiozitatea.

– Nu prea cred.

Se priviră câteva clipe.

– Se face târziu, zise Evan când tăcerea deveni stânjenitoare. Oricât de interesantă ar fi viața ta amoroasă – sau lipsa ei, mai exact – ar fi mai bine să plec. Trebuie să găsesc un loc unde să dorm la noapte.

– Ușa camerei tale este la capătul holului, Evan. Asta, zise el arătând spre ușa din camera lui, se deschide numai din partea ta. Acum că știm cum stăm, crezi că mai putem încerca o dată? Tu ai nevoie de o locuință, iar eu am nevoie de cineva care s-o poată înlocui pe Maud. Nu-i așa?

Ea ezită, privindu-l cu neîncredere.

– Chiar crezi că se poate? Trebuie să uităm palma pe care ți-am tras-o eu și acel avans prost inspirat din partea ta!

– Hai să încercăm.

Îi întinse mâna, iar ea i-o strânse.

– Să sperăm că o să meargă, zise ea când ieși din dormitorul lui.

– O să fie bine. Și promit că nu vor mai exista avansuri prost inspirate, răspunse Linc, închizând ușa în urma ei.

Capitolul 2

Tot restul zilei, Linc fu ocupat cu meșterii care se perindau prin casă, în vreme ce Evan se oferi s-o ajute pe Maud în bucătărie. Jenny își găsise o nouă ocupație – nu-l scăpa din ochi pe Cal.

– Ce să fac cu ăsta, Maud? întrebă Evan arătând spre un platou de cristal.

– Pune-l pe raftul de sus. Gata, asta a fost ultima cutie. Eu aș vrea o cafea, ce zici?

– De acord.

Evan coborî de pe scaunul pe care se urcase și îi zâmbi femeii mai în vârstă. I se părea ciudat că Maud era menajeră și dădacă în casa lui Linc Stewart. Avea o eleganță și un rafinament care nu se potriveau unui simplu angajat.

– Fac eu cafeaua, se oferi Evan. Tu odihnește-te puțin. De când am venit, n-ai stat locului nici o clipă.

– Ce bine că ai venit! Mi-ai fost de mare ajutor.

Maud își trase un scaun lângă fereastră și se așeză.

– Voiam să te întreb ceva. Linc ți-a spus de ce este nevoie de tine aici?

– Nu mi-a dat prea multe amănunte. Mi-a spus doar că are nevoie de cineva care să te înlocuiască, dacă o să trebuiască să pleci.

– E vorba de mama mea... Are nouăzeci și trei de ani și este foarte bolnavă.

– Înțeleg. Îmi pare rău, trebuie să fie foarte greu pentru tine.

Evan se întrebă ce s-o fi întâmplat cu mama ei. Oare mai trăia? Nu mai știa nimic de ea și, chiar dacă ar fi vrut, nu știa unde s-o caute. Trecuseră șaisprezece ani!

– Mulțumesc. Dar și eu, și sora mea suntem pregătite. De fapt, și mama s-a împăcat cu gândul. Ea și Grace locuiesc foarte aproape, la o oră de aici. Acum, că eu, Jenny și Linc ne-am întors în Victoria, aș vrea să stau cu mama două-trei nopți pe săptămână. De obicei, Linc e acasă, așa că n-o să fie nevoie de tine decât atunci când e plecat din oraș sau are vreo întâlnire care se prelungește. O să încercăm să te anunțăm din timp, ca să nu te încurcăm.

– E foarte frumos din partea voastră, dar eu nu prea ies în oraș. Cred că o să fiu acasă în fiecare seară.

– Nici un drăguț?

Evan râse ușor când auzi întrebarea lui Maud.

– Nu, suntem numai eu și Cal.

– E un băiat grozav, Evan. Cred că ești mândră de el.

– Chiar sunt. Eram foarte tânără când l-am născut pe Cal și s-a maturizat foarte repede, ca și mine, de altfel.

Observă privirea lui Maud și se încruntă ușor.

– Cunosc prea bine privirea asta, Maud, dar să știi că n-avem nevoie de milă. Ne-am descurcat până acum și sunt sigură că o să fie bine și de-acum înainte.

Evan îi dădu o ceașcă de cafea fierbinte.

– Mai întâi, Cal o să se ducă la colegiu, apoi eu...

– Continuă.

– Apoi eu pot să fac ce vreau.

Spusese destul pentru prima zi.

– Și știi ce vrei să faci?

– Mai mult sau mai puțin.

Nu voia să fie evazivă, dar așteptase atât de mult momentul acesta! Îi era teamă ca lucrurile să nu meargă rău dacă vorbea cuiva despre planurile ei.

– Hei, mamă!

Cal intră ca o furtună în bucătărie, cu Jenny pe urmele lui.

– Locul ăsta e bestial! Domnul Stewart are cinci mașini, le-am numărat eu, cinci! Și...

Zâmbetul lui umplu încăperea.

– Și o motocicletă Harley! Nici măcar n-o folosește! Și să vezi ce are Jenny! Tatăl ei i-a construit o căsuță, numai pentru ea. Are patru camere! Și au adus-o aici de la... De unde? o întrebă el pe Jenny.

– De la Paris, răspunse ea, importantă.

– Da, de la Paris, repetă Cal.

– Poți să locuiești acolo, dacă vrei, zise Jenny, bucuroasă că-i poate face pe plac.

Cal se uită scurt la mama sa, apoi răspunse.

– E în regulă, Jen. Păstreaz-o tu, iar eu o să vin în vizită din când în când, bine?

– Mâine?

– Bine, mâine.

Se întoarse către Evan.

– Mamă, mi-e...

– Foame, pot să pun pariu, râse Maud ridicându-se de pe scaun. Vrei să mă ajuți?

– Sigur, doamnă Cahane. Ce pot să fac?

– În primul rând, să-mi spui Maud și apoi, dă-mi din frigider...

– Nu-i da nimic, se auzi o voce puternică. O să mâncăm în oraș, Maud a muncit prea mult azi. Vreți mâncare chinezească?

Jenny alergă spre tatăl ei.

– Pizza, tati! Eu vreau pizza.

– Bine, draga mea, zise el luând-o în brațe. Pizza să fie!

Trei ore mai târziu, erau înapoi acasă. Evan era șocată, Maud extenuată, iar Cal pur și simplu dezgustat. Pentru ceilalți doi, tată și fiică, totul părea normal.

– Eu mă duc la culcare, anunță Maud când intrară în casă. Hai, Jenny!

– Nu vreau, protestă ea, agățându-se de gâtul tatălui ei. Nu sunt obosită.

– Ba sigur că ești, draga mea, zise Linc, lăsând-o jos. E trecut de ora zece. Hai, du-te cu Maud.

Cele două urcară scările, nu înainte ca Maud să-i arunce lui Evan o privire complice.

– Mulțumesc pentru cină, îi spuse ea lui Linc. A fost o seară foarte plăcută.

Amândoi știau că mințea.

– Nu ai nimic de comentat?

În ciuda vocii lui dure, Evan preferă să se prefacă nevinovată.

– Să comentez? Ce?

– Felul în care-mi cresc copilul.

– E fata ta. Dacă vrei să-i faci pe plac, foarte bine. Tu decizi.

– Adică s-o răsfăț, se încruntă el. Asta vrei să spui, nu? Că Jenny e o fetiță răsfățată și încăpățânată!

Evan își feri privirea. Dacă ar fi criticat maniera în care Linc își educa fetița, ar fi putut să piardă dreptul de a locui în casa lui.

– Sunt obosită. Nu vrei să discutăm altă dată?

– Nu. Am văzut cum te-ai purtat în seara asta. E clar că nu-ți place Jenny și ar fi mai bine să vorbim acum.

– Jenny e un copil frumos și deștept. Nu e vorba că nu-mi place.

– Atunci despre ce e vorba?

Evan înțelese că nu putea să scape. Dumnezeule! În nici douăzeci și patru de ore se certase de două ori cu bărbatul ăsta!

– E o chestiune de principiu, spuse ea, precaută.

– Prostii! Vreau să știu exact ce crezi despre ea.

– Ți-am spus, îmi place. Cui nu i-ar plăcea?

– Bun. Atunci?

Evan oftă.

– Bine. Recunosc că am fost șocată când ai lăsat-o să stea în picioare pe scaun, în toiul mesei.

– Are prea multă energie, ce era să fac?

– I-ai comandat trei tipuri de pizza, Linc. Una singură, prima pe care a cerut-o, ar fi fost suficientă!

– Dar e mică și nu se poate hotărî! De unde să știe un copil de patru ani dacă îi place sau nu-i place ananasul?

– Putea foarte bine să nu mănânce ananasul. Nu trebuie să strige și să deranjeze tot restaurantul. Și...

Oare spusese prea multe?

– Și mai ce?

Ochii lui albaștri n-o slăbeau nici o clipă.

– Știe că poate să facă orice când e lângă tine. Știe că, indiferent ce ar face, n-o să pățească nimic.

– E foarte isteață și...

– Are energie, e mică, e foarte isteață! Da, așa e, dar, de fapt, e doar un copil! Tu ești om în toată firea, Linc. Dacă vrei să facă tot ce poftește cu tine... Eu cred că are nevoie de o mână mai fermă, atâta tot.

– Da, așa spunea și mama ei, pufni Linc. Până când i-a tras o palmă de a văzut stele verzi!

Evan făcu ochii mari.

– Mama ei o bătea?

El respiră adânc și se îndreptă spre fereastră.

– Aceea a fost prima și ultima dată. Din fericire pentru Jenny, Moira prefera companii mai stilate. Spunea că era mai bine pentru copil să fie în grija unor „profesioniști".

Evan veni lângă el.

– Ironia e că eu am insistat că Moira să stea acasă, crezând că așa era mai bine pentru copil. Ce greșeală! E clar că nu avea nici urmă de instinct matern. În ziua în care a lovit-o, am luat-o pe Jenny și am plecat. Nu a cerut custodia, așa cum mă așteptam. Asta se întâmpla acum doi ani.

– Îmi pare rău, zise Evan.

Nu știa ce ar fi putut să-i spună.

– Să nu-ți pară, zise el, dur. A fost cea mai bună decizie din viața mea. Să fiu sincer, ar fi trebuit s-o fac mai de mult. Nu am nevoie de simpatia ta, dar vreau să înțelegi, de dragul lui Jenny. Ea are nevoie de afecțiune, de atenție, în nici un caz de o mână fermă. Am fost destul de clar?

– Foarte clar.

– Dar nu ești de acord cu mine.

– Eu l-am crescut pe Cal cum am crezut eu că e mai bine. Nu e treaba mea cum îți crești tu copilul.

– Bun, mă bucur că suntem de acord.

– Pot să mai spun ceva?

Linc o privi circumspect.

– Ți-am spus, nu e treaba mea, dar cred că nu e bine deloc să fii prea îngăduitor cu un copil. Să știi că o mână fermă poate fi la fel de iubitoare.

Îl atinse ușor pe brat.

– Îți mulțumesc că mi-ai vorbit despre Jenny.

Linc intră în dormitorul lui și se duse direct în baie. Spera ca un duș fierbinte să-i alunge încordarea și furia. Cine se credea femeia asta? Dacă o să vrea să afle părerea ei, o s-o întrebe. Ar face bine să nu se bage unde nu-i fierbe oala. În mod sigur Jenny nu avea nevoie de încă o femeie cu inima de gheață. Și nici el.

Oare Evan avea într-adevăr inima de gheață? Atingerea ei, chiar fugară, nu fusese rece. Ochii ei verzi nu erau deloc reci. Din contră, erau luminoși, strălucitori, cu excepția momentelor când se uita la el. Îi plăcea zâmbetul ei. Cald.

La naiba! O plăcea, pur și simplu, pe Evan. Dură, sinceră, încăpățânată și totuși prietenoasă. Era sigur că ar fi avut multe să-i spună, dar se oprise, cu gândul la casa promisă. Toate femeile doreau ceva, își zise Linc. Totul era să-ți dai seama ce vor!

Se dezbrăcă și făcu duș, după care se întoarse în cameră. Se întinse în pat, gânditor. Nu-i plăcea să vorbească despre Moira, dar simțise că Evan trebuia să știe, trebuia să înțeleagă ce se întâmplase cu Jenny. Își aminti privirea ei cercetătoare, și felul atent în care-l ascultase. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că-i pasă.

Își luă o țigară și vru să iasă pe balcon, dar se opri în ultima clipă. Era gol, iar balcoanele lor erau lipite. Își trase o pereche de blugi și ieși, trăgând cu nesaț din țigară.

– Știi că poți să mori din cauza lor?

Evan era pe balcon, îmbrăcată într-un halat lung, verde. Culoarea lui preferată.

– Așa se spune.

Mai trase o dată, apoi aruncă țigara peste balustradă.

– Deci nu-ți ajunge că te îmbolnăvești de plămâni, râse ea. Vrei să dai foc la casă! E o seară minunată, nu crezi?

Cu o mină foarte serioasă, se uită către Linc.

– E cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

El o privi în tăcere. Era mult prea amabilă, având în vedere că se certaseră cu jumătate de oră în urmă.

– Unde ai mai locuit?

– M-am născut în prerie, apoi am locuit la vest de Vancouver. Cam atât, nu pot să spun că m-am plimbat mult.

– Și de ce ai venit în Victoria?

– Din două motive. În primul rând, din pricina slujbei. Compania pentru care lucram în Vancouver a deschis o filială aici, acum câteva luni. M-am întrebat dacă vreau să mă mut și am acceptat imediat. Al doilea motiv a fost universitatea, care are o reputație foarte bună. Cred că fiului meu îi va plăcea aici.

Trase adânc aer în piept.

– Totul o să fie perfect!

Linc zâmbi când auzi cu câtă convingere vorbea.

– Îmi pare rău, se scuză ea, cu obrajii în flăcări. Cred că m-am lăsat dusă de val.

Linc se apropie de ea, îi prinse bărbia între degete și o sili să ridice capul.

– Sper să-ți meargă bine, Evan, spuse el, pierdut în ochii ei verzi, adânci.

Ar fi vrut să simtă gustul buzelor ei, dar se răzgândi în ultima clipă și o sărută pe frunte.

– E târziu, zise Linc. Ar fi mai bine să te duci la culcare.

Fără un cuvânt, Evan intră în cameră și închise ușa în urma ei.

Linc oftă adânc, apoi intră în dormitorul lui și o sună pe Christa. Îi ceru să se întâlnească în seara următoare, dar regretă toată noaptea decizia luată.

A doua zi, Maud pregăti un mic dejun copios, potrivit unei zile de duminică. Linc stătea în capul mesei, atent la ziarul pe care-l citea.

– A fost marfă, Maud! exclamă Cal după ce termină clătitele pe care le avea în față.

– Nu știu ce înseamnă, dar cred că trebuie să-ți mulțumesc, râse ea.

Cal se ridică de la masă și începu să strângă vasele.

– Nu-i nevoie, protestă Maud. Îmi termin cafeaua și mă ocup eu de ele.

Cal se uită la mama sa.

– Cum vrei tu, spuse ea.

– Asta înseamnă că o să-mi smulgă unghiile dacă nu te ajut, îi explică băiatul lui Maud.

– Bine, atunci pune-le lângă mașina de spălat vase.

– Ce-ar fi să le pun în mașină? Calculatorul din cer o să țină cont de asta. Nu-i așa, mamă?

– Așa e, răspunse Evan, abia abținându-se să nu râdă.

Când el avea cam șase ani, Evan îi spusese că în cer există un calculator care ține socoteala tuturor faptelor bune și rele pe care le fac oamenii. Cal nu uitase niciodată asta.

– Vin și eu! sări Jenny de pe scaun. Eu știu cum se spală vasele.

– Bună idee! După cum te-ai purtat aseară, chiar ai nevoie de niște puncte! Vreo câteva milioane.

Linc se uită la ei pe deasupra ziarului, iar Evan zâmbi când văzu cât era de serios. Până și sărutul neașteptat din noaptea trecută avusese o oarecare sobrietate. Cu toate astea, din pricina lui rămăsese trează până spre dimineață.

– O să iau un milion de puncte, anunță Jenny în timp ce cără vasele de la masă.

– Atunci poate o să mai mergem să mâncăm pizza, adăugă tăios Cal. Cam peste două mii de ani!

– Și când o să terminați, o să mergem la cabană, interveni Evan. Trebuie să facem și acolo curățenie.

– Aș vrea să nu vă duceți acolo, spuse Linc împăturind ziarul. Podeaua nu e sigură deloc.

– Dar trebuie să ne luăm bagajele! Mâine trebuie să mă duc la lucru și am nevoie de haine.

– Cal poate să rămână cu Jenny și Maud. O să te ajut eu.

– Nu-i nevoie, protestă ea. Mă descurc și singură.

– N-am nici o îndoială. Dar vreau să mai văd o dată locul, ca să știu ce reparații trebuie făcute.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Evan se uită spre Maud și ridică din umeri, dar îl urmă. Merseră până la cabană printr-o ploaie caldă de vară.

– De ce n-ai verificat cabana înainte să te muți?

– Dar tu de ce n-ai verificat-o înainte s-o cumperi?

Evan zâmbi larg.

– Să fiu sinceră, n-am chef să merg acolo. Hai să ne plimbăm pe plajă.

Linc aprobă.

– Dacă îmi mai zâmbești așa, o să fiu de acord cu orice-mi ceri.

Evan roși.

– Ai putea să încerci și tu. La zâmbet mă refer. E un bun exercițiu pentru mimica feței.

El ignoră remarca.

– Cred că ți-a fost greu. Să ai un copil la paisprezece ani...

Ea se așeză pe un bolovan și-și strânse genunchii la piept. Linc făcuse o afirmație, nu-i pusese o întrebare, dar ea îi răspunse.

– Multă lume crede asta și are dreptate. Dar se și înșală. La început a fost greu, dar perioada aceea a trecut. Acum îl am pe Cal, un băiat absolut grozav, și nu pot să-mi imaginez viața fără el.

– Și nu te-ai mai căsătorit.

Ea zâmbi.

– Cred că ți-ai dat seama că n-am fost căsătorită niciodată.

– Deci nu te-ai căsătorit niciodată, n-ai găsit persoana potrivită.

– Tu mă întrebi sau faci afirmații? Și, la urma urmei, ce-ți pasă?

El o privi câteva clipe, apoi întoarse capul.

– Întrebam, dar n-ar fi trebuit s-o fac. Iartă-mă, am fost indiscret. Poate ar fi bine să ne întoarcem.

– Da, ar fi bine. O să-ți spun odată povestea vieții mele, dar numai dacă-mi promiți că o să faci și tu același lucru.

Linc îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare. Ea o luă, dar își pierdu echilibrul și alunecă spre el.

Capitolul 3

Instinctiv, se prinse de umerii lui. Se lipi cu totul de el, iar senzațiile îi făcură pe amândoi să se înfioare. Evan ridică privirea către el, încercând să înțeleagă ce ascundea – mânie, suspiciune, nehotărâre, poate și un strop de pasiune. Linc se aplecă ușor. Buzele lui fremătau, ispititoare...

Evan întoarse capul și se desprinse din brațele lui.

– Ce aproape am fost... Vreau să spun, era să cad!

– Amândoi am fost aproape, zise el, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

Evan se încruntă. Faptul că nu plătea chirie pentru locuință nu mai era atât de important, mai ales dacă ochii lui spuneau ceea ce credea ea. În plus, și corpul ei o trăda!

Închise ochii și trase aer în piept. Nu! Niciodată nu se va mai lăsa pradă pasiunii și atracției! Și în nici un caz acum, când lucrurile mergeau atât de bine.

– Evan...

– Aș vrea să-mi iau lucrurile și să mergem înapoi. Sunt sigură că Maud are nevoie de ajutor.

– Da... bună idee. Avem treabă de făcut.

Se uită la ea, întrebător.

– Cred că nu mai avem nimic de spus, nu?

– Nu, răspunse Evan, înfruntându-i privirea. Nimic.

Restul zilei se evitară reciproc. Evan o ajută pe Maud să despacheteze, în timp ce Linc își făcu de lucru în biroul lui, amenajat pe jumătate. Spre seară plecă în oraș, spunând că avea o întâlnire.

Evan profită și-și petrecu câteva ore cu Jenny, spunându-i povești și jucând cărți cu ea. Era încântată că fetița o acceptase atât de ușor și se minuna de purtarea ei atunci tatăl ei nu era în preajmă.

– Jenny, scumpo, e momentul să mergi la culcare, anunță Maud. Hai să faci baie.

Fetița înălță capul, exact așa cum făcea tatăl ei când nu era de acord cu ceva.

– Nu vreau! Mă joc cu Evan.

Evan știa că micuța încerca s-o facă să-i ia apărarea in fața lui Maud, dar n-avea de gând să facă această greșeală.

– Hai, fuga, zise ea strângând cărțile. Mai jucăm mâine.

– Nu vreau, se bosumflă ea.

– Bine, atunci nu jucăm. Cal, vrei să iei cărțile de aici? Jenny nu mai vrea să se joace cu noi.

Cal luă cărțile și-i zâmbi fetiței.

– Du-te la culcare, Jenny, n-o să se răzgândească. Știu bine!

Fetița stătu câteva clipe pe gânduri, apoi schimbă tactica.

– O să te spun lui tata!

– Foarte bine, acceptă Cal. Mamă, o să mă uit puțin la televizor.

– Dar să nu-l dai prea tare.

– Bine. Noapte bună, Jen, ne vedem mâine.

O mângâie pe păr, apoi ieși din cameră. Fetița rămase cu ochii după el, nelămurită.

– Hai să mergem, zâmbi Maud. Evan și Cal o să fie aici și mâine dimineață. Dacă o să-i rogi frumos, sunt sigură că o să joace din nou cu tine.

– Vrei să vin să-ți citesc o poveste? se oferi Evan.

– Da, zise fetița, luând-o pe Maud de mână. Dar vreau să fie una cu pirați.

– S-a făcut. O să vin la tine imediat ce-ți termini baia.

Jenny adormi înainte ca Evan să termine povestea. O înveli și privi cu atenție către micul îngeraș blond. Cum să nu iubești un asemenea copil? Nici în momentele ei cele mai grele, nu regretase decizia de a-l avea pe Cal. Era o responsabilitate, într-adevăr, dar era și cea mai mare bucurie a vieții el. Darul ei câștigat în urma unei experiențe îngrozitoare și umilitoare.

O sărută pe frunte și stinse lumina, apoi ieși din cameră.

– Mulțumesc, Evan, îi zise Maud când o văzu pe hol. A adormit?

– Da.

– Nu e chiar atât de dificilă, să știi. Ar fi fost mult mai rău dacă tatăl ei era acasă. Uneori, durează ore întregi până adoarme.

– Am văzut ieri de ce e în stare când e cu el.

– Mă gândeam că... poate vorbești cu Linc despre asta.

– Am încercat, dar mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Să știi că are dreptate, nu e treaba mea.

– Da, cred că da. Mulțumesc pentru seara asta.

– Oricând ai nevoie.

Maud izbucni în râs.

– O să țin minte!

A doua zi, Evan se trezi mai devreme ca de obicei. Nu știa sigur în cât timp putea ajunge la birou și nu voia să întârzie. Ieși din casă la ora șapte și se ciocni de Linc la intrare.

– Stai pe loc! îi ceru el, apucând-o de umeri.

– Abia acum vii acasă? se smuci ea.

Întrebarea o făcea să pară o mamă cicălitoare, dar știa că are dreptate. Era nepieptănat, iar hainele îi erau în dezordine.

– Se întâmplă des să vii acasă în zori?

Își dădu seama că n-ar fi trebuit să-l întrebe așa ceva și se așteptă la un răspuns dur din partea lui.

– Nu, nu prea des, zise Linc, spre surprinderea ei. Numai atunci când... am nevoie.

Îi ridică bărbia cu două degete și zâmbi ispititor.

– Înțelegi ce vreau să spun, nu?

Dacă intenționase s-o șocheze, reușise pe deplin. Înțelese din privirea ei că era furioasă și dezamăgită, dar nu conta. Ea nu conta. Nu-i venea să creadă că, numai cu o zi în urmă, crezuse că-i place de ea. Acum, când ochii ei verzi îl cercetau cu dispreț, i se părea cea mai enervantă femeie pe care o cunoscuse.

– Scuză-mă, trebuie să plec.

Evan încercă să treacă de el, dar Linc îi blocă drumul.

– Unde pleci?

– La serviciu, domnule Stewart.

Se gândi că, dacă-i face pe plac, scapă mai repede de el.

– Și unde este serviciul tău? insistă el.

– În apropiere de clădirea Parlamentului. Te rog, chiar trebuie să plec.

– Și unde ți-e mașina?

– N-am mașină.

Încă puțin și-și pierdea răbdarea.

– De ce n-ai?

– Pentru că nu știu să conduc. Și chiar dacă aș ști, nu mi-aș permite o mașină. Ești mulțumit de răspuns?

Oare o făcuse să se simtă prost? se întrebă el. Era mai sigur că schimbe subiectul.

– Cu ce te ocupi?

Ea oftă prelung.

– Sunt operator la compania Moore Write Limited. Dar știi deja asta, Caressa ți-a spus.

– Da? Nu-mi amintesc. Dar țin minte că a spus că prietena ei e o adevărată „bombă".

Vocea lui era gravă. Își amintea, într-adevăr, trupul ei lipit de al lui și mâinile lui în jurul taliei ei fine.

– Bun! Înseamnă că știi ce se poate întâmpla cu o bombă.

– Poate exploda? o provocă Linc.

Zâmbetul lui era seducător.

– Da, poate exploda. Acum, dacă ai terminat cu joaca, aș vrea să mă lași să plec. Putem continua discuția altă dată, când o să fii...

– Treaz?

Ea nu răspunse și-și feri privirea.

– Înțeleg că nu ești de acord, domnișoară Înțepată Evangaline North. Așa e?

Ea își căută cu atenție cuvintele.

– O să întârzii, Linc. Ce-ar fi să intri în casă? Găsești cafea gata făcută în bucătărie și cred că s-a trezit și Maud. O să-ți pregătească ceva de mâncare.

Trecu de el, dar se întoarse după câțiva pași.

– Să nu te duci la Jenny. Copiilor nu le place mirosul de alcool.

El o privi depărtându-se și înjură încet. Enervantă femeie! Cu atât mai mult cu cât avea dreptate.

Cincisprezece minute mai târziu, Linc ieși din baie. Bău cafeaua pe care și-o adusese din bucătărie și se întinse pe pat. Se gândi la purtarea lui din acea dimineață și i se făcu rușine.

Dar nu era beat! Poate puțin amețit, dar în nici un caz beat. Dar ea? Ea cum își permitea să iasă din casa lui arătând atât de bine? Își aminti mirosul ei și simți că tot corpul i se tensionează. Dacă ar avea puțină minte, ar sta cât mai departe de domnișoara asta cu ochi tulburători! Și ar face bine să se mute cât mai repede!

Cu acest gând în minte, adormi.

– Caressa Stewart, vă rog. Spuneți-i că o caută Evan North.

Așteptă câteva clipe, apoi auzi vocea prietenei sale.

– Bună, Evan. Ce s-a întâmplat?

– Asta voiam să te întreb și eu.

– Mă tem că nu înțeleg.

– E vorba de fratele tău, Caressa. Are ideea absurdă că ai încercat să ne cuplezi. Nu-i adevărat, nu?

Caressa izbucni în râs.

– Glumești! Nu pot să cred că ți-a spus așa ceva!

Evan nu împărtășea amuzamentul Caressei.

– Te-am întrebat ceva. E adevărat sau nu?

Caressa făcu o scurtă pauză.

– Poate ar fi trebuit să-ți spun că i-am prezentat vreo două prietene de-ale mele. A trecut mult timp de atunci, dar el a rămas cu impresia că vreau să-i găsesc pe cineva. A fost atât de grosolan cu ele, încât am renunțat.

– De ce?

– De ce, ce? De ce am renunțat sau de ce a fost grosolan?

– De ce crezi că are nevoie să-i prezinți tu pe cineva? E un tip foarte atrăgător și...

Un nou hohot de râs se auzi de la celălalt capăt al firului.

– Aha! Deci ai observat!

Evan ignoră intervenția.

– După cum spuneam, sunt sigură că fratele tău n-are probleme cu femeile.

– Ai dreptate, Evan. Nu cu femeile are o problemă, ci cu relațiile. Preferă să aibă de-a face cu femei... ușoare. Din cauza ticăloasei ăleia cu care a fost însurat...

Făcu o pauză.

– Curios, nu mi s-a mai întâmplat de mult să-l vorbesc de bine pe Linc. Scuză-mă o clipă, te rog.

Caressa era unul din cei mai cunoscuți decoratori din Victoria și era foarte ocupată. În timp ce o aștepta să revină la telefon, Evan se gândea la fratele ei. În loc să se depărteze de el, ea făcea exact contrariul – voia să afle cât mai multe și să înțeleagă de ce se purta atât de ostil cu ea.

– Evan? se auzi vocea Caressei. Îmi pare rău, dar nu mai putem sta de vorbă. Am o întâlnire în zece minute. Nu te superi, nu-i așa?

– Sigur că nu. Oricum, ne vedem joi seară.

– Joi? De ce?

– Ai uitat? Se întâlnește cercul de literatură. La ora opt. La tine acasă.

– La naiba!

– Caressa Stewart, mă surprinzi!

– Ba nu, sunt sigură că te bucuri de încurcătura în care m-ai pus!

– Ai dreptate. Atunci, pe joi seară. La revedere!

– Evan, stai! Ce trebuie să citim până atunci?

– Biografia lui Byron. Tu ai avut ideea asta. Dar nu-ți face griji, nu sunt decât vreo șase sute de pagini.

Caressa oftă.

– Minunat. Absolut minunat!

Evan puse receptorul în furcă și zâmbi larg. Redeveni serioasă când își dădu seama că nu aflase nimic nou despre Linc. Doar că îi plăceau femeile ușoare. Descrierea aceasta i se potrivise și ei odată, dar nu mai avea de gând să repete acea greșeală.

În următoarele zile nu se întâlni deloc cu Linc. Făcea ore suplimentare și când ajungea acasă, el fie deja dormea, fie era închis în birou. Tocmai își terminase machiajul când Cal intră în dormitorul ei.

– Seara de literatură, nu?

– Da.

– Despre ce carte plictisitoare mai discutați azi?

– Byron, și nu e deloc plictisitoare! Tu ce-o să faci în seara asta? Sper că n-o să stai iar în fața televizorului ore în șir.

– O să-l ajut pe Linc să-și instaleze calculatorul. A sosit azi. Dacă l-ai vedea... E ultimul model!

– Sper că nu l-ai bătut la cap, nu?

El clătină din cap.

– Nici gând. I-am spus că mă pricep puțin la calculatoare și m-a rugat să-l ajut.

– Săracul Linc... Așa i-ai spus? Că te pricepi puțin?

Cal zâmbi nevinovat și se aplecă s-o sărute pe obraz. Oare se va obișnui vreodată cu faptul că fiul ei era mai înalt decât ea?

– Distracție plăcută, mamă.

– Și ție.

Inima ei de mamă se umplu de mândrie. Când vedea ce băiat grozav avea, uita de toate greutățile prin care trecuse. Cal merita ce era mai bun și ea avea de gând să-i ofere totul! Abia după aceea va fi timpul ei.

Evan se întoarse acasă după miezul nopții. Caressa o făcuse din nou! Nici gând să citească toată cartea. Se concentrase pe detaliile suculente, pe relațiile amoroase ale lordului Byron. Foarte rapid, discuția celor șase femei deviase de la literatură și se concentrase asupra bărbaților. Evan fusese uimită să vadă cât de ușor discutau acele femei despre relațiile lor, bune sau rele. Oare ea va mai risca vreodată să se îndrăgostească și să își lege viața de cea a unui bărbat? Nu se mai gân ise de mult la asta, dar era foarte puțin probabil. Nu era dispusă să facă nici un compromis pentru că o eventuală relație să meargă. Acum avea nevoie de libertate de mișcare și de acțiune.

Și totuși, seara fusese foarte plăcută, recunoscu ea, mergând spre dormitor. Când vru să urce scările, auzi un zgomot dinspre bibliotecă și văzu lumină pe sub ușă. Ar fi vrut să intre, dar se gândi că era prea târziu. Totuși, dacă Linc era treaz, ar fi putut să-l întrebe cum mergeau reparațiile la casa lor.

Tocmai voia să bată, când ușa se deschise brusc și Linc apăru în prag.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te deranjez, zise ea.

El respiră adânc și își trecu mâna prin păr, vizibil nervos.

– Nu m-ai deranjat. E nenorocirea asta, arătă el spre computer. Am auzit pași și am crezut că este Cal.

– Doarme.

– Trezește-l, îi ceru Linc, în glumă. Nu mai știu ce să fac!

Evan zâmbi.

– Mă consider un tip inteligent, Evan. Sunt în stare să proiectez clădiri grozave cu un simplu creion, dar al naibii să fiu dacă înțeleg ceva din manualul calculatorului.

Ea se uită în cameră și văzu manualul deschis, așezat pe jos.

– M-aș oferi să te ajut, dar nu sunt atât de pricepută ca fiul meu.

– Cal e un băiat foarte deștept, spuse Linc, foarte serios. Dar cred că știi asta.

– Da, știu, răspunse ea, mândră.

Linc o privi câteva clipe, apoi îi făcu loc să intre.

– Vrei un coniac? Mie mi-ar prinde bine.

Evan se uită în cameră. Nu mai intrase în bilbliotecă din prima zi în care se mutaseră împreună și era foarte curioasă. Acum apăruse un covor persan, cărțile erau puse în rafturi, iar lampa crea o atmosferă foarte intimă. Îi plăcea foarte mult ce vedea.

– Sună bine, mulțumesc, îi răspunse ea în cele din urmă.

Intră în cameră și nu se putu abține să-și treacă mâna peste cărțile așezate în rafturi. Linc deschisese ușa care dădea spre

grădină, astfel că întreaga încăpere era învăluită în parfumul florilor. Linc închise computerul și se îndreptă spre bar. Fără zgomotul tehnologiei moderne, camera avea grandoarea specifică secolului nouăsprezece.

El îi oferi paharul fără nici un cuvânt, iar degetele lor se atinseră câteva clipe. Evan se gândi că nu făcuse bine când îi acceptase invitația. Era mult prea aproape de Linc Stewart, iar locul părea brusc mic și periculos de intim.

– E foarte plăcut aici, îi zâmbi ea, apropiindu-se de șemineu. Locul potrivit pentru un geniu creator.

– Nu sunt un geniu, protestă el. Și nu sunt niciodată mulțumit de ceea ce fac.

– Dar lucrările tale sunt grozave! Galeria din Paris este minunată și...

Se opri brusc, roșie la față. De ce i-ar păsa lui Linc, un arhitect recunoscut, ce credea ea despre munca lui?

– Trebuie să recunosc că nu mă pricep la arhitectură, bătu ea în retragere. Nu prea înțeleg...

– Nu e nevoie să înțelegi. Știi ce-ți place, și asta contează.

Se uită la ea câteva clipe, apoi o mângâie ușor pe obraz, coborând spre bărbie.

– Mulțumesc, Evangaline North. Sunt onorat că ți-ai făcut timp să vezi câteva din lucrările mele și mă bucur foarte mult că ți-au plăcut.

Evan rămase fără cuvinte în fața zâmbetului lui seducător. Nu se așteptase la așa ceva. Încercă să se depărteze de el, dar Linc o sili să-l privească în ochi.

– Nu fugi de mine, Evan, zise el, aplecându-se încet spre buzele ei fremătătoare.

N-ar trebui să facă asta, își spuse ea. N-ar trebui să-l lase! E o greșeală.

– Evan, șopti el din nou.

Își lipi buzele de ale ei pentru o fracțiune de secundă. Încet. Moale. Tandru.

– Nu cred că e o idee bună.

– Nu crezi?

Linc repetă gestul, iar Evan închise ochii, speriată de răspunsul trupului ei.

– Nu, nu cred. Vorbesc serios. Eu...

– Sărută-mă, îi ceru Linc.

Ea deschise ochii și se pierdu în privirea lui albastră, adâncă. El o sărută încet, vrând să-i simtă gustul, până când Evan simți că-și pierde echlibrul. Avea treizeci de ani și nu fusese sărutată niciodată astfel. Inima îi bătea cu putere când el se depărtă.

– Linc, asta a fost...

– Doar începutul.

Nu! Nu putea fi începutul, pentru că lucrurile nu puteau merge mai departe! Se sperie și făcu un pas înapoi.

– Oprește-te, spuse ea, tremurând. Te rog.

Capitolul 4

– Asta vrei cu adevărat, Evan? Vrei să mă opresc?

– Da. Ce se întâmplă e... e o nebunie.

Întinse mâna către paharul de coniac și privi câteva clipe lichidul auriu. Când ridică ochii spre el, Linc înțelese cât era de stânjenită.

– Bine, zise el, depărtându-se.

Doamna spusese „nu". Ultima persoană de la care auzise acest cuvânt fusese soția sa, Moira. De atunci, prefera să fie în compania unor femei alături de care putea petrece o noapte plăcută, fără nici un fel de implicare. Linc Stewart nu avea de gând să se mai lase vreodată în voia sentimentelor.

Cu un gest brusc, bău coniacul și se duse la calculator.

– O să mai încerc o dată.

Ignoră privirea ei nedumerită și porni calculatorul. Știa foarte bine ce însemna acea privire – era momentul întrebărilor. În cele din urmă se întoarse către Evan.

– Îmi pare rău, zise el, trecându-și mâna prin păr. Gândește-te că a fost încă un avans prost inspirat, bine? Poți să stai liniștită, știu foarte bine ce înseamnă „nu".

Ea îl privi câteva clipe, căutându-și cuvintele potrivite.

– Sărutul tău a fost foarte... incitant, Linc. Nimeni nu m-a sărutat așa, niciodată. Poate, dacă ne-am fi cunoscut într-un alt moment, într-un alt loc...

Puse paharul pe masă.

– Mulțumesc pentru coniac. Mă duc la culcare, mâine am mult de lucru.

Se uită din nou la el, vrând să se asigure.

– E totul în regulă, da?

Linc ezită câteva secunde.

– Da, Evan, totul e în regulă. Du-te la culcare.

Linc rămase cu ochii la ușă multă vreme. Era mirat și puțin dezamăgit de faptul că ea nu pusese nici o întrebare. Dar, oricât ar fi fost de ciudat, acum el voia să capete răspunsul la niște întrebări. Pentru prima dată după mulți ani, voia să știe mai multe despre o femeie.

– Te înșeli, Evan, murmură Linc ca pentru sine. Nu e deloc în regulă.

A doua zi dimineață, Linc coborî în bucătărie și o găsi pe Evan cu cana de cafea în mână, citind o carte.

– Am făcut cafea, îi spuse ea. Vrei?

– Mulțumesc, îmi iau singur.

Își turnă cafea și se așeză în fața ei. Evan citea mai departe, ca și când el nici n-ar fi fost acolo. Cum putea să fie atât de calmă? Și... „Anglia din secolul nouăsprezece până în prezent"?!

– Istorie? întrebă el.

Ea aprobă în tăcere, închise cartea și se uită le ceas. Era clar că nu avea chef să stea de vorbă cu el.

– Ar trebui să plec, zise ea, punând cartea în geanta ei încăpătoare. Cu ploaia asta, traficul o să fie îngrozitor.

– Te duc eu, se oferi Linc.

Evan roși, iar el se pomeni zâmbind. Înseamnă că domnișoara North nu era atât de rece pe cât voia să pară!

– Nu vreau să mă duci tu, Linc.

– Știu. Așteaptă-mă, vin imediat.

Aproape ieșise din bucătărie când Evan îl strigă.

– Linc? Vrei... vrei să pornești ceva?

El se gândi puțin.

– Da. Mașina.

– Vreau să spun... cu mine.

El zâmbi și nu-i răspunse. Evan își feri privirea și hotărî să se ducă la birou cu autobuzul.

Când ajunse înapoi acasă, descoperi că Linc era plecat.

– O să fie în Seattle până miercuri, explică Maud. Să fiu sinceră, nu-mi pare rău deloc. Nu știu ce are în ultima vreme, parcă nu e în apele lui și... Jenny! Te rog să stai cum trebuie la masă! Și n-ai mâncat mai nimic!

– Nu vreau, se strâmbă fetița, încercând să se ridice de la masă. Nu-mi plac!

– Jenny, te rog...

Maud se opri și-și masă tâmplele. Era evident că nu se simțea bine și încerca să se stăpânească.

– Maud, ce-ar fi să-ți faci un ceai? Am eu grijă de Jenny. Poate vrei să duci la culcare...

– Și cum rămâne cu Cal? O să vină și el acasă și trebuie să mănânce.

– Nu-ți face griji pentru Cal, asta e treaba mea. Ce vrei să spui, că nu mă descurc?

Maud încercă să zâmbească.

– E un băiat tare bun.

– Dacă sunt de acord cu tine, o să te duci la culcare? Nu arăți prea bine. Și nu-ți face griji, Jenny și cu mine vom avea grijă de Cal. Nu-i așa, Jen?

Micuța aprobă, uitând pentru o clipă de morcovii care nu-i plăceau.

Maud se uită către ea, recunoscătoare.

– Da, poate ar fi bine să mă duc la culcare. Nu știu ce e cu mine, nu mă simt prea bine. Toată ziua m-a durut capul.

Se ridică și le sărută pe Jenny și pe Evan pe frunte înainte de a ieși din bucătărie. Pe Evan gestul o emoționă profund, pentru că mama ei nu-i arătase niciodată o asemenea afecțiune. Se ridică de la masă și începu să strângă farfuriile. Pentru prima dată Evan și Jenny erau singure.

– Nu-i vreau, o avertiză fetița, arătând spre morcovi.

– Ești sigură?

Jen dădu din cap, hotărâtă. Evan îi luă farfuria, fără să spună nimic. N-ar fi recunoscut în fața ei, dar fetița nu era singura căreia nu-i plăceau morcovii.

– Vrei să mă ajuți să curăț masa, draga mea? Apoi o să pregătim ceva pentru Cal.

Jenny o privea serioasă, fără să se ridice de pe scaun.

– Vrei să-ți citesc o poveste? întrebă Evan în timp ce punea farfuriile în mașina de spălat vase. Ce carte ți-ar plăcea?

– Nici una. Vreau să mă uit la televizor.

– Îmi pare rău, la ora asta nu sunt programe pentru fetițe ca tine.

Tot ce și-ar fi dorit Evan să facă în acele clipe era să stea în fața televizorului, cu o cană de ceai în mână și să se uite la un film. Dar nu era un lucru bun pentru un copil de numai patru ani.

– Nu pot să sufăr cărțile! Eu vreau să mă uit la televizor!

Evan oftă, neajutorată. Nu știa cum și de ce, dar copiii se purtau îngrozitor tocmai atunci când adulții erau lipsiți de energie. Sincronizarea lor era perfectă!

– Ți-am spus că nu se poate, Jen. Să știi că n-am glumit!

Jenny se uită la Evan, apoi la televizorul care se afla în bucătărie.

– Să nu îndrăznești să deschizi televizorul! Dacă o s-o faci, te trimit în camera ta pentru o jumătate de oră. Până când limba mare a ceasului o să fie aici, arătă ea spre ceasul de pe perete.

Jenny nu răspunse, dar se ridică și se îndreptă către televizor. Fără să-și ia privirea de la Evan, dădu drumul aparatului.

La naiba! zise Evan în gând. De ce se băga în asta? Ea își crescuse băiatul așa cum trebuia, nu mai voia să treacă din nou prin aceleași probleme. În plus, Linc îi spusese că nu era treaba ei. Era gata să cedeze, dar văzu zâmbetul trimfător al fetiței. Instinctiv, făcu un pas către ea. Zâmbetul lui Jenny dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând loc spaimei.

Evan închise televizorul și-i zâmbi.

– Nu-ți fac nici un rău, Jenny. N-am să-ți fac niciodată. O să fac așa cum ți-am promis – o să stai în camera ta o jumătate de oră. După aceea, poți să cobori și să-l aștepți pe Cal.

Pentru că Jenny refuză mâna întinsă, Evan o luă în brațe și o duse în dormitorul ei.

Durerea de cap a lui Maud se dovedi a fi începutul unei răceli puternice, astfel că Evan insistă să rămână în pat în următoarele zile. Jenny rămase în grija ei tot weekendul. Luni, când Evan se duse la serviciu, Cal îi luă locul. Din fericire, avea zi liberă de la magazinul unde lucra până când începea cursurile. Era destul de greu pentru amândoi, așa că respirară ușurați când Maud se însănătoși.

Evan era mulțumită. Reușiseră să se descurce și acasă, și la birou, iar contul din bancă creștea. Totul mergea grozav! Aproape totul... Linc trebuia să se întoarcă a doua zi. Și mai era și Jenny.

Se părea că Jenny și Evan ajunseseră la un compromis. Fetița o testase de mai multe ori în zilele când tatăl ei fusese plecat, dar Evan nu se lăsase impresionată. Simțea că începea să-i câștige respectul, dar în nici un caz afecțiunea.

Evan zâmbi, uitându-se către cei doi copii care se jucau împreună pe covorul din salon. Ea stătea ghemuită într-unul din fotolii, cu o carte în mână. Poate că pe tine nu te place, dar e înnebunită după Cal, recunoscu ea în gând.

– Hei, voi doi! Ajunge pentru azi, Jenny trebuie să meargă la culcare.

– Zece minute, mamă, o rugă fiul ei. Dacă nu sunt atent acum, puștoaica asta o să mă bată.

– Bine, dar nu mai mult de zece minute.

– Am înțeles.

Evan se trezi câteva ore mai târziu. Lumina era stinsă, iar ea era învelită cu o pătură. Sări speriată din fotoliu și văzu un bilet pe covor. Aprinse lumina și se aplecă să-l ridice.

Mamă, nu te îngrijora. Am culcat-o eu pe Jenny. Ne vedem mâine dimineață.

– Se pare că și dădacei trebuie să i se poarte de grijă, nu-i așa?

Evan tresări când auzi vocea lui Linc în spatele ei.

– Ce cauți aici? Stai în întuneric... M-ai speriat îngrozitor!

– Îmi pare rău, n-am vrut. Și, ca să-ți răspund la întrebare, am ajuns acum o jumătate de oră.

– Mă duc să văd ce face Jenny.

– Am fost eu, o opri Linc. E adevărat că a adormit îmbrăcată în trening, dar totul e în regulă.

– Îmi pare rău, Linc. N-am vrut să adorm, dar...

– Nu-ți face griji, nu s-a întâmplat nimic.

Linc își slăbi nodul de la cravată. Gestul era atât de intim, încât Evan își feri privirea.

– De ce te-ai întors azi? Maud zicea că o să vii mâine.

– Am terminat mai repede și am hotărât să mă întorc.

Atârnă cravata de un scaun și se îndreptă spre bucătărie. Când văzu că deschide frigiderul, Evan veni lângă el.

– Lasă-mă pe mine să-ți pregătesc ceva. Pari obosit. Hai, hai, îl goni ea când Linc vru să protesteze..

– Ce autoritară ești!

– Dacă e nevoie...

Linc se așeză și o urmări în timp ce-i pregătea câteva sandvișuri. Era zâmbitoare, ca de obicei, și părea stăpână pe situație. Dar erau momente, ca atunci când o găsise dormind, când părea vulnerabilă, ca și când nu mai putea suporta povara pe care trebuia s-o ducă în spate. Linc se gândise de multe ori la sărutul pasional din bibliotecă. Chiar și acum, inima îi bătea cu putere când își amintea.

– Lapte sau cafea? îl întrebă Evan.

– Bere, dacă ai.

Evan deschise frigiderul și îi zâmbi când găsi o sticlă de bere. Cum de reușește să zâmbească tot timpul? se întrebă Linc.

– Poftim, zise Evan punând pe masă sandvișurile și sticla de bere. Eu o să mă duc la culcare. Mâine trebuie să mă trezesc foarte devreme.

– Te rog, mai stai. Măcar până mănânc.

Ea ezită câteva clipe, apoi se așeză în fața lui.

– Cu ce ocazie? întrebă Linc.

Evan se uită la el, mirată.

– De ce trebuie să te scoli devreme?

– Aa... Avem mult de lucru la birou. Ar fi trebuit să mai stau astăzi, dar am preferat să mă duc mâine mai devreme. Știi, ca să stau cu copiii în seara asta... Maud se pregătește să plece la mama ei și n-am știut că tu o să fii acasă.

– Muncești prea mult. Nu poate să facă altcineva treaba asta?

– Nu știu, n-am întrebat.

– Și cum rămâne cu Cal?

– Ce-i cu el?

– Nu stai prea mult cu el.

Evan îi aruncă o privire de gheață.

– Nu trebuie să-mi spui tu care sunt nevoile fiului meu.

– Nu asta voiam, am făcut doar o observație. Adolescența e o perioadă foarte dificilă – liceul, fetele...

– Mai degrabă, primul an de facultate.

Linc făcu ochii mari.

– Cal mi-a spus că abia a împlinit șaisprezece ani.

– Da, dar, după cum ai văzut și tu în seara când te-a ajutat cu calculatorul, e foarte deștept. De fapt, e mai mult decât atât. Eu nici nu înțeleg cursurile lui. Știu doar că e foarte greu, eu nu m-am descurcat prea bine la materiile exacte.

– De fapt, ce studiază?

– Informatica.

Linc zâmbi larg.

– De ce nu mă mir?

– Dacă asta vrea să învețe, eu o să-l ajut. Sunt gata să fac orice pentru asta!

– Deci acesta e motivul pentru care ai vrut să locuiești aici, motivul pentru care lucrezi ore suplimentare...

– Și Cal muncește, să știi. Dar aș vrea să nu fie nevoit să facă asta, cel puțin nu în primul an. Merită să aibă o șansă și o va avea, ai să vezi! Cât despre faptul că nu stăm mult împreună... am stat de vorbă și ne-am înțeles.

– Nu cumva îl presezi? întrebă el, circumspect.

– Nu, amândoi vrem asta.

– Și tu? Tu ce vrei?

– Eu?

Zâmbi ușor.

– Eu iau o pauză. Cel puțin un an, apoi mai vedem...

Evan nu vorbea niciodată despre planurile ei. Îi era teamă că nu se vor mai realiza sau că lumea poate să râdă de ea. Dar în această seară, simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Era sigură că Linc o va lua în serios.

– Hai, spune-mi. Ce o așteaptă pe Evangaline North peste un an?

– Mă întorc la școală, răspunse ea, înălțându-și capul.

El ridică o sprânceană.

– Vrei să recuperezi timpul pierdut?

– Cam așa ceva.

– Și după școală ce urmează?

– Vreau să predau, vreau să călătoresc...

Vreau să fiu liberă, continuă ea în gând.

Linc observă hotărârea din glasul ei.

– Ce să predai? Stai, nu-mi spune... Istorie, nu?

Evan îl privi mirată.

– Da, dar de unde...

– De unde am știut?

Ridică din umeri.

– Păi, dacă mereu umbli cu ditamai cartea de istorie după tine! Nici nu era greu să-mi dau seama...

– Ai observat? râse ea.

– Am observat tot ce are legătură cu tine.

Vocea lui era gravă, iar zâmbetul atât de ispititor, încât Evan uită toate limitele pe care singură și le impusese. Îi zâmbi și ea.

– Îți place ce vezi?

Evan tresări, ca și când cuvintele lui o aduseră la realitate.

– Cred că sunt cam obosită. Ar fi mai bine să plec.

El nu încercă s-o rețină, ci doar se ridică în picioare o dată cu ea.

– Te doresc, Evan. De multă vreme n-am mai dorit o femeie așa cum te doresc pe tine.

Ea se opri în cadrul ușii și se întoarse, surprinsă de cuvintele lui.

– Linc, eu...

– Nu spune nimic. Nici eu nu am nevoie de această... atracție atât de puternică. Nu știu ce să fac, ce ar trebui să fac.

Privirea lui spunea totul.

– Aș vrea să fiu cu tine, dar nu vreau o relație. Mă tem că tu nu ești de acord cu asta, nu-i așa?

Evan nu se așteptase să fie atât de direct cu ea și nu mai era în stare să vorbească. Aprobă cu o mișcare a capului.

– Așa credeam și eu. În cazul ăsta, ar fi mai bine să te duci la culcare. Trebuie să mă gândesc la câteva lucruri.

Evan se răsuci și ieși din cameră fără să scoată nici un sunet.

Când ajunse în dormitorul ei, era cuprinsă de panică. Toate planurile ei, atent calculate, erau în pericol de a fi năruite din pricina atracției pe care o simțea pentru Linc. Rațiunea îi spunea că visele ei nu se puteau realiza lângă un bărbat și, mai ales, lângă un copil de patru ani.

Și totuși... trecuse atâta vreme de când nu mai fusese dorită, de când nu mai fusese ținută în brațe de un bărbat. Linc era atât de chipeș, de ispititor, iar ea...

Nu! Nu se putea gândi la așa ceva! Ieși pe balcon și trase adânc aer în piept. Nu avea de gând să ajungă în patul lui. Nu putea să arunce la coș ani întregi de muncă, doar pentru că hormonii ei o luaseră razna!

Știa că nu poate să aibă încredere în bărbați. În viața ei, cunoscuse doar doi, când avea paisprezece, respectiv optsprezece ani. Primul i-l dăruise pe Cal, iar din cauza celuilalt era să-l piardă.

Brusc, își dădu seama ce avea să se întâmple. Linc urma să-i ceară să plece. Din ce-i spusese, era clar ce voia el și știa că nu va mai putea sta acolo dacă nu era de acord cu el. Avea să piardă casa, singurul loc pe care putea să-l considere un cămin. Avea să piardă și posibilitatea de a economisi bani pentru studiile lui Cal și ale ei.

Închise ochii și încercă să-și stăpânească lacrimile.

Bani! Totul se rezuma la bani! Auzi ușa balconului lui Linc și intră repede în cameră. Nu voia să fie văzută de el. Putea să aștepte până mâine ca să primească veștile rele.

Linc auzi ușa ei închizându-se rapid. Bravo, Stewart! se certă el în gând. Ai pus-o pe fugă! De fapt, poate ar fi mai bine să plece. Pentru el ar fi mult mai simplu! Își aprinse o țigară și trase în piept. Nu-i plăcu gustul și hotărî că aceea era ultima țigară din viața lui.

Capitolul 5

A doua zi, Evan se trezi târziu și nu avu timp să discute cu Linc înainte să plece la serviciu. De fapt, era mulțumită că se amâna momentul în care urma să primească veștile proaste. Casa, Jenny, Maud reprezentau pentru ea un cămin adevărat, unul la care visase toată viața. Știa că o să-i simtă lipsa, că o să le simtă lipsa lor... tuturor. În timpul zilei își făcu timp și începu să caute un apartament.

Când ajunse acasă, află de la Maud că Linc fusese nevoit să plece la San Francisco și se va întoarce abia lunea viitoare. În acea săptămână muncitorii terminară lucrul la casă, iar Evan găsi două apartamente pe care putea să le închirieze. Unul dintre ele era foarte aproape de universitate, dar era scump. Încă nu-i spusese lui Cal că vor trebui să se mute. Îi era greu să o facă, pentru că nu-l văzuse niciodată atât de fericit.

Evan oftă adânc și se opri din curățatul cartofilor. Dacă nu l-ar fi sărutat pe Linc în acea seară, n-ar fi ajuns în această situație...

– Te caută cineva la telefon, o anunță Maud intrând în bucătărie. Un domn DeLisle. Zicea ceva de un apartament...

Maud se încruntă, așteptând o explicație, dar Evan ignoră privirea ei întrebătoare.

– Mulțumesc.

Vru să ridice receptorul, dar se opri când în văzu pe Cal în cadrul ușii.

– O să vorbesc din bilbliotecă.

Maud o privi, și mai nedumerită.

– Mamă, când termini, mergem să vedem casa? Ar trebui să...

– Mai târziu, Cal. Termini tu cartofii ăștia cât vorbesc eu la telefon?

Ieși grăbită din bucătărie. Nu voia să vadă casa, în nici un caz acum!

– Nu puteți să-l mai țineți până mâine? Să zicem, la șase și jumătate. Cred că... Am înțeles. V-au dat deja un avans? Nu, n-am știut... Da, și mie îmi pare rău, domnule DeLisle, apartamentul acela ar fi fost perfect pentru noi. Vă mulțumesc pentru telefon, la revedere.

Evan așeză receptorul în furcă și rămase cu privirea în gol. Auzi ușa trântindu-se în spatele ei și tresări.

– Ce îți închipui că faci? mârâi Linc.

– Am avut nevoie de telefon, spuse ea, ușor speriată cât își dădu seama cât era de nervos. De obicei nu intru aici, dar acum...

El trânti valiza pe podea.

– Poți să vii când vrei. Nu asta te-am întrebat și tu ai înțeles foarte bine! Ce e cu apartamentul ăla? întrebă Linc, apropiindu-se de ea. Parcă am avut o înțelegere, Evan. S-a întâmplat ceva?

– Credeam că...

– Nu, nu credeai nimic. Fugeai, pur și simplu. De asta.

Fără să ezite, o luă de umeri și o lipi de el. Sărutul lui fu devastator și-i făcu pe amândoi să se înfioare.

– Ce...

Evan nu era în stare să-și termine întrebarea.

– Ce-a fost asta? Să spunem că a fost o lecție, ca să ai o perspectivă mai bună asupra lucrurilor.

Se duse către birou și începu să se uite peste corespondența care se adunase în săptămâna când lipsise. Părea foarte degajat, ca și când nu se întâmplase nimic.

– O lecție? reuși ea să întrebe.

– Am crezut că e bine să știm cum stăm. Pot să te sărut pur și simplu, fără să aștept altceva de la tine. Știu să rezolv altfel problema asta.

– Nu înțeleg, spuse ea cu sinceritate.

– Așa e, trebuie să-ți explic. Te-am angajat ca dădacă pentru Jenny, nu ca amantă a mea. Dacă și tu ai fi vrut...

Ridică din umeri.

– Dar mi-ai spus foarte clar ce crezi și, crede-mă, am înțeles.

Privirea lui era ironică.

– Eu pot să găsesc alte modalități ca să mă eliberez de tensiunea sexuală pe care mi-o provoci. Dacă și tu poți, nu văd de ce n-am respecta înțelegerea inițială. Poți, nu? o întrebă el, privind-o în ochi.

– Ce să pot?

Evan nu mai înțelegea nimic din această conversație.

– Te-am întrebat dacă poți să faci față tensiunii sexuale.

– Vorbești serios?

– Foarte serios. Poți sau nu?

– Sigur că pot, dar...

– Bun. Atunci, te rog să mă scuzi. Trebuie să dau câteva telefoane înainte de cină.

Ridică receptorul și o privi semnificativ, astfel că Evan ieși din cameră fără să mai spună nimic. Când închise ușa, Linc trânti receptorul în furcă și deschise ușa care dădea spre grădină.

Ești nebun de legat, Stewart! se certă el în gând. Ai venit acasă hotărât să-i ceri să plece și ce faci? Îi ordoni să stea cu tine mai departe! Și nu numai atât – o săruți, o ții în brațe! Cel mai sănătos ar fi să fugi de femeia asta!

Voia să trăiască în pace, liniștit. Nu avea nevoie de o femeie. Respiră adânc și-și dădu seama ce-l frământa. Nu avea nevoie de o femeie, ci de Evangaline North. Întrebarea era – ce va face pentru asta?

– Mamă, ce zici? Mergem? Eu sunt foarte curios, pentru că n-am văzut ce reparații s-au făcut.

Cal se ridică de la masă și duse vasele în mașina de spălat. Evan înălță capul în aceeași clipă cu Linc și privirile lor se întâlniră câteva clipe.

Pot să fac față propriilor sentimente, domnule Lincoln Tremayne Stewart. Cu tine nu prea știu ce să fac!

– Da, de ce nu? îi răspunse Evan fiului ei. Și eu sunt curioasă și foarte nerăbdătoare să mă mut acolo. Sunt sigură că domnul Stewart are nevoie de intimitate. Ne-a suportat prea mult pe capul lui!

– Vii cu noi, Linc? întrebă băiatul.

– Cal, sunt sigură că e obosit sau are treabă, interveni ea.

– Nu, vreau să vin. Oricum, trebuia să vă arăt cum funcționează sistemul de securitate pe care l-am instalat.

– Ai pus alarmă?

– Da, mi s-a părut o idee bună. Casa de oaspeți e destul de departe de vilă. În plus, eu am grijă de tot ce-mi aparține.

– Pot să vin și eu, tati? se rugă Jenny.

Linc o luă în brațe și o sărută pe nas.

– Nici nu m-aș duce fără tine, micuțo. Tu, Maud? Vrei să vezi cum arată acum, când e aproape gata?

– Nu, mulțumesc. O să vin să văd în weekend, atunci când Evan și Cal se vor muta acolo. O s-o sun pe Grace să văd cum se simte mama. În ultimele zile n-a fost prea bine.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Cred că nimeni nu poate face nimic. Totul depinde de Dumnezeu.

Jenny și Cal o luară înainte, astfel că Evan fu nevoită să meargă alături de Linc până la cabană. Pentru că el nu părea dispus să înceapă o conversație, ea crezu că era o ocazie bună să afle mai multe despre Maud.

– Cum a ajuns Maud să locuiască împreună cu voi? Am impresia că... are o poveste interesantă.

– Ce te face să spui asta?

– Nu știu exact. Mi se pare o femeie rafinată, sofisticată. Nu e genul de dădacă. Cel puțin așa cred eu...

– Ești foarte perspicace, așa e.

Făcu o pauză, pentru a-și aduna gândurile.

– Când eram mic, Maud locuia lângă noi. De fapt, s-ar putea spune că ea ne-a crescut, pe mine și pe Caressa. Stăteam mai mult la ea, decât la noi acasă.

Evan știa că cei doi crescuseră în zona elegantă a orașului San Francisco, o zonă în care aveau acces doar familiile bogate.

– Ce s-a întâmplat? Dacă era vecina ta, înseamnă că avea un venit considerabil.

– De fapt, vrei să întrebi cum de a ajuns atât de jos, nu? O femeie bogată să devină menajeră și dădacă...

Ironia era evidentă, iar Evan roși puternic.

– Nu trebuia să întreb așa ceva, iartă-mă.

Linc nu băgă de seamă intervenția ei.

– După ce soțul ei a murit, Maud a rămas fără un ban. Mai mult, a rămas singură. Nu avuseseră copii, nu știu de ce. Eu am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o și s-a purtat extraordinar cu mine. Practic, am crescut în casa ei.

– De ce? întrebă Evan, scurt.

– De ce? Pentru că ea avea timp pentru mine și pentru Caressa. Mama noastră era prea ocupată cu petrecerile și cluburile ei, dar Maud știa să ne asculte, să ne ajute. Era... era acolo, pur și simplu. Când am auzit că a rămas văduvă, i-am făcut o vizită. Am aflat adevărul despre starea ei financiară și

am rugat-o – practic am obligat-o – să aibă grijă de Jen. După cum s-a purtat propria ei mamă, m-am gândit că are nevoie de afecțiunea și căldura lui Maud.

Evan nu se putu abține.

– Și tu, Linc? Tu de ce ai nevoie? Tot de afecțiune și căldură?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– Am avut, odată. Dar acea perioadă a trecut. De ce vrei să știi?

Se opriră în mijlocul drumului, față în față. Evan decise că era momentul să fie sinceră cu el.

– Pentru că mă interesezi, pentru că vreau să te înțeleg sau poate pentru că vreau să ne lămurim în legătură cu ce mi-ai spus în bibliotecă. Problema este că fiecare are propriile planuri – tu ai o carieră și o ai pe Jenny, iar eu îl am pe Cal și am... am visele mele. Nu mă înțelege greșit, îl iubesc pe Cal mai mult decât orice pe lume, dar am devenit mamă prea devreme.

Se uită în ochii lui albaștri.

– Eu nu sunt Maud, Linc. Nici pe departe! Nu ar trebui să te intereseze o femeie care abia așteaptă să aibă timp numai pentru ea.

Linc o privea fără să spună nimic.

– Problema este că te plac. Te plac foarte mult, zâmbi ea. Deși nu știu de ce, pentru că ești exact așa cum te-a descris Caressa – dificil, temperamental, imprezivi...

– Gata, gata! o întrerupse el. Am înțeles!

– Ce încerc să-ți spun e că aș vrea să stau aici, dar... nu vreau să ne înfruntăm permanent.

O briză ușoară dinspre ocean îi răvășește părul roșcat. Evan își dădu șuvița după ureche, fără să-i ia ochii de la el.

– Nu vreau nimic de la tine, Linc – cu excepția locuinței. Și nu vreau ca tu să aștepți de la mine altceva decât să am grijă de fiica ta.

Lăsă capul în jos, dar Linc o prinse de bărbie și o sili să-l privească în ochi.

– Dacă n-ai fi spus ultimele cuvinte, aș fi aplaudat sinceritatea ta. Nu știi să minți, Evangaline North. Dar sunt gata să accept un... armistițiu, măcar ca să nu te mai văd atât de încruntată.

O mângâie ușor pe obraz.

– Dar cred că nici unul dintre noi nu-și dă seama ce pierde.

– Ești un diavol, Lincoln Stewart! zâmbi ea.

Linc observase că nu protestase când îi spusese că minte.

– Și tu, Evangaline North, ești cea mai grozavă femeie pe care am întâlnit-o!

Își băgă mâinile în buzunarele hainei, abia abținându-se să n-o atingă.

– Acum mergem să vedem casa?

– Mamă, mă duc cu Jenny pe plajă, strigă Cal. Venim repede!

Ea le făcu cu mâna și zâmbi când văzu că Jenny îi răspunde. Ajunsese să țină foarte mult la fetiță și se bucura să vadă că Jenny începea să se deschidă și s-o accepte în preajma ei.

Mare grijă! își spuse Evan. Nu trebuia să se apropie prea mult de Jenny, pentru că putea fi la fel de devastator ca apropierea de tatăl ei.

Linc urcă cele trei trepte și-i deschise ușa. Evan intră și făcu ochii mari, uimită și în egală măsură încântată de ceea ce vedea. Întreaga casă fusese transformată. Lemnul fusese lăcuit, podeaua era solidă, rașchetată și acoperită cu două covoare mari, ovale. Bucătăria și baia fuseseră complet modernizate. Linc făcuse mai mult decât să renoveze cabana – îi dăduse un aer rustic, dar plin de căldură.

– Linc, e grozav! Am rămas fără cuvinte!

– În sfârșit! zâmbi el, fără să-și ascundă bucuria.

Evan se apropie de șemineu și se uită spre rafturile pline de cărți.

– Pe cuvânt, nu știu ce să spun.

– Deci îți place?

Ea își plecă ochii.

– Nu-ți place?

– Nu, eu...

Își ridică privirea. Știa că îi va vedea lacrimile, dar nu-i păsa.

– Iubesc, ador casa asta. Sunt nebună după ea! O să fie cel mai frumos an din viața mea și a lui Cal. Cel mai frumos!

Zâmbi larg și-i atinse brațul.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc. E primul cămin adevărat pe care eu și fiul meu îl avem. Îți sunt recunoscătoare, Linc!

Se depărtă de el. Pentru o clipă, Linc avusese impresia că Evan o să-l sărute, dar nu cu pasiune, ci doar în semn de

mulțumire. Înțelese, însă, că adevăratul motiv pentru care n-o făcuse era altul – știa la fel de bine ca și el că nu s-ar mai fi putut opri.

– Hai să-ți arăt dormitoarele. Al lui Cal încă nu e gata, pentru că am cerut o fereastră mai mare, dar al tău este terminat.

Îi deschise ușa, iar Evan se uită, fără să spună nimic. În cele din urmă, oftă adânc.

– Nu știu ce să zic...

Camera era perfectă, iar lui Evan îi plăcea totul – patul imens, balansoarul, ferestrele noi.

– Mai am puțin și încep să plâng, zise ea așezându-se pe marginea patului. Ai făcut un adevărat miracol. Și numai în două săptămâni!

Linc se sprijini de tocul ușii.

– Am avut ajutor, recunoscu el.

– Caressa?

– Da. L-a trimis aici pe cel mai talentat asistent al ei. Mobila a ales-o chiar ea.

– Nu mi-a spus nimic!

– A vrut să-ți facă o surpriză.

Se uită la el, puțin îngrijorată.

– Dar ție îți place? La urma urmei, eu o să stau aici doar un an... N-ai făcut toate astea doar pentru mine, nu?

– Ți-am mai spus, trebuie să-mi protejez investiția. Am dat bani grei pe casa asta și vreau să arate bine.

Linc își dădu seama că nu era adevărat ceea ce spunea. Conștient sau nu, o făcuse numai pentru ea. Ar fi fost mult mai ieftin să dărâme cabana aceea dărăpănată decât s-o renoveze.

– Mă întreb de ce întârzie atâta copiii? încercă ea să schimbe subiectul.

– Hai să vedem. Oricum, cred că ar trebui să ne întoarcem, mai am ceva de făcut în seara asta.

Ea aprobă și ieșiră împreună.

– Dacă vrei, poți să te muți aici în weekend. Eu o să dau o petrecere sâmbătă seară și cred că o să fie cam multă gălăgie.

Evan îi atinse din nou brațul și-i zâmbi.

– Mulțumesc, Linc. Pentru casa asta, pentru... pentru tot.

Doamne, ce mult îi plăcea când zâmbea! Cum o să reușească să stea departe de ea?

Petrecere lui Linc se dovedi o adevărată nebunie. Lista de invitați era de aproape o sută de persoane, iar Maud nu mai pridideа cu pregătirile. Evan nu înțelegea de ce trebuia să se chinuiască atât de mult, dar se părea că lui Maud îi făcea plăcere.

Evan aștepta nerăbdătoare prima noapte în noua lor casă. Linc își ținuse promisiunea și păstrase distanța, dar pentru amândoi situația era stânjenitoare. El fusese acasă toată săptămâna, dar plecase în cursul dimineții la Vancouver. Urma să se întoarcă a doua zi, la timp pentru petrecere.

– Ai terminat cu bagajele? o întrebă Maud când o văzu pe Evan cu brațele pline de haine.

– Aproape, mai am doar o geantă. Dar tu? Cum stai cu pregătirile?

– Destul de bine, dar acum aș avea mare nevoie de o cafea.

Evan lăsă hainele pe un scaun.

– Bună idee.

Turnă cafea în două cești și se așeză la masă, lângă Maud.

– La ce oră se aduce mâncarea?

– Stai să văd, zise Maud, consultând o foaie de hârtie. Cei care fac curățenie vin la opt și jumătate... La unu și jumătate, atunci când vine și grădinarul.

– O să fii foarte ocupată!

– Da, totul e să nu pierd hârtia asta. Să nu uit! I-am pregătit ceva de mâncare lui Cal. Iei farfuria cu tine sau îl trimiți pe el aici?

– Nu-mi vine să cred! Când ai mai avut timp? râse Evan. O las aici și o să mănânce când o să vină să-și ia lucrurile. Dar să știi, dacă o mai ții așa, nu mai scapi de el!

– N-am nimic împotrivă. Și nici Jenny! Știi, ne cam place de el!

– Puțin spus. V-ați îndrăgostit de-a binelea!

Maud izbucni în râs, dar redeveni repede serioasă.

– Mă bucur că lucrurile merg bine între tine și Linc. M-am atașat foarte mult de tine și îmi pare bine că ai decis să rămâi aici.

Evan o privi, mirată. Nu-i spusese nimic despre ce se întâmplase între ea și Linc.

– Nu fi așa surprinsă, spuse Maud. Am și eu ochi, să știi!

Evan ar fi vrut să nege, dar nu îndrăznea s-o mintă pe Maud. Preferă să-și ferească privirea și să nu spună nimic.

– Dacă aș fi cu treizeci de ani mai tânără, și eu m-aș îndrăgosti de Linc.

Evan se uită în jurul ei, să fie sigură că nu auzise nimeni cuvintele lui Maud.

– Cum poți să spui așa ceva?

– E adevărat, nu?

– Nu, nu-i adevărat deloc!

– Nu?

– Maud, ai înțeles complet greșit situația!

– Îmi pare rău, drăguță. Atunci spune-mi tu, care e situația?

Privirea lui Maud era pătrunzătoare.

– Știi, Linc și cu mine nu... adică, eu vreau să... și Linc vrea... a fost o neînțelegere și am crezut...

Evan se opri brusc.

– Spune mai departe, o invită Maud.

Evan respiră adânc și se calmă.

– Nu sunt îndrăgostită de Linc Stewart.

– N-am spus că ești îndrăgostită de el.

– Ba da!

– Nu, drăguță. Am spus că te îndăgostești de el. Și așa și e, doar că încă nu vrei să recunoști. Dar nu înțeleg de ce! Linc e perfect pentru tine și tu pentru el. Iar Jenny... Jenny te adoră!

Maud mai luă o înghițitură de cafea.

– Jenny mă... Maud, ce e în cafeaua asta?! Nu-i adevărat ce spui! Jenny abia mă suportă și tu știi asta!

– Serios? În poala cui a stat în seara asta, înainte de masă? Cine a dus-o la culcare, a învelit-o și i-a citit o poveste? Cine îi face prăjituri cu ciocolată, mâine dimineață?

Evan nu spuse nimic. Era adevărat că relația ei cu Jenny se îmbunătățise, dar nici vorbă de adorație. Dacă ar fi recunoscut acest lucru, ar fi fost nevoită să admită că și ei îi plăcea din ce în ce mai mult îngerașul acela blond.

Nu se poate! se opuse ea. Avea doar patru ani! Nu mai voia să piardă atâția ani îngrijind un alt copil!

– Știi bine că așa e, insistă Maud. Ai fost dură cu ea, dar tot te-a îndrăgit. Și Linc a observat.

– Da?

– Chiar ieri mi-a spus că tu și Cal aveți o influență bună asupra lui Jenny. Nu-ți face griji, Evan! Lucrurile se vor rezolva, ai să vezi. Poate că Linc are nevoie de timp ca să recunoască ce simte pentru tine. De când cu...

Evan se ridică brusc în picioare.

– Maud, trebuie să plec. Dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă, dar să știi că nu am experiență cu astfel de petreceri.

Vru să iasă din bucătărie, dar Maud o opri.

– Să știi că și Linc se îndrăgostește. Îl cunosc!

– Trebuie să plec, Maud, încheie Evan discuția. Ne vedem mâine.

Capitolul 6

A doua zi, Evan, Cal și micuța Jenny făceau prăjituri în noua bucătărie. Puțin după prânz, telefonă Maud.

– Evan, îmi pare rău că te deranjez, vreau să te rog ceva... Nu știu cum...

– Maud, ce s-a întâmplat? întrebă Evan, speriată.

– E vorba de mama. M-a sunat Grace și mi-a spus că au dus-o la spital. Nu e bine deloc și... trebuie să mă duc la ea. Vrei... poți să...

– Vin imediat.

Câteva minute mai târziu, Maud o copleși pe Evan cu instrucțiuni.

– Uită-te pe lista mea, Evan. Pentru orice altceva, sunt sigură că o să te descurci.

Lista se întindea pe patru pagini și cuprindea tot – de la aranjamente florale până la muzica pe care o va interpreta orchestra. Parcă era deschiderea Parlamentului, se gândi Evan, nu inaugurarea unei locuințe!

O conduse pe Maud la taxiul care aștepta în fața casei și o asigură că se va descurca.

– O să te ajute și Lincoln. Se întoarce după-amiază, cred că pe la ora trei. Să nu uit! Lista invitaților este în bucătărie, lângă telefon. Am făcut niște modificări pe care Linc o să vrea să le vadă. Nu-ți face griji, o să iasă bine.

În jurul orei trei, Evan era într-o stare de agitație crescândă. Mai avea un milion de lucruri de făcut până la ora opt, când soseau invitații. Găsise lista lui Maud și nu-i venise să creadă când văzuse că erau așteptate peste 120 de persoane – politicieni, oameni de afaceri, toate celebritățile orașului.

Evan nici nu observă când Jenny și Cal intrară în bucătărie. Ignorând personalul firmei care furniza mâncarea pentru petrecere, se duseră direct la frigider. Cea care coordona ospătarii, aflată lângă Evan, tuși semnificativ.

– Nu durează mult, explică Evan. Știți, n-au mâncat de prânz.

– Doamnă North, fiecare minut e important. Avem foarte multe de pregătit și aș prefera ca în bucătărie să nu intre decât persoanele absolut importante.

Evan se înfurie și îi vorbi femeii cu o voce de gheață.

– Din punctul meu de vedere, ei doi sunt persoane absolut importante, ceea ce nu pot să spun despre dumneavoastră.

Nici ei nu-i venea să creadă că spusese așa ceva.

– Vă sugerez să vă vedeți de treabă și să lăsați copiii în grija mea.

Femeia deschise gura, vrând să-i răspundă, dar renunță când văzu privirea dură a lui Evan. Se întoarse cu spatele și se depărtă.

– Bravo, mamă! I-ai zis-o! îi șopti fiul ei.

Jenny își strecură mâna în mâna ei. Brusc, Evan își dădu seama că se simțea mult mai bine.

– Trebuie să mă duc să văd aranjamentele florale, îi zise ea lui Cal. După ce mâncați, vă rog să căutați fețele de masă. Nu știu unde le ține Maud, dar vrea să folosim în salon o față de masă din dantelă.

Linc ajunse acasă abia la ora șapte. Sigur că Maud avea totul sub control, se duse direct în camera lui. Ieși pe balcon și se uită în grădină. Mesele erau aranjate, orchestra era la locul ei, iar de bar se ocupau doi bărbați.

O să fie o seară foarte plină! se gândi el. Se pregăti de petrecere și coborî cu doar cincisprezece minute înainte să sosească primii invitați. Se opri în bibliotecă, își turnă un pahar de coniac și se îndreptă spre bucătărie.

Casa era plină de culoare și arome, era plină de viață. Ca întotdeauna, Maud făcuse o treabă extraordinară. Era bine că dădeau asemenea petreceri doar o dată pe an, dar aceasta venea la momentul potrivit. Îl ajuta să nu se mai gândească la o anumită femeie cu ochii verzi. Cu siguranță că acum ea stătea ghemuită într-un fotoliu, cu o carte imensă în brațe. Oare ce credea despre această petrecere? Oare când îl va însoți la un asemenea eveniment?

Intră în bucătărie, dar se opri după primii pași.

– Ce dracu' faci aici? Unde e Maud?

Evan ridică privirea când îi auzi vocea. O șuviță îi căzu pe frunte și ea și-o dădu la o parte, fără să-i pese că era murdară

pe mâini. De fapt, era obosită și nu era interesată de înfățișarea ei. Linc, însă, arăta impecabil. Se șterse pe mâini și se sprijini de dulap. Observase atitudinea lui de stăpân, dar era prea istovită ca să se certe cu el.

– Starea mamei ei s-a înrăutățit și a trebuit să se ducă la spital. A telefonat acum o jumătate de oră și a spus o să stea că cu Grace în seara asta. Speră să nu te superi.

– Nu, sigur că nu. Când a plecat?

– Pe la unu, unu și jumătate.

Era prima dată când se oprea din treabă și umerii o dureau îngrozitor.

– Îmi pare rău, spuse Linc.

– Da, și mie. Dar a spus că mama ei se simte mai bine.

– Nu despre asta vorbeam. Îmi pare rău că toate astea au căzut pe capul tău.

Arătă spre bucătăria plină de oameni.

– Nu făcea parte din înțelegerea noastră. Dacă aș fi știut, aș fi...

– Ce-ai fi făcut? Ai fi venit mai devreme și ai fi supravegheat tu totul?

Zâmbi larg.

– Nu pot să mi te imaginez cu șort, domnule Stewart.

Linc se apropie de ea.

– Ar trebui să fii supărată.

– Sunt prea obosită pentru asta, răspunse ea, depărtându-se. Dar dacă tu crezi că poți să te ocupi de restul, eu plec. Acasă mă așteaptă o baie caldă și o carte...

Linc începu să râdă ușor.

– Exact așa mi-am imaginat că o să-ți petreci seara asta.

O mângâie pe obraz.

– Frumoasă imagine, șopti el.

– Linc, te rog...

– Știu, știu. Ți-am promis că o să fiu băiat cuminte și...

Jenny năvăli în cameră.

– Tati, tati!

El puse paharul de coniac pe masă și o luă în brațe.

– Ce face fetița mea? Primesc un pupic?

Ea îl pupă cu foc pe obraz, apoi se uită la el, serioasă.

– Ți-am păstrat prăjituri cu ciocolată, tati! Sunt acasă la Eva

– Mulțumesc, draga mea. Dar o să le mănânc mâine, da? Î seara asta o să fiu foarte ocupat.

– Uite atâtea ți-am păstrat, zise ea, ridicând patru degețel

Evan văzu că era murdară pe mâini și izbucni în râs.

– Văd că mai e cineva care are nevoie de o baie.

– O să dorm cu Evan în seara asta, anunță fetița.

Evan îi ciufuli părul blond.

– Numai dacă tatăl tău e de acord.

– Pot, tată? O să ne distrăm grozav.

– Ești o fetiță foarte norocoasă, zise el, cu ochii la Evan.

Ea roși puternic.

– Unde e Cal? întrebă Evan.

– Chiar aici, răspunse băiatul intrând în bucătărie. Dar n pentru multă vreme. Mike a închiriat niște casete video dacă mă lași, aș vrea să rămân la el peste noapte.

Se uită prin bucătărie și se strâmbă când văzu câte mai era de făcut.

– Te rog, spune-mi că nu mai ai nevoie de mine. Te rog...

– Nu mai am nevoie de tine, râse Evan.

Fața băiatului se lumină.

– ... După ce scoți de aici cutiile alea.

– Da, să trăiți! salută el milităreşte.

Evan era mulțumită că fiul ei ieșea în oraș. Îl plăcea pe Mike. Lucra la același magazin ca și Cal și era primul prieten pe care și-l făcuse de când se mutaseră în Victoria. Amândoi erau pasionați de computere și motociclete Harley Davidson și, peste o lună, urmau să înceapă amândoi anul întâi la universitate, chiar dacă Mike era cu doi ani mai mare.

– Du-te și ajută-l pe Cal, scumpo. Vreau să vorbesc ceva cu Evan, zise Linc.

Lăsă fetița din brațe și se întoarse către Evan.

– Nu vrei să mai stai puțin? Poate să mănânci ceva...

– Nu, mulțumesc, zise ea, uitându-se la tricoul ei mototolit. După ce termin aici, o iau pe Jenny și mergem la cabană. O să ne pregătim ceva acolo.

El vru să mai spună ceva, dar se auzi soneria.

– Du-te, Linc. Ți-au sosit invitații.

Peste o jumătate de oră, Evan plecă din bucătărie.

Evan se duse cu Jenny în dormitorul fetiței, ca să-i ia haine pentru a doua zi. De pe holul de la etajul doi se vedea foarte bine intrarea. Majoritatea musafirilor erau deja în grădină. Evan era surprinsă de faptul că Linc dăduse o petrecere atât de grandioasă, pentru că îi făcuse impresia unei persoane mai retrase... Dar nu era treaba ei!

– Hai, draga mea, să mergem acasă!

Acasă! Ce cuvânt plăcut!

– Coborâm prin bucătărie, bine? hotărî Evan.

– Nu putem să mai stăm puțin? Te rog... Vreau s-o văd pe mătușa Caressa, se rugă Jenny, cu nasul lipit de balustradă.

Cum să reziste privirii micuței?

– Bine, dar numai câteva minute.

Jenny dădu din cap, bucuroasă, și își îndreptă atenția spre ușa de la intrare.

– E frumoasă, nu? zise ea, arătând cu degetul spre o tânără care tocmai sosise.

Evan se uită în direcția indicată, către cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața ei. Avea părul roșu ca focul și o siluetă absolut perfectă. Linc se apropie și o ajută să-și scoată jacheta, plin de solicitudine, iar Evan simți că inima îi bate mai repede când palmele lui rămaseră câteva clipe pe umerii goi ai tinerei femei.

– Vai, Lincoln, ce frumos ai aranjat totul! exclamă frumoasa invitată. Dar ar fi trebuit să mă chemi, te-aș fi ajutat cu pregătirile... Serios, dragule, aș fi putut să-ți dau o mână de ajutor.

Evan zâmbi ironic. Vezi să nu! Tânără avea unghii lungi, cu o manechiură perfectă.

– Tu în bucătărie, Christa! Nu-mi spui tu mereu că ești făcută pentru alte lucruri, multe mai plăcute?

Christa izbucni în râs.

– Știi bine că am dreptate, dragule, se alintă ea. Dar poate că nu aveai nevoie! Ziceai că pentru tine lucrează o femeie fantastică, nu? Am uitat cum o cheamă...

Pentru o fracțiune de secundă, Linc ezită.

– Maud. Și într-adevăr este fantastică.

Ușa de la intrare se deschise din nou, iar Jenny nu se putu abține.

– Mătușă Caressa! Aici, sus!

Toată lumea își ridică privirile către Jenny și, implicit, către Evan. Linc se încruntă când îi surprinse privirea, iar Evan făcu un pas înapoi, depărtându-se de balustradă. Bine că n-o văzuse roșind!

– Bună, iubito, zâmbi Caressa către nepoata ei. Vino încoace și îmbrățișează-mă. După ziua de azi, am mare nevoie. Cine mai e acolo? Evan, tu ești?

Fir-ar să fie!

– Da, Caressa, eu sunt, răspunse ea, uitându-se către holul de la intrare. Bună, ce mai faci?

– Bine, mulțumesc. Tu nu cobori?

Întrebarea Caressei o făcu pe Christa să fie foarte atentă. Își plimbă privirea de la Evan la Linc, dar el nu observă.

– Nu, nu cred, răspunse Evan repede. Am venit să iau niște lucruri pentru Jenny și apoi mergem la mine. Hai, se întoarse ea spre fetiță, trebuie să mergem.

– Adică lucrezi în seara asta? Nu vii la petrecere?

Caressa se întoarse către Linc.

– Spune-mi, frățioare, tu ești ticălos din naștere sau ai devenit așa de-a lungul anilor?

Ciudat, Linc zâmbi, fără să-și ia ochii de la Evan.

– De ce ai pus-o să lucreze în seara asta? insistă ea. E prietena mea și...

– Caressa, ajunge! Mă faci să mă simt prost! o întrerupse Evan. Te rog, Jenny, hai să mergem.

Spre ușurarea ei, Caressa tăcu, iar fetița o ascultă. În câteva minute, erau în casa lor, unde se simțea în siguranță. Aici nu mai vedea privirea întrebătoare a Christei și nici zâmbetul zeflemitor al lui Linc.

– Hai, la culcare! Dar, mai întâi, o să faci o baie.

Nu trebuia să se mai îngrijească de mâncare, pentru că cei doi copiii dăduseră iama in platourile pentru invitați, fără să se sinchisească de dezaprobarea celor care aduseseră mâncarea.

După ce o culcă pe Jenny, Evan intră în baie și făcu ochii mari când se văzu în oglindă. Nu era de mirare că Linc râsese de ea. Arăta îngrozitor! Era nepieptănată, avea făină în păr și o pată de o culoare incertă pe frunte. Intră în cadă, încercând să se convingă că nu conta dacă Lincoln Stewart râdea de ea, câtă vreme o lăsa să stea în casa lui.

Îmbrăcată în cămașă de noapte și halat, se duse în bucătărie și-și pregăti ceva de mâncare. Cu paharul de lapte în mână, ieși pe verandă, ascultând muzica ce se auzea dinspre casa lui Linc.

– Ai nevoie de companie?

Evan tresări, vărsând câteva picături de lapte. Linc era la doi pași de ea, cu o sticlă de vin și două pahare în mână.

– Ce faci aici?!

– M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva de băut.

– Nu ești în toate mințile? Ai peste o sută de invitați!

– Tocmai de aceea am venit aici. E prea multă lume și sunt sigur că nimeni n-o să observe că am dispărut.

Turnă vinul în pahare și îi întinse unul dintre ele.

– Ia-l, Evan, o îndemnă el văzând că ezită. E dintr-un an foarte bun.

– Dar ideea nu e la fel de bună...

Linc veni lângă ea, pe verandă.

– Ba e una din cele mai bune pe care le-am avut în ultimele luni, poate chiar în ultimii ani. Unde e Jenny?

– Doarme, era foarte obosită.

– Bun, zâmbi el.

Își îndreptă privirea spre cerul înstelat și nu mai spuse nimic. Părea că se bucură, pur și simplu, de compania ei. Evan îl cercetă pe furiș.

– La ce te gândești? întrebă el, brusc.

– La faptul că ar trebui să te întorci la musafirii tăi.

– Spune-mi adevărul, Evan! insistă el.

Că aș vrea să fac dragoste cu tine, răspunse ea în gând. Dacă ai ști...

– Mă gândeam că...

Dinspre casa lui se auzea o melodie interpretată de Johnny Mathis. Era prea mult!

– ... că sunt obosită. Am avut o zi grea. Mulțumesc pentru vin.

Se ridică în picioare.

– Noapte bună.

– Te rog, nu pleca.

Linc puse jos paharul cu vin și rămase cu privirea în podea. Evan stătu pe loc, deși rațiunea îi spuse că ar fi trebuit să intre în casă.

– Jenny nu e a mea, Evan.

– Poftim?

– Jenny nu e fiica mea.

– Nu înțeleg.

Și chiar așa era. Cu trei secunde în urmă se gândea la... mă rog, nu mai conta. Iar acum trebuia să facă față unei asemenea mărturisiri, cu toate implicațiile ei. Linc se ridică și o privi în ochi.

– Nu mă aștept să înțelegi. Dar crede-mă, Evan, că o iubesc ca și când ar fi fata mea.

Un milion de întrebări îi veniră în minte, dar nu îndrăzni să rostească nici una. În primul rând, ar fi vrut să știe de ce îi spusese acest lucru. Și de ce tocmai acum?

– Cum, nu-mi pui nici o întrebare?

– Cred că nu mi-ai răspunde.

– Ai dreptate, am vrut doar să știi.

Ea îl fixă cu privirea.

– Am o singură întrebare.

– Spune.

– De ce eu, Linc? De ce mi-ai spus mie? Și de ce în seara asta? arătă ea spre casa lui, luminată ca-n povești.

El se apropie și o prinse de bărbie. Evan se sprijini de balustrada verandei, simțind în tot corpul atingerea lui.

– În seara asta, când te-am văzut la etaj, murdară pe față și ținând-o de mână pe Jenny... Are încredere în tine, Evan, așa cum am și eu. Deocamdată atât, bine?

Ea ar fi vrut să-i spună mai multe, dar se abținu.

– Bine.

Privirea lui Linc se opri pe buzele ei pline.

– Și totuși, poate nu ajunge...

Mâna lui îi mângâie gâtul. Se aplecă spre ea și o sărută atât de delicat, încât Evan nu era sigură că nu visase. Deschise ochii și văzu privirea lui plină de dorință. Ar fi dorit să-l atingă, dar știa că trebuie să stăpânească. Se apucă de balustradă atât de tare, încât încheieturile i se albiră.

– Evan, șopti el. Balustrada rezistă și fără sprijinul tău! Sunt arhitect, știu ce spun...

– Tocmai asta e, murmură ea. Tu știi mult mai multe decât știu eu.

– Și din cauza asta nu te simți în largul tău?

Se aplecă și o sărută pe gât.

– Asta mă face să... să fiu mai atentă.

– Așa și trebuie să fii, spuse el, privind-o în ochi. Dar să știi că sunt câteva lucruri la care mă pricep.

– Ca de plidă?

Își mușcă buza, știind că n-ar fi trebuit să întrebe așa ceva. Linc zâmbi, făcând-o să roșească.

– Ar fi mai bine să pleci. Sunt obosită și nici nu mă pricep la conversații de salon.

– Tocmai asta îmi place la tine. Întotdeauna spui ce gândești și nu pui întrebări. Dar sunt sigur că nici ție nu ți-e

ușor, în ciuda faptului că încerci să zâmbești mereu. Amândoi avem câte o poveste pe care o vom împărtăși la momentul potrivit și apoi... apoi putem merge mai departe.

Mai departe! Evan se depărtă de el.

– Nu putem merge mai departe, Linc. Am fost de acord că...

Se uită la el, rugătoare.

– De ce faci asta? O să strici totul. Ce avem acum e perfect – Jenny, casa de oaspeți, Maud. E destul!

– Poate fi mai bine, spuse el simplu. Mult mai bine.

Evan oftă adânc. Era foarte încordată și speriată. Îl dorea, nu putea nega atracția fizică, dar era mai mult decât atât... Simțea că pot comunica la un nivel mult mai profund și nu știa cum să procedeze.

– Linc, nu înțelegi. Nu vreau să am o relație cu un bărbat. Cu nici un bărbat! Tatăl lui Cal...

Vocea i se frânse.

– Și când aveam optsprezece ani...

Se opri, știind că era în zadar. Nu era obișnuită să vorbească despre ea și nu știa cum să se exprime.

– Erau niște băieți, Evan, nu erau bărbați adevărați. E o mare diferență. Ai încredere în mine!

– Tocmai asta e, Linc. Nu cred că pot.

Capitolul 7

Maud se întoarse în dimineața zilei următoare. Mama ei era încă în spital, dar starea ei era stabilă. Puțin după prânz, Maud veni la Evan.

– Cum se simte mama ta?

– Mai bine, draga mea, mult mai bine.

– Vrei o cafea?

Maud zâmbi.

– Mi-ar prinde tare bine, mulțumesc. Unde e băiatul ăla grozav al tău?

– Încă nu s-a întors de la Mike, dar trebuie să vină din clipă în clipă. Jenny unde e?

– Cu tatăl ei. Au ieșit în oraș, iar eu m-am gândit să vin să văd ce mai faci.

Maud se uită în jurul ei cu atenție, pentru că nu venise în casa de oaspeți de când fusese renovată.

– Lincoln a făcut o treabă grozavă! Arată minunat!

În acel moment, Maud văzu pe masa din bucătărie două pahare și o sticlă de vin. Era gata întrebe ce se întâmplase, dar văzu că Evan era stânJenită și ignoră subiectul.

– Voiam să-ți mulțumesc pentru că mi-ai ținut locul ieri. Îmi pare rău că te-am lăsat cu atâtea pe cap.

– M-am descurcat.

– Și încă foarte bine! Linc mi-a spus că petrecerea a fost un succes. Era foarte încântat.

– Mă bucur.

Nu voia să vorbească despre seara trecută.

– În semn de mulțumire, Linc și cu mine vrem să te invităm la cină în seara asta. Împreună cu fiul tău, desigur.

– Nu cred, Maud. Mai am încă treabă de făcut aici, iar mâine mă duc la serviciu. Mulțumesc pentru invitație, dar rămâne pe altă dată.

– Bine, cum vrei tu. Dar să nu-i spui lui Cal că din cauza ta a ratat faimoasa mea plăcintă.

– Nu-i spun, zâmbi Evan. Nu m-ar ierta niciodată!

– Pentru ce să te iert? intră în bucătărie Cal.

– Pentru nimic, încercă Evan să evite subiectul.

Cal se uită întrebător către Maud.

– Nu-i nimic, dragule. Mama ta mi-a spus că nu puteți să veniți la noi la masă. Îmi pare rău că am făcut prea multă plăcintă și n-are cine s-o mănânce.

– Mamă!

– Mă trădezi, da? se strâmbă Evan către Maud.

– La șapte e bine? întrebă ea.

Tot timpul mesei, Linc se uită la Evan, dar ea reuși să-i evite privirea. Oare greșise că se dusese la ea seara trecută? Nu credea. Își dorise să fie cu ea și-i plăcuse acest lucru. Dar de ce-i spusese despre Jenny? Nu știa să răspundă la această întrebare. Încercă să nu se mai gândească și-și îndreptă atenția spre discuția de la masă.

– Nu știu ce să zic, Cal. Tu n-ai mai fost niciodată pe un vas. Dacă ți se face rău?

– Ce-o să fac? O să...

– Nu, nu-mi spune, pot să-mi imaginez.

– Deci, pot? întrebă el, nerăbdător.

– Numai o săptămână.

Cal aprobă.

– Cât de mare e vasul?

– Uriaș. Peste doisprezece metri.

– Uriaș, nu? repetă ea, neconvinsă.

– Familia Carey a făcut asta de nenumărate ori, insistă Cal. Ba chiar au stat pe un vas un an de zile! Dacă nu mă crezi, sun-o pe mama lui Mike.

Evan nu răspunse.

– Nu mai sunt un copil, mamă.

– Nu, nu mai ești, zâmbi ea. O să vorbesc mâine cu doamna Carey. Sunt sigură că o să fie bine.

– Grozav!

– Până atunci, hai să spălăm vasele.

Vru să strângă farfuriile, dar Linc o opri.

– Lasă astea. Vreau să-ți arăt ceva. Nu te superi, Maud, nu-i așa?

– Nu. Și așa, Evan a făcut prea multe ieri. Duceți-vă, până nu se întunecă!

Ea se uită nedumerită spre Maud.

– Hai, du-te. O să-ți prindă bine să ieși puțin.

Cal se uită la Linc, la Maud și în cele din urmă la mama sa.

– Da, duceți-vă.

Evan oftă adânc, cedând în fața conspirației.

– Unde mergem? întrebă ea când Linc îi deschise portiera mașinii lui.

– Ți-am spus, vreau să-ți arăt ceva.

– Și dacă nu vreau să văd?

– Cred că o să vrei. Și dacă ne grăbim, poate o să prindem apusul. Îți plac apusurile de soare, nu?

– Nu e suficient, vreau să-mi spui mai multe.

– Evan, urcă odată în mașină! Doar nu ți-e atât de frică să fii singură cu mine!

– Nu mi-e frică de nimic, dar vreau să știu unde mergem. Nu mi se întâmplă prea des să fiu răpită!

– Mergem să vedem un loc. Am primit acceptul să construiesc acolo un hotel și un centru de conferințe. M-am gândit că ți-ar plăcea să-l vezi.

Evan se mai liniști.

– Mi-ar plăcea, dar...

– Nici un „dar".

O sili să urce în mașină.

– Îți place să faci pe șeful, zise ea după ce porniră.

– Mi s-a mai spus. Dar trebuie să recunoști că mi-am atins scopul.

– Era suficient să mă rogi.

– Nu prea cred. Poate fac eu pe șeful, dar tu ești cea mai încăpățânată și mai rezervată femeie pe care am cunoscut-o. Probabil că din cauza asta nici nu pui prea multe întrebări – te temi să nu fi și tu întrebată.

Evan nu răspunse, preferând să se uite pe geam.

– Greșesc?

Ea tăcu în continuare.

– Greșesc sau nu?

– Mergem să vedem un șantier, nu să vorbim despre mine.

– Ai dreptate, dar nu în totalitate.

Linc o privi și își dădu seama cât era de încordată.

– Parcă ai fi Scufița Roșie, iar eu lupul cel mare și rău, râse el, mângâind-o pe obraz.

– Cam așa ceva...

– E vreo lege care-mi interzice să te cunosc mai bine?

– Nu, nu e nici o lege, dar n-ai ce să afli despre mine.

– Mai vedem noi.

Intră pe un drum lateral.

– Nu mai avem mult. Hai să considerăm șantierul teren neutru și să discutăm despre noi mai târziu, la o cafea, bine?

Tensiunea lui Evan se risipi în totalitate când Linc începu să-i vorbească despre proiectul lui. Zona era minunată, priveliștea grozavă, iar el vorbea cu atâta însuflețire, încât Evan putea vedea cu ochii minții rezultatul final.

– Nu e un proiect foarte mare, dar măcar o să stau acasă câteva luni.

– Și asta vrei? Să stai acasă? îl întrebă ea când se întoarseră la mașină.

– Pentru moment, da. Maud trebuie să fie aproape de mama ei, iar lui Jenny i-ar prinde bine să stea o vreme într-un singur loc. În ultimii doi ani ne-am plimbat printr-o mulțime de locuri, ca țiganii nomazi.

Evan oftă ușor.

– Ce-a fost asta?

– Mă gândeam, răspunse ea. Atâtea locuri exotice – Paris, Londra, Roma... Fără responsabilități, fără obligații... Sună grozav!

– Uite! o făcu el atentă.

În fața lor, soarele se cufunda în ocean, lăsând în urmă limbi de foc care străluceau pe luciul apei. Linc își sprijini

mâna pe spătarul scaunului ei și începu să se joace cu o șuviță din părul ei. Evan nu îndrăznea să se miște, dar simțea un fior plăcut prin tot corpul.

– Ar trebui să plecăm, Linc, murmură ea.

– O să plecăm.

Îi ridică părul și se apropie de gâtul ei, sărutând-o ușor. Evan își înclină capul, dându-i permisiunea tacită să atingă. Iar el nu pregetă.

– Ești atât de dulce, atât de moale!

Îi prinse fața între palme și o fixă cu privirea lui albastră, adâncă.

– Între noi e ceva special, Evan. Simți și tu?

Evan se uita fix, hipnotizată de privirea lui. Totuși, fiecare fibră din corpul ei îi spunea că nu era bine ce se întâmpla.

– Hai, Evan! Vino lângă mine, atinge-mă.

Ea își alungă toate îndoielile și întinse mâinile către el. Buzele i se desfăcură, primitoare, iar Linc o trase mai aproape, lipind-o de el. Nu mai existau decât ei doi în noaptea adâncă.

Amândoi își pierdură controlul și începură să se atingă, să se descopere, să se bucure de intimitatea îndelung dorită. Cel care își reveni primul fu Linc.

– Iubita mea... trebuie să ne oprim.

Ea respiră adânc și rămase cu capul lipit de pieptul lui. Îi venea să intre în pământ de rușine. N-o să-l mai poată privi în ochi niciodată!

Nu te-ai schimbat deloc, Evangaline! se certă ea în gând. Ești aceeași fetișcană, gata să repeți aceleași greșeli! N-ai învățat nimic, absolut nimic!

– Îmi pare rău, zise ea, desprinzându-se din îmbrățișarea lui.

Încercă să-și încheie nasturii bluzei, dar mâinile îi tremurau prea tare. El o ajută, dar acest lucru nu făcu decât să mărească stânjeneala lui Evan.

– Mie îmi pare rău, spuse el, înjurând printre dinți. N-ar fi trebuit să-mi pierd capul.

O mângâie delicat, dându-i părul de pe frunte.

– De obicei nu încep ceva ce nu pot să termin. Te simți bine?

– Da.

Fir-ar să fie! Ea ar fi trebuit să se retragă, nu el! Îi era greu să suporte galanteria lui, mai ales după ce răspunsese atât de clar atingerilor lui fierbinți.

– Ți-e rușine, nu-i așa? o întrebă el, silind-o să-l privească.

– Normal! Ce s-a întâmplat aici... a fost cea mai mare prostie din viața mea.

– Mie mi s-a părut minunat. N-are de ce să-ți fie rușine, trebuia să se întâmple. Eram sigur că se va ajunge aici din prima zi, când m-ai pălmuit.

Zâmbi cu căldură.

– Ne potrivim, Evan. Ne potrivim foarte bine.

Ea îl privi, încruntată.

– Linc, nu te grăbi să tragi concluzii. Ne-am lăsat duși de val, atâta tot. Nu ne potrivim în nici un fel!

– Așa crezi tu? o tachină el.

– Așa știu eu!

– Cum de ești așa de sigură?

– Nu poți să-mi dai ce-mi trebuie mie, Linc, zise ea, foarte sigură. Nu ai ce să-mi oferi!

Evan văzu cu satisfacție privirea șocată a lui Linc. Bogatul, chipeșul, arogantul Lincoln Stewart rămăsese fără cuvinte.

– Acum putem pleca?

– Nu, încă nu.

– Te porți copilărește.

– Copilărește? Se prea poate... Dar în spatele acestei bravade se ascunde o poveste pe care vreau s-o aflu. O să mergem într-un loc liniștit, iar tu, Evangaline North, o să-mi spui povestea vieții tale.

Porni mașină și îi aruncă o privire piezișă. Evan trase aer în piept, agitată. Nu vorbise niciodată despre... ce i se întâmplase în trecut. O îngrozea gândul că se va dezălui în fața lui, dar poate așa era mai bine. Poate că Linc va înțelege că între ei nu putea fi nimic.

– Bine, acceptă ea. Dacă vrei povestea vieții mele, o vei avea.

– Vreau mult mai mult, răspunse el.

Luă telefonul din mașină.

– O s-o sun pe Maud, să-i spun că întârziem. Am sentimentul că vom avea multe de vorbit.

Douăzeci de minute mai târziu, stăteau într-un bar slab luminat.

Ce căuta aici? se întrebă Evan în timp ce Linc comanda ceva de băut. Nu se mai apropiase atât de mult de un bărbat de când avea optsprezece ani. De ce Linc? De ce acum? Și de ce insista atât de mult să afle amănunte despre viața ei?

– Am comandat coniac, îi întrerupse el gândurile. E bine?

– Da.

– N-ai de ce să fii nervoasă, Evan, încercă el s-o liniștească. Pur și simplu, vreau să aflu totul despre tine.

– Dacă și eu pot să-ți cer același lucru, sunt de acord.

El ezită o secundă.

– S-a făcut. Ce vrei să știi?

– Pentru început, spune-mi despre Jenny.

El făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile, apoi începu să vorbească.

– Soția mea m-a folosit până când a întânit pe cineva mai bun decât mine. A rămas însărcinată, dar tipul a părăsit-o când a aflat. Apoi a fost rândul ei s-o părăsească pe Jenny, așa că eu am luat fetița și am plecat. Asta-i tot!

Luă o înghițitură de coniac și o privi.

– Acum e rândul tău!

Evan era surprinsă de tonul și cuvintele lui dure. Și ea putea să joace jocul acesta!

– Să vedem... Am rămas însărcinată când aveam paisprezece ani. Mama m-a dat afară și am locuit cu o mătușă trei ani, până când a murit. Când aveam optsprezece ani, m-am mutat cu un tip, dar... Lucrurile n-au mers, așa că l-am părăsit. De atunci, am fost singură – și-mi place așa! Acum putem să plecăm?

El o luă de mână.

– Îmi pare rău, Evan.

– Îți pare rău! spuse ea, tăios. De ce? Amândoi am spus strictul necesar, nu?

– Îmi pare rău că am fost atât de insensibil.

Vocea i se frânse.

– Căsătoria mea a fost un dezastru. Am suferit mult. M-a durut îngrozitor când am înțeles că soția mea dorea un alt bărbat, că pentru ea era un chin să facă dragoste cu mine... Nu știam ce înseamnă să-și bată cineva joc de mine! Am crezut c-am iubit-o. Când am aflat că e însărcinată, am crezut că Jenny e a mea și eram sigur că toate problemele noastre vor dispărea. Din păcate, Moira mi-a spus că nu era așa. Rămăsese gravidă doar ca să pună mâna pe amantul ei.

Vru să-și retragă mâna, dar Evan îl opri.

– Și totuși, ai mai rămas cu ea aproape trei ani după ce s-a născut Jenny. De ce?

El oftă prelung și ridică din umeri.

– Nu știu. Au fost cei mai grei ani din viața mea, iar Jenny a fost singura mea bucurie. Poate speram că totul o să se rezolve, poate că voiam să demonstrez ceva... nu știu.

– Ea unde e acum?

– În Hong Kong. Până la urmă, lucrurile s-au terminat cu bine pentru ea. S-a măritat cu un om de afaceri putred de bogat. Nu ne-a mai dat nici un semn de viață nici mie, nici lui Jenny.

– Uimitor! zise Evan, mai mult pentru sine.

– Uimitor? repetă el, fără să înțeleagă.

– E absolut uimitor că nu a fost mulțumită cu faptul că era soția ta. Ai tot ce-și poate dori o femeie! Ești talentat, atrăgător, ai o carieră de succes...

Se opri brusc, roșind când își dădu seama ce spunea.

– Tu spuneai mai devreme că nu am ce să-ți ofer? zâmbi el.

– Linc, te rog....

El îi dădu drumul la mână, se ridică și puse niște bani pe masă.

– Hai să plecăm de aici.

Evan răsuflă ușurată când văzu că el nu mai voia s-o întrebe nimic.

– O să bem cafeaua la tine.

– Nu cred că e o idee prea bună. Cal o să fie acasă și...

– Cal e la Mike și rămâne acolo peste noapte.

Evan făcu ochii mari.

– De unde știi?

– Mi-a spus Maud atunci când am sunat-o.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

– Tocmai ți-am spus.

O luă de mână și o trase după el spre mașină.

Capitolul 8

Evan deschise ușa de la ceea ce numea acum „casa ei". Făcu un pas înăuntru și se întoarse rapid, lovindu-se de Linc care era în spatele ei. O prinse în brațe și o lipi instinctiv de el. Ușor! încercă el să se calmeze.

– Linc, n-ar fi mai bine să pleci? Nu vrei să vorbim altă dată?

– Nu la prima întrebare, da la a doua.

Se depărtă de el și intră în fugă în camera cufundată în întuneric. Linc auzi un zgomot de sticlă spartă și alergă după ea. Aprinse lumina și văzu pe covor o vază spartă.

– Îmi pare rău, Linc. Nu sunt obișnuită cu mobila. Promit că o plătesc.

– Nu-ți face griji.

– Dar ar trebui...

– Ar trebui să vii să mă săruți.

Ea îl privi și-l mângâie pe obraz și pe gât.

– Tocmai asta n-ar trebui să fac, dar...

– Dar?

Ea făcu un pas înapoi și se pierdu în privirea lui albastră, adâncă. Știa că nu-i mai poate rezista.

– Dar o să te sărut, Linc. Și cred că nu mă voi opri aici!

– Îmi place cum sună, zâmbi el.

Îi dezveli gâtul și o sărută.

– Te doresc, Evan.

O luă în brațe și o lipi de el. Sărutul fu lung, plin de dorință și promisiuni. Ea îi răspunse, arcuindu-se către trupul lui puternic. Totuși, Linc simți că Evan se depărtează de el, încordată.

– Liniștește-te, iubito. Nu voi face nimic, dacă tu nu vrei. Tu hotărăști.

O mângâie delicat pe păr, pe spate, pe brațe, zâmbindu-i liniștitor. Nu voia să-i facă vreun rău, ci doar s-o iubească. Complet, deplin, așa cum merita. Gândul acesta îl făcu să se înfioare. Oare când se întâmplase? Când se îndrăgostise de Evan? Și... oare ea ce simțea?

Lipită de pieptul lui, Evan se gândea că își dorea să-l aibă aproape, să-l iubească, dar numai în acea noapte. Pentru asta trebuia să fie sinceră.

– Vreau să fim împreună doar în noaptea asta, Linc, nimic mai mult. Fără promisiuni, fără planuri, fără angajamente.

El își înclină capul, zâmbind ușor.

– Asta trebuia să fie replica mea.

O privi insistent.

– Explică-mi, Evan! Vreau să știu de ce o femeie ca tine, independentă, deșteaptă, frumoasă, care are foarte multe de dăruit, se teme atât de tare de o relație.

– Deoarece nu mă pricepo să cultiv o relație. Eu le distrug!

– Pentru asta e nevoie de doi, nu crezi?

Ea se depărtă și-i înfruntă privirea.

– Nu e prea încurajator, nu?

– E un început.

– Tocmai asta e! Nu vreau să începem nimic. Te doresc acum, în noaptea asta, și atât!

Trebuia să-l facă să înțeleagă.

– Am planurile mele, Linc. Și ele nu includ un bărbat.

Sau copilul unui bărbat, completă ea în gând.

El se încruntă.

– E ceva ce nu înțeleg?

Evan respiră adânc.

– Am devenit mamă înainte să împlinesc cincisprezece ani. Nu am fost violată și nici molestată. Eram doar un copil neștiutor, dornic de afecțiune, care s-a apropiat de primul băiat care i-a arătat atenție.

Își trecu nervoasă mâna prin păr.

– Avea șaptesprezece ani și era prietenul unui vecin. Ar fi trebuit să fiu mai atentă, dar se purta frumos cu mine și mi se părea atrăgător. Când s-a ivit ocazia... Înțelegi ce s-a întâmplat.

– Dar părinții tăi? Te-au ajutat?

– Tata a murit când aveam zece ani. Iar mama... Ea a fost cea care și-a dat seama ce se întâmplă cu mine. Pentru că era prea târziu ca să se mai facă ceva – eram în luna a șasea – m-a dat afară din casă. N-am mai văzut-o niciodată.

– Te-a dat afară! Doamne, dar erai un copil!

– Un copil care urma să aibă un copil. În ochii ei, eram o adevărată păcătoasă. Pe scurt, m-am dus la o mătușă, o soră a

tatălui meu. N-a fost foarte bucuroasă, dar a acceptat să mă țină atâta vreme cât lucram la fermă. Trebuie să recunosc că eu și Cal nu ne-am fi descurcat fără ea. Am stat cu ea până când a murit și am fost nevoită să plec la oraș. Aveam șaptesprezece ani și visam să-mi găsesc o slujbă și să mă întorc la școală.

– Înțeleg că n-ai avut noroc.

– Nu, clătină ea din cap. În schimb l-am întâlnit pe Randy.

– Randy?

Ea oftă prelung.

– Am fost singură un an de zile, timp în care am lucrat într-un restaurant. Cu ajutorul celor de la asistența socială, am reușit să-mi termin liceul. Lucrurile mergeau bine până când l-am întâlnit pe Randy – un muzician de douăzeci și patru de ani, blond, cu ochii verzi. Un tip imatur! Așa mi se pare acum, dar atunci eram cumplit de singură și credeam că-l iubesc. Ne-am mutat împreună, am renunțat la școală și munceam mult pentru ca el să stea acasă. Spunea că are nevoie de timp să compună piese grozave de pe urma cărora o să ne îmbogățim. Am făcut tot ce mi-a cerut...

Dar se terminase! își spuse ea în gând. Acum n-o să mai renunțe la planurile ei, la viața ei, pentru nimeni! Niciodată!

– Lucrurile n-au mers bine nici acum, spuse Linc încet.

Ea clătină din cap.

– Nu... Am avut parte de droguri, băutură, promisiuni încălcate și...

– Și?

– Și am fost la un pas să-l pierd pe Cal. Încă mi-e greu să mă gândesc la ce s-a întâmplat atunci. A fost doar vina mea!

Văzându-i ochii în lacrimi, Linc se apropie și o luă în brațe.

– Povestește-mi, Evan. Sunt lângă tine.

Ea își drese vocea.

– Era într-o zi de miercuri. Pentru că nu mă simțeam bine, mă întorsesem de la serviciu mai devreme, pe la ora nouă. Randy era pe canapea, nu știu dacă dormea sau îi era rău. Apartamentul arăta îngrozitor – peste tot erau cutii de bere, resturi de pizza, scrumiere pline. Îmi amintesc că eram scârbită de priveliștea aceea și m-am gândit că lui Cal nu-i trebuia așa ceva, dar... Mi-era teamă să fiu singură, să-l părăsesc pe Randy. Mă hotărâsem să vorbesc cu el, dar mai întâi voiam să văd ce făcea fiul meu.

Evan îi înconjură talia cu brațele și se cuibări la pieptul lui.

– Apartamentul era foarte mic, astfel încât Cal nu avea o cameră a lui. Trăsesem un paravan în camera noastră și îi pusesem patul acolo. Dar patul era gol... Nu-mi venea să cred că un copil de patru ani putea să iasă din casă! Am chemat poliția și l-am găsit, după patru ore, pe o alee din jurul blocului. Mi-a spus că plecase la plimbare și se rătăcise. Era ud, murdar, înfometat... N-o să uit niciodată ce spaimă am tras!

– Îmi imaginez! Dacă ar fi fost Jenny...

Ea continuă, ca și când nu l-ar fi auzit.

– Când am intrat în apartament, polițistul s-a uitat peste tot, l-a văzut pe Randy dormind și a zis că trebuie să merg cu el, să discut cu cineva. Am înțeles din privirea lui că nu era ceva de bine. Eram sigură că se duce să anunțe Protecția Copilului și, să fiu sinceră, nu-l condamnam.

– Și ce-ai făcut?

– Mi-era atât de frică să nu-mi pierd copilul! I-am zis să mă aștepte puțin și m-am dus în dormitor, cu gândul să iau niște haine pentru Cal. De fapt, voiam să trag de timp ca să mă gândesc la o soluție. Spre norocul meu, s-a trezit Randy și a început să facă scandal. Am strâns câteva haine într-o geantă și am fugit. Ca în filme, pe fereastra din dormitor.

Își ridică chipul și-l privi în ochi.

– În acea noapte, mi-am promis mie însămi câteva lucruri. În primul rând, am jurat că fiul meu va fi întotdeauna pe primul loc în viața mea. Merita să fie fericit, în siguranță. Am îmbătrânit câțiva ani în noaptea aia. Cred că acela a fost momentul în care am înțeles ce înseamnă să fii mamă, ce responsabilitate aveam.

El o mângâie pe păr și o privi cu dragoste.

– Și ți-ai ținut promisiunea. Ai crescut un copil grozav, Evan. Nu crezi că acum e timpul să te ocupi de tine?

Evan îl țintui cu privirea. Tocmai asta voia, dar nu îndrăznea să-i spună că în planurile ei nu era loc nici pentru el, nici pentru Jenny. El îi masă tâmplele, iar Evan începu să se relaxeze. Oare nu-și făcea prea multe probleme? Îl dorea atât de mult pe Linc... Din privirea lui înțelese că și el simțea la fel.

– De fapt, poate că e timpul să ne ocupăm unul de altul, zâmbi el. Fă dragoste cu mine, Evan. Vreau să te descopăr, să te ating, să te simt lângă mine...

– Și eu vreau asta, Linc.

Înghiți în sec.

– Și mai vreau să știi că... te plac foarte mult. Atfel n-aș fi putut...

– Mulțumesc, iubito, o întrerupse Linc, zâmbind larg. Mă bucur să știu că nu te interesează doar corpul meu!

– N-am spus asta!

O luă în brațe și o duse în dormitor, așezând-o ușor pe pat. Îndrăzneață, Evan îi desfăcu nasturii cămășii și își trecu mâinile peste părul lui moale de pe piept.

– A trecut mult timp, Linc. Aproape că am uitat cum se face și... și nici nu mă pricep prea bine. Îmi doresc atât de mult să fie bine!

Dintr-o mișcare, el îi dădu jos fusta și îngenunche în fața ei, sărutându-i fiecare centimentru al pielii.

– Să mă opresc? Vrei să mergem în bibliotecă, să citim niște cărți? Și dacă n-o să ne iasă din prima, o să mai încercăm. De câte ori e nevoie...

Își punctă fiecare cuvânt cu sărutări care urcară pe coapsele zvelte, pe șolduri, pe talia îngustă, pe sânii ei plini.

– Linc...

Împreună, descoperiră extazul.

Capitolul 9

– Linc, e miezul nopții. Ar trebui să pleci. Maud s-ar putea să.. N-aș vrea să creadă... Înțelegi ce vreau să spun! zise ea, ascunzându-și fața la pieptul lui.

– Da, înțeleg.

O sărută pe păr. Știa că are dreptate, dar nu părea dispus să se miște.

– Linc?

– Taci, îi ceru el, încet.

Ea zâmbi și se lipi mai aproape.

– Cum, nu mă contrazici? se miră Linc.

– Cine mai are putere să se contrazică? șopti ea.

Linc chicoti, mulțumit. I se părea că este bărbatul cel mai fericit din lume. Se simțea bine cu ea alături. Chiar foarte bine! Evan era plină de pasiune și de căldură, sălbatică și dulce în același timp.

Pentru Linc era clar – se îndrăgostise de ea. Știa că nu-i va fi ușor s-o facă să accepte această relație, dar era convins că merita.

O sărută și vru să se ridice din pat, dar Evan se agăță de el.

– Hotărăște-te, iubito, surâse el. Să stau sau să plec?

Ea gemu și se ascunse sub cearșaf.

– Asta înseamnă să plec?

Dădu cearșaful deoparte și făcu semn că da.

– Mă bucur că nu-ți pare bine că plec.

– Nu, nu-mi pare bine, se grăbi ea să-l asigure. Ești un iubit nemaipomenit, Linc. Uitasem că...

Se opri și zâmbi larg.

– Nu! Nu știam că poate fi așa de bine. Nu m-am simțit așa niciodată.

– Nici eu, crede-mă.

Ea îi urmări cu un deget conturul feței.

– De ce nu te-am întâlnit acum câțiva ani?

El îi ridică mâna și-i sărută podul palmei.

– Poate că ai vrut să păstrezi pentru sfârșit ce aveai mai bun?

– Arogantule!

– N-ai spus tu că sunt cel mai bun amant din lume?

– Niciodată...

În loc să-și termine propoziția, Evan aruncă în el cu o pernă. Linc veni deasupra ei și-i imobiliză brațele.

– Nu-i cinstit, protestă ea când își recăpătă răsuflarea după sărutului lui înflăcărat. Tu ești mai puternic!

Ochii ei străluceau, iar râsul cristalin arăta cât de bine se simțea împărțind patul cu el. Cuvintele lui izvorâră din inimă. Știa că își asuma un risc, dar nu se mai putea abține.

– M-am îndrăgostit de tine, Evan, spuse el abia auzit.

Ea făcu ochii mari și încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

– Linc, te rog! Nu face asta.

– Să nu fac? Nu stă în puterea mea. Te iubesc și nu pot schimba asta. Să fiu sincer, nici nu vreau. Mai mult, sunt gata să accept tot ce urmează.

– Adică o casă cu gard alb și un garaj pentru două mașini? îl provocă ea.

– Da.

– O, Doamne! se sperie Evan. Ți-am spus, Linc, nu vreau să-mi iau nici un angajament.

– Da, mi-ai spus, recunoscu el.

Se ridică și începu să se îmbrace. Se uită către chipul ei serios și-și dădu seama că trebuia să lupte pentru inima ei, dar era pregătit.

– De ce ești atât de înspăimântată? N-am făcut decât să-ți spun că te iubesc.

– Dar dacă eu nu pot să te iubesc?

– Ba poți!

Evan tăcu preț de câteva clipe.

– E o nebunie, spuse ea în cele din urmă. Nu vreau așa ceva! Ți-am spus de la început – fără planuri, fără promisiuni. O să suferim amândoi!

Tonul ei era disperat.

– Nu-i adevărat, se împotrivi Linc.

– Problema e că... suntem total diferiți. Vrem alte lucruri de la viață.

– Cum poți să spui așa ceva după ce s-a întâmplat între noi? Eu sunt de părere că suntem foarte compatibili.

O trase spre el și o sărută.

– Și, mai ales, avem nevoie unul de celălalt.

Ea vru să protesteze, dar Linc o opri cu un sărut apăsat.

– Ajunge, iubito. Nu-ți cer decât să te gândești.

Evan rămase multă vreme uitându-se în urma lui. La ce să se gândească? Ideea era nebunie curată!

A doua zi, Evan se trezi foarte devreme. Înainte de a pleca, îi lăsă un bilet lui Cal, spunându-i că, după serviciu, o să se ducă la magazinul unde lucra el. Plănuia să facă niște cumpărături, după care se puteau duce să vadă împreună un film. În felul acesta, va petrece câteva ore cu fiul ei și îl va evita pe Linc.

Nu se așteptase la o declarație de dragoste din partea lui. Și totuși, Caressa îi spusese că era imprevizibil... Era convinsă că făcuse o mare greșeală când acceptase să facă dragoste cu el. Acum trebuia să găsească o cale să îndrepte lucrurile.

Îi încolți în minte ideea că și ea se îndrăgostise de el, dar refuza s-o ia în seamă. Putea... nu, era obligată să-și înfrâneze sentimentele. În viața ei nu era loc decât pentru propria ei persoană! Poate era egoistă, dar ultimii ani îi dăduseră dreptul

să gândească așa. Nu mai voia să fie pe locul doi, să se gândească mai întâi la altcineva, să renunțe iar la visele sale.

Nu putea să-l iubească pe Linc. Nu putea să-i fie o mamă adevărată lui Jenny!

***

– Cum a mers cu doamna Carey, mamă? o întrebă Cal în timpul serii, pe când mâncau un hamburger.

– Bine.

– Bine?! Doar atât?

– Am făcut o listă cu lucrurile de care mi-a spus că ai nevoie.

Căută în geantă hârtia și i-o întinse lui Cal.

– Nu avem multe de cumpărat, îl asigură ea. Era foarte entuziasmată de această excursie. Cred că te invidiez!

– N-ai de ce, zise Cal, cu gura plină. Parcă ziceai că nu-ți plac bărcile!

– Așa e, dar o să-mi fie dor de tine.

– Nu-i adevărat, râse Cal. O să profiți la maxim de săptămâna asta. N-o să mai fii nevoită să faci curat în camera mea, o să asculți ce muzică vrei tu, o să economisești bani de mâncare... Vezi, numai avantaje!

Evan izbucni în râs.

– E adevărat, dar tot o să-mi fie dor de tine.

– Și cum rămâne cu Linc?

Veselia ei dispăru.

– Ce-i cu Linc?

Cal o privi amuzat.

– Nu e o alegere chiar așa de proastă, să știi.

– Calvin North! Vrei să-mi găsești pe cineva?

– Cam așa ceva. N-o să fiu cu tine toată viața, zise el scurt. Linc e un tip grozav și ar trebui să pui mâna pe el.

– Ce limbaj e ăsta? pufni ea. Nu vreau să pun mâna pe nimeni! Ai uitat de planurile noastre? Mai întâi să intri tu la universitate, apoi eu.

Cal ridică din umeri.

– Planurile se pot schimba.

– Ale mele nu, se opuse ea.

– Bine, nu te supăra. A fost doar o idee...

– Proastă! hotărî ea. În plus, nu uita că Linc are nevoie de o mamă pentru Jenny.

– Nici o problemă! Jenny te iubește foarte tare, am văzut eu!

Evan trase aer în piept.

– Termină-ți sucul, Cal.

– Am încheiat discuția?

– Am încheiat discuția.

În următoarele zile, Evan făcu ore suplimentare la birou, iar în timpul serii își găsea de lucru prin casă, așa că reuși să-l evite pe Linc.

Cal plecă în excursie sâmbătă dimineața. Îmbrăcată doar în halat, Evan ieși pe verandă. Cu o cană de cafea în mână, se sprijini de balustradă, privind fără țintă către ocean. De câteva zile nu se gândea decât la faptul că trebuia să renunțe la casa în care se simțea atât de bine. Și la bărbatul pe care-l iubea...

Da, îl iubea pe Linc. Acesta era adevărul! Dar la fel de adevărat era că îi era frică. Nu avusese noroc în dragoste și nu îndrăznea să spere că acum va fi mai bine.

– Bună!

Jenny apăru brusc și se agăță de ea, astfel că Evan făcu un efort să nu verse cafeaua.

– Bună dimineața, Jen. Ce cauți aici așa de dimineață?

Se aplecă și o îmbrățișă pe fetiță.

– Unde e Maud?

– Aici, răspunse femeia, ivindu-se de după casă. N-am putut să scap de ea, voia neapărat să vină să-ți spună ceva. Am hotă...

– Lasă-mă pe mine! îi ceru micuța.

Fața îi strălucea de emoție.

– O să dăm o petrecere de ziua mea, spuse ea dintr-o suflare. O să am jocuri, și un clovn, și cadouri, și un tort mare!

– Grozav, Jenny! se bucură Evan. Și când o să fie petrecerea?

– Sâmbăta viitoare, ca să fie și Cal acasă.

– Bine, sunt sigură că ar fi supărat dacă n-ar putea să vină.

– Și tu, Evan. Vreau să vii și tu.

– N-o să lipsesc, draga mea, o asigură ea.

Îi ciufuli părul și o sărută pe obraz.

– Ce-ar fi să te duci puțin la plajă? o îndemnă Maud. Dar să stai undeva să te pot vedea!

Jenny o rupse la fugă, iar Maud se așeză pe un scaun.

– Pari obosită, îi spuse ea lui Evan. Ai avut o săptămână grea?

– Ca de obicei, ridică aceasta din umeri, absentă.

– Dacă vrei să vorbești, sunt aici. Te poți baza pe mine.

– Mulțumesc, dar nu...

Evan înălță capul și văzu privirea îngrijorată a lui Maud.

– De fapt, vreau, am nevoie să vorbesc cu cineva. Dar... nu sunt obișnuită să-i pese cuiva de mine și de problemele mele.

Își lăsă privirea în jos, rușinată să recunoască acest lucru.

– Te ascult, draga mea.

Iar Evan îi spuse întreaga poveste. Când termină, Maud o privi cu dragoste și nu făcu nici o remarcă despre trecutul sau planurile ei de viitor. Nu o judecă, nu o certă; în schimb, îi vorbi despre Linc.

– L-am iubit pe Linc din prima clipă în care l-am văzut în grădina casei mele. Mi-am dat seama că suferea, că-i lipsea ceva. Provenea dintr-o familie bogată, dar nu știa ce însemna afecțiunea, dragostea de mamă. Îi era greu să se atașeze de cineva și a durat mult până am devenit prieteni. Dar, o dată ce s-a lipit de cineva, dăruiește totul. Jenny îi seamănă foarte mult.

– Ce vrei să spui, Maud?

– Vreau să înțelegi că Linc e un bărbat foarte sensibil și vulnerabil. Ține enorm la fetiță. Și ai dreptate, e o mare responsabiliate să crești un copil. Iar atunci când e vorba de copilul bărbatului pe care-l iubești...

Evan vru să intervină, dar Maud nu-i permise.

– ... aceasta e baza relației voastre. Dacă ai îndoieli sau temeri, trebuie să fii sinceră cu Linc și să stați de vorbă.

– Probabil crezi că sunt o persoană îngrozitoare, nu-i așa? Să nu crezi că n-o iubesc pe Jenny!

Se uită către fetița care se juca în nisip, pe plajă.

– Uită-te la ea. Cum aș putea să n-o iubesc?

– Nu, e perfect normal ce simți. Și, mai ales, ești foarte sinceră. Linc e un tip deștept, nu te teme.

Maud se ridică și-i făcu semn lui Jenny să se întoarcă.

– Totul o să fie bine, ai să vezi. Dar soluția nu este să-i eviți pe Linc și pe Jenny. Dă-i o șansă, Evan. Dă-ți ție o șansă! Dacă fugi acum, faci cea mai mare greșeală din viața ta.

– Credeam că am făcut deja greșelile vieții mele!

Nici nu intră bine în casă, că sună telefonul. Știa cine era încă înainte să răspundă.

– Ai avut destul timp să te gândești? o întrebă Linc.

Ea ezită, temându-se să-i dea un răspuns.

– Evan?

– Da, răspunse ea în cele din urmă. M-am gândit.

– Și ai ajuns la vreo concluzie?

– Da.

– Și?

– Am decis să nu decid nimic – pentru moment.

Evan auzi oftatul lui prelung.

– Bine, zise el. Ce faci astăzi?

– Voiam să...

Se răzgândi brusc.

– Nimic.

– Bun, atunci poți să mă ajuți să aleg cadoul pentru Jenny. Poți să fii gata până la ora unsprezece?

– Da.

Linc făcu o pauză și apoi vorbi foarte serios.

– Au fost șase zile foarte lungi.

– Și pentru mine, recunoscu ea.

– Ne vedem la unsprezece, iubito.

Cu câteva minute înainte de ora fixată, Evan auzi că cineva îi bătea la ușă.

– Linc! Ce cauți aici? Tocmai voiam să vin la tine.

El intră în casă și o luă în brațe.

– Am venit aici pentru că m-am gândit că o să te rușinezi dacă o să fac asta în fața lui Maud și a lui Jenny.

– Ce să faci?

O sărută pe îndelete, parcă vrând să-și amintească gustul, aroma, savoarea buzelor ei. Îi zâmbi fermecător, în timp ce Evan încerca să-și recapete stăpânirea de sine.

– Ești gata?

– Doar să-mi iau pulovărul...

Câteva minute mai târziu, erau în mașina lui Linc.

– Nu ești curioasă să afli unde mergem? o întrebă el, jucându-se cu degetele ei lungi.

Evan ar fi vrut să știe, dar nu se simțea în stare să-l întrebe nimic.

Capitolul 10

– Unde mergem? făcu ea un efort.

– La Cowichan Bay. Cunosc acolo un crescător de câini.

– De câini?! Linc, o să-i iei un câine lui Jenny! Grozav, o să fie încântată! Își dorește atât de mult unul... Ce câine?

– Un setter irlandez. Cum zice ea, „un câine roșu". Puii sunt atât de mici, au doar două luni!

– Abia aștept să văd cum o să reacționeze când o să-l vadă!

Linc se uită atent la ea.

– Ții la Jenny, nu-i așa, Evan?

Evan simți că i se strânge stomacul. Era o întrebare foarte importantă pentru el.

– Când nu e lângă tine, îmi place foarte mult de ea, încercă Evan să glumească.

Spre surpriza ei, Linc începu să râdă.

– Te-ai cam ocupat de ea, nu?

– La ce te referi?

– La mâna aceea fermă de care am vorbit odată.

– Am mai disciplinat-o puțin, dacă asta vrei să spui.

– Da, asta vreau să spun.

Evan îl privi, foarte serioasă.

– Nu i-am făcut nici un rău, Linc. Te rog să mă crezi că nu i-aș face rău niciodată!

– Știu, spuse el încet. Jenny s-a schimbat foarte mult, Evan, și e o schimbare în bine. Trebuie să recunosc că eu am fost cam îngăduitor cu ea. După ce s-a întâmplat cu mama ei... Cred că am vrut să simtă că cineva o iubește și are grijă de ea. N-am știut să găsesc calea de mijloc. Însă de tine s-a lipit foarte tare, în ciuda faptului că ai fost foarte fermă cu ea. Cum ai reușit?

Curiozitatea lui era sinceră, dar Evan nu se simțea în largul ei vorbind despre Jenny și despre cât de importantă devenise în viața fetiței. Făcuse multe greșeli și, până nu era să-l piardă pe Cal, nu știuse să se poarte cu copiii.

– După ceea ce s-a întâmplat cu Randy, eu și Cal am fost singuri. Ne-am bazat unul pe celălalt, am fost sinceri unul cu celălalt, pentru că nu se putea altfel! Din pricina serviciului meu, Cal stătea mult timp singur. Îmi pare rău că n-am stat cu el atât de mult cât aș fi vrut.

Amintirile dureroase îi reveniră în minte. Apartamentele ordinare, lungul șir de colege de cameră, slujbele prost plătite... Nu avea niciodată destui bani sau destul timp pentru ea și Cal. Clătină din cap, parcă vrând să alunge aceste gânduri.

– De mic, Cal a trebuit să învețe să fie responsabil, să aibă grijă de el însuși. Și a reușit.

Mândria i se citea pe față.

– Și eu am reușit. Amândoi am învățat ce înseamnă disciplina. De fapt, trebuie să recunosc că ne-am maturizat împreună. L-am respectat întotdeauna pe Cal și l-am tratat ca pe un adult. Așa am făcut și cu Jenny.

– Cred că uneori ți-a fost foarte greu.

– De cele mai multe ori.

Evan încercă să zâmbească.

– Dar greul a trecut! În câteva zile, Cal începe facultatea. Am o slujbă bună, așa încât o să ne descurcăm în primul lui an la Unversitatea din Victoria. Ne prinde tare bine faptul că nu plătim chirie, Linc, serios... Anul viitor o să se mute în campus și apoi...

– Și apoi?

Era momentul să clarifice lucrurile.

– O să am aproape treizeci și doi de ani. O să fie rândul meu!

– Vrei să te întorci la școală?

– Vreau să mă întorc la școală, vreau să călătoresc, vreau să fac tot ce-mi poftește inima.

Linc trase mașina pe dreapta.

– Am ajuns.

Următoarea oră și-o petrecură printre puii de câței. Linc alese unul dintre ei și-i spuse vânzătorului că va veni să-l ia sâmbătă dimineața.

– Mergem să mâncăm ceva? o întrebă el când se întoarceau la mașină.

– Da, mi-e foame.

– Îți plac stridiile?

– Foarte tare.

– Bun, știu un loc grozav.

Chelnerul le luă comanda și le umplu paharele. Restaurantul ales de Linc se afla în port și era amenajat pe un vas vechi.

– Nu cred că ți-e foame cu adevărat! Ar trebui să mănânci mai mult, să prinzi puteri.

– Pentru ce? râse Evan.

Linc o fixă cu privirea și-i zâmbi.

– Pentru diseară.

Ea roși, dar îi întoarse zâmbetul.

– Bine, răspunse Evan după un moment de pauză.

Amândoi știau ce însemna răspunsul ei. Îi luă mâna și-i sărută podul palmei.

– În legătură cu sâmbăta trecută, începu el. Mă gândeam...

Ea își trase mâna.

– Nu te mai gândi, Linc. Hai să profităm de săptămâna asta, când Cal nu e acasă. Atât și nimic mai mult. Bine?

– Știu ce vrei să faci, Evan, dar n-o să-ți meargă. Te iubesc și vreau să te fac să accepți asta.

Văzu privirea ei tristă și cedă.

– N-o să insist. În următoarele zile o să ne simțim bine împreună și atât. Așa e mai bine?

Ea se relaxă și zâmbi.

– Da, așa e mai bine.

Sosirea chelnerului le întrerupse discuția.

Când ajunseră acasă, era întuneric.

– Mulțumesc pentru ziua asta, Linc, spuse Evan înainte să iasă din mașină. M-am simțit nemaipomenit.

El o mângâie pe păr și pe gât, apoi se aplecă și o sărută ușor. Evan își trecu brațele pe după gâtul lui și îi zâmbi fericită.

– E așa de bine cu tine...

Sărutul care urmă îi făcu pe amândoi să-și dea seama cât de mult se doreau unul pe altul.

– E ultima oară când te sărut în mașină, promise Linc, furios pe sine.

Încercară să-și recapete respirația.

– La noapte, îi aminti Linc, privind-o fix.

– La noapte.

– Acum, hai să intrăm. Probabil că Maud și Jenny se întreabă unde suntem.

– Du-te doar tu, Linc. Eu mă duc acasă la mine. Ne vedem mai târziu.

El rămase în mașină câteva clipe, privind în urma ei. O să-i fie foarte greu s-o cucerească pe această femeie!

Evan intră în casă și se sprijini de ușă. În ce se băgase? Promisese că va fi cu el o săptămână, când ea nu era sigură că putea să reziste o zi în fața lui Linc Stewart! Se pierdea complet când o săruta, o atingea, îi vorbea cu vocea aceea joasă, plină de senzualitate.

Era gată să-și piardă din nou capul în fața unui bărbat atrăgător. Dar mai făcuse acest lucru de două ori și se dovedise un dezastru! De ce voia să repete aceleași greșeli? Nu, încercă ea să se convingă. În primul rând, ea nu mai era o puștoaică, ci o femeie în toată firea. Era timpul să se poarte ca atare!

Evan stătea ghemuită pe canapea, cu „Viața lui Elizabeth I" în brațe, când îl auzi pe Linc bătând în ușă.

– Intră, e deschis, îl invită ea fără să se ridice.

El veni către ea cu mâinile la spate și o sărută.

– Ce ascunzi acolo? întrebă Evan. Sper că n-ai de gând să mă îmbeți, Linc Stewart!

– Nu, e altceva, mult mai bun.

Ridică o mână.

– Plăcintă cu mere sau, ca să fiu mai exact, plăcinta cu mere a lui Maud. Iar aici...

Ridică și cealaltă mână.

– Înghețată! strigă Evan sărind în picioare.

Puse mâinile pe umerii lui și îl răsuci către bucătărie.

– Înainte marș!

Se întoarseră în salon cu farfuriile pline și câte o cană cu cafea. Așezată lângă el, Evan privea către șemineu și se trezi

dorindu-și să fie și la iarnă lângă Linc și să se încălzească amândoi în fața focului. Firea ei optimistă o făcea să se întrebe „De ce nu?", dar glasul rațiunii îi amintea că acest lucru nu era posibil.

– Ești foarte frumoasă, îi șopti Linc, înconjurând-o cu brațele și lipind-o de el. Părul tău e atât de mătăsos... Te iubesc, Evan.

Privirea lui o făcu să se înfioare.

– Și te doresc atât de mult, încât mă doare.

Ea îl mângâie pe obraz, pe gât, pe piept.

– Ești sigur că nu e din pricina mâncării? îl tachină ea.

Linc făcu ochii mari, apoi izbucni în râs.

– Nu vrei să mă iei în serios, nu?

Evan îi scoase cămașa și îl sărută, scurt și delicat pe piept. Mâna ei coborî, curajoasă, către cureaua pantalonilor.

– Ce ai de gând? întrebă el, cu respirația întretăiată.

– Te iau în serios, nu asta vrei?

El zâmbi larg și începu să-i desfacă nasturii bluzei.

– Deci ai chef de joacă... Bun, zise el aprobator când văzu că Evan nu purta sutien.

Înecpu să-i dezmierde sânii plini și se uită la ea.

– La jocul ăsta te gândeai?

– Da, zise ea, cu mâinile în părul lui blond. Cât poate să dureze?

– Nu are limită de timp, iubito.

Marți dimineață Linc plecă din oraș.

– O să mă întorc diseară, îi spuse el când veni să-și ia rămas-bun. Maud o să plece la sora ei, dar o să am grijă eu de Jenny la noapte.

Evan îl privi plecând și zâmbi fericită. Nu se gândise că o să se îndrăgostească atât de tare de el. Și nu din cauză că era un amant atât de priceput... Ci pentru că era amuzant, posesiv, mândru, chiar arogant, de multe ori dulce și uneori vulnerabil. Și totuși, o deranja ceva. Poate că nu era într-adevăr o problemă, poate că... Începu să se plimbe prin cameră cu pași mari, încercând să înțeleagă.

Nu! Nu se putea!

Pentru o clipă, îi trecuse prin cap să renunțe la planurile ei și să se devină doamna Lincoln Stewart. Să se mărite cu Linc? Era o nebunie!

Cal își dăduse acceptul. Dar Jenny? O iubea pe Jenny din tot sufletul, așa cum îl iubea și pe Linc. Știa că putea avea grijă de ea, că o putea crește. Ideea aceasta era realizabilă! Nu trebuia decât să renunțe la planurile ei egoiste – la școală, la călătorii. Va avea în schimb o familie – Linc, Jenny, Cal și ea. Exact așa cum își dorea bărbatul pe care-l iubea.

Linc!

Îl iubea din toată inima, profund, deplin și pentru toată viața. Oare merita să dea o șansă dragostei? Un zâmbet îi înflori pe buze.

– A venit taxiul, Evan, îi spuse Maud. Sunt sigură că Linc n-o să întârzie mult.

– Nu-ți mai face griji, Maud. Ai uitat că de asta sunt aici? Pentru astfel de situații de urgență.

– Să fiu sinceră, am uitat. Mă gândesc la tine ca la un membru al familiei, nu ca la o dădacă.

– Mulțumesc, Maud, zise Evan, sărutând-o pe obraz. Du-te! Jen și cu mine o să ne descurcăm.

După ce plecă Maud, Evan se întoarse în bucătărie. Termină de spălat vasele, apoi se duse lângă Jenny pe canapea și se uitară împreună la un documentar despre insecte. Pentru că fetița era gata să adoarmă, o duse în camera ei, o înveli și o sărută de „noapte bună".

Coborî înapoi în salon, cu gândul să-l aștepte pe Linc. O furase și pe ea somnul în fața televizorului, când un țipăt ascuțit o trezi.

– Evan! Ești aici?

O văzu pe fetiță în capătul scărilor și urcă într-un suflet la ea.

– Da, iubito, sunt aici. Ce s-a întâmplat? Ai visat urât?

O luă în brațe, iar Jenny se ghemui la pieptul ei.

– Păianjeni! Erau așa mari...

– Nu-i de mirare, spuse Evan, cu gândul la documentarul de la televizor. Nu-ți face griji, aici nu sunt păianjeni.

O așeză înapoi în pat și vru să plece.

– Nu mă lăsa singură, Evan. Dormi cu mine, numai puțin. Te rog!

– Bine, numai puțin, zâmbi ea.

Se uită la ceas și văzu că era zece și douăzeci. Oare de ce întârzia Linc? În ciuda voinței ei, o cuprinse somnul.

Jumătate de oră mai târziu, Linc le găsi dormind împreună. Se sprijini de tocul ușii și le privi în tăcere. O femeie și o fetiță pe care le iubea cu pasiune.

Evan! Crezuse că mai fusese îndrăgostit, că mai iubise, dar când o cunoscuse pe ea înțelesese că se înșelase. Nu știa cum putea să fie atât de sigur. Se duse către pat și o luă în brațe, purtând-o către camera lui.

– Linc? murmură ea.

– Sst!

O sărută pe frunte și o puse în patul lui. Curând, acesta va fi patul nostru! își spuse el în gând. Nu știa de ce ezită Evan, dar avea de gând să afle. Avea nevoie de ea, așa cum avea și Jenny.

Evan se lipi de el.

– M-aș putea obișnui cu asta.

– Asta și voiam! Spune un singur cuvânt și o să te duc în pat în fiecare seară.

– Tentant... O să mă și învelești?

– Nu numai, zâmbi el.

– Nu numai?!

– Vrei să-ți arăt?

– Te iubesc, Linc.

El făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Ce-ai spus?

– Sunt mai multe cuvinte, dar...

Îl privi în ochi, serioasă.

– Te iubesc, Linc. Nu știu cum și când s-a întâmplat. Știu doar că te iubesc și vreau, am nevoie să-ți spun asta.

Linc simți că nu mai poate respira. O luă în brațe și o strânse cu putere, fără să spună nimic. Se sprijini de tăblia patului și o trase spre el. Nu voia decât s-o țină lângă el, acolo unde-i era locul.

Evan se eliberă ușor și se încruntă.

– Ar trebui să spui ceva, să știi.

– Da? întrebă el cu un aer neștiutor. Ce?

– Ceva de genul „și eu te iubesc, Evan".

– Asta ți-am spus, zâmbi el. O să te anunț dacă se schimbă ceva.

Ea închise ochii.

– A, ce romantic!

El îi cuprinse fața între palmele lui fierbinți.

– Te iubesc, Evan. Până să te cunosc pe tine, n-am știut ce înseamnă dragostea. Și dacă vrei, sunt gata să-ți spun asta în fiecare zi, în următorii cincizeci de ani, pentru restul...

Ea îl opri, punându-i un deget pe buze.

– Ajunge pentru azi. Bine?

El ezită. Ar fi vrut s-o întrebe de ce, să-i ceară să ia o hotărâre. Dar simți trupul ei vibrant și hotărî să lase întrebările deoparte.

– Pentru moment, șopti el. Doamne, cât de mult te iubesc!

Se încurcă în nasturii bluzei ei și înjură printre dinți. Toată stăpânirea lui de sine dispăruse complet.

– Rupe-o, Linc.

El își ridică privirea și văzu în ochii ei dorință, pasiune, promisiuni.

O rupse.

Capitolul 11

– N-am mai făcut niciodată așa ceva, zâmbi el.

– Nici eu, recunoscu ea.

Era bucuroasă că, în întunericul nopții, nu-i putea vedea roșeața din obraji. Nu știa ce se întâmplase cu ea. Poate mama ei avusese dreptate – poate era o păcătoasă. Dar în acele clipe era sigură că putea să facă dragoste cu Linc tot restul vieții.

– Evan?

– Hmm?

O sărută pe păr.

– Spune-mi, ai de gând să te măriți cu mine sau nu?

Evan încremeni. Ar fi vrut să răspundă, dar nu putea.

– Din cauza lui Cal? încercă el să înțeleagă. Ți-e teamă că n-o să fie de acord?

– Să nu fie de acord? Nu prea cred... El deja mi-a sugerat să nu te las să-mi scapi.

Linc râse încet.

– Deștept băiat!

După câteva secunde, adăugă serios.

– Aș fi mândru să-l consider fiul meu.

Evan se uită la el. Oare va merge? Era posibil?

– Cred că lui Cal i-ar plăcea.

– Asta înseamnă că nu refuzi ideea?

– Linc, te rog! Nu insista!

– Dar pot să-ți spun că Jenny ar fi încântată să-ți spună „mamă"? Te iubește foarte mult, Evan.

– Și eu pe ea.

Era adevărat, dar de câte ori se gândea la Jenny, avea îndoieli.

– Sunt puțin gelos, chicoti Linc. Stă tot timpul după tine și nu ai destul timp pentru mine! Când o să fii cu adevărat mama ei, o să fie și mai rău!

– O să trebuiască să-mi dau demisia, adăugă ea, prostește.

Linc o sărută pe frunte.

– N-ai nevoie să muncești, iubito. Sunt gata să plătesc eu pentru școala lui Cal, dacă asta te îngrijorează. Oricum, nu cred că-ți place foarte tare ceea ce faci, nu-i așa?

– Nu, cred că nu, recunoscu ea.

Era cea mai bună slujbă din câte avusese, dar era numai un mijloc de a plăti pentru studiile lui Cal. Și pentru ale ei, la un moment dat.

Nu poți să le ai pe amândouă, Evangaline! își spuse ea. Hotărăște-te – bărbatul pe care-l iubești sau planurile pe care ți le-ai făcut.

– Mărită-te cu mine, Evan, îi ceru Linc pătimaș.

Câteva ore mai târziu, Evan se plimba pe plajă. Unu lucru era clar – Linc voia o mamă cu „normă întreagă" pentru fiica lui. Era normal, având în vedere cele întâmplate cu mama naturală a lui Jenny. Dacă voia să fie cu Linc, era absolut obligată să renunțe la planurile ei. Așa cum făcuse de când avea paisprezece ani.

Oftă prelung.

Viața mea ar fi fost mult mai ușoară dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, Linc! Sau pe minunata ta fetiță. Dar și mult mai goală! recunoscu ea.

În tăcere, se întoarse acasă.

– Ai văzut ce încântată a fost Jenny când a primit cățelușul?

Maud și Evan erau în bucătărie. Tocmai terminaseră de spălat vasele.

– Ce nume i-a pus? întrebă Maud.

– Cooper.

– Da, Cooper. N-am văzut-o niciodată atât de fericită. Știu că Linc o cam răsfață, dar... o iubește atât de mult. Nu știu cu cine seamănă, pentru că...

Se opri, temându-se că spusese prea multe.

– Părinții lui nu erau așa? Asta ai vrut să spui?

– Erau foarte distanți, foarte reci. Erau foarte ocupați... Mă rog, știi toată povestea.

Da, Evan o aflase și înțelegea cât era de important pentru un copil să simtă dragostea părintească, să știe că se poate baza oricând pe ei. Oare ea putea să fie un astfel de părinte pentru Jenny? Responsabilitățile erau la fel de mari, chiar dacă nu i-ar fi la fel de greu cum îi fusese cu fiul ei.

– Evan!

Maud se uita pe fereastră.

– Nu știi unde e Jenny? N-o văd nicăieri.

Evan se uită peste umărul lui Maud către grădină. Linc își lua rămas bun de la părinții care veniseră să-și ia copiii de la petrecere.

– Caut-o în toate camerele, Maud, îi zise Evan. Eu mă duc afară.

După câteva minute, reveniră în bucătărie, în același timp cu Linc și Cal.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Linc, văzând expresiile lor îngrijorate.

– Nu știm unde e Jenny, răspunse Evan, încercând să-și păstreze calmul. Au plecat toți copiii?

Linc aprobă cu o mișcare a capului.

– Când ați văzut-o ultima oară?

– Am văzut-o la marginea grădinii, cu cățelușul, răspunse Cal. Cred că au trecut cincisprezece, douăzeci de minute.

– Înseamnă că nu poate fi departe, zise Linc, cu o voce de gheață. Cal, tu și Maud cercetați drumul. Eu și Evan mergem pe plajă.

Instinctiv, ea îl luă de mână și-l urmă în tăcere.

– Bine că e lumină, murmură Linc când ieșeau din casă.

Două ore mai târziu, când se lăsase seara, Evan și Linc se întoarseră în casă. Ceruseră și ajutorul poliției locale, dar căutarea nu avusese succes. Nici o urmă de Jenny sau de cățel!

Evan nu îndrăznea să se uite la Linc, care măsura camera cu pași mari. Își amintea foarte bine ce simțise ea când fiul ei se pierduse și știa cât de disperat era acum Linc.

Două ore! Dar pe Cal îl găsise după patru ore și nu pățise nimic! își spuse ea în gând, încercând să-și păstreze curajul. Închise ochii și se rugă în tăcere. Când termină, se ridică în picioare și se uită fix la Linc. El o văzu, se apropie și o luă de mână.

– Hai să mergem.

Unul dintre ofițeri încercă să-l împiedice.

– Domnule Stewart, trebuie să terminăm raportul.

– Mai târziu, îi spuse Linc, tăios. După ce o să-mi găsesc fetița.

În fața casei se întâlniră cu Maud.

– Nimic, răspunse ea întrebării lor nerostite. Mă duc din nou spre șosea.

– Cal unde e?

– Nu l-am mai văzut. A luat-o spre stânga, către golf.

Maud făcea eforturi să-și rețină lacrimile. Nu era timp de așa ceva. Trebuiau s-o găsească pe Jenny.

Evan și Linc se îndreptară din nou spre plajă. Tocmai voiau să se despartă când Evan îl strânse de mână.

– Ascultă!

Era vocea lui Cal, Se auzea de foarte departe, dar nu aveau nici o îndoială că era el!

– A găsit-o, Linc! Sunt sigură că a găsit-o! Hai!

O luară la fugă în direcția din care auziseră vocea băiatului. Jenny era lângă el, speriată, murdară și obosită. Se repezi în brațele tatălui ei și începu să plângă.

– Am găsit-o dincolo de golf, explică băiatul.

– Am alergat după Cooper, spuse Jenny printre suspine. N-a vrut să se oprească și... n-am mai știut unde sunt. N-am putut să-l las aici, cred că s-a lovit. Plângea atât de tare!

Arătă către cățelușul pe care-l ținea Cal în brațe.

– O să se facă bine? Te rog, tati, o să-l faci bine?

– Gata, scumpo, nu mai plânge! O să fie bine, ai să vezi. Du-te la Evan, ca să văd eu ce are cățelușul.

Evan o luă în brațe pe fetiță.

– Ce sperietură ne-ai tras!

O mângâie și o sărută pe păr.

– Ar fi trebuit să vii după noi, Jenny. Promite-mi că nu mai faci așa ceva!

– Promit, spuse ea solemn. Am făcut o prostie, nu?

Evan nu se putu abține și izbucni în râs.

– Una cât tine de mare! De-acum încolo, n-o să te mai scăpăm din ochi. Hai să mergem, trebuie să-i spunem lui Maud că te-am găsit.

După ce poliția plecă, iar Maud o duse pe Jenny în camera ei, Linc și Evan se retraseră în bibliotecă. Linc își turnă un pahar de coniac și îl goli dintr-o înghițitură.

– Cred că asta e prima dată când am simțit într-adevăr nevoia să beau ceva! Ce coșmar!

– A trecut, Linc. Acum totul e în regulă.

– Da... Tu nu vrei nimic de băut?

Ea scutură din cap.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, o să mă duc acasă. Sunt foarte obosită, vreau să fac un duș. În plus, cred că vrei să stai cu Jenny. Sunt sigură că te așteaptă și că nu poate să adoarmă. Îmi amintesc când Cal...

Se opri brusc, cu ochii în podea.

– S-a întâmplat ceva? spuse el fără nici o inflexiune în voce.

– Nu, nimic. Ți-am spus, sunt obosită. Ne vedem mâine.

Linc veni către ea și o luă în brațe.

– Pe mâine, îi spuse el, sărutând-o.

Cuvintele lui o urmăriră multă vreme. Pe mâine? Nu era sigură de acest lucru.

Evan era în bucătăria din casa de oaspeți și pregătea micul dejun pentru Cal.

– Cal? Ce-ai zice dacă... Nu mai face așa! protestă ea când îl văzu pe băiat bând sucul direct din sticlă.

El ridică mâinile, ca și când și-ar fi cerut scuze.

– Bine, bine.

Turnă sucul într-un pahar.

– E mai bine așa?

– Mult mai bine.

– Ce voiai să mă întrebi?

Evan trase adânc aer în piept, știind că venise momentul adevărului. Totuși, nu îndrăznea să-l privească în ochi.

– Ce-ai zice dacă ne-am muta?

– Spune-mi că n-am auzit bine.

– Ba da, îi înfruntă ea privirea.

– Dar de ce?! De ce să ne mutăm acum? Am crezut că totul e aranjat, că o să stăm aici un an de zile!

Cal o săgetă cu privirea.

– Mamă, casa asta e la doar cincisprezece minute de universitate! M-am înscris, totul e aranjat! Ce s-a întâmplat?

Ar fi vrut să-i spună, dar nu-și găsea cuvintele. Întotdeauna fuseseră sinceri unul cu altul, dar acum era o problemă mult prea intimă.

– E vorba de Linc, nu-i așa?

Se înroși puțin, semn că nici pentru el discuția nu era comodă.

– Da, recunoscu ea.

– Ne-a cerut să plecăm?

– Încă nu, dar o s-o facă.

– Nu înțeleg.

– Vrea să ne căsătorim, iar eu... eu nu sunt de acord. Pun pariu că, după ce o să-i spun asta, n-o să mai vrea să aibă de-a face cu noi!

Cal se uită la mama sa cu gura căscată.

– Nu pot să cred că vorbești serios! O să-l refuzi pe Linc? Mamă... e un tip grozav!

– Se poate, dar nu pot să mă mărit cu el. Și nu cred că trebuie să-ți dau explicații, îl repezi ea. O să caut un apartament, cât mai aproape de universitate. De îndată ce-l găsesc, ne mutăm de aici!

Cal se gândi o clipă.

– Nu prea cred.

– Poftim?!

– Am spus „nu prea cred". Eu o să rămân aici. Pe mine nu m-a cerut în căsătorie, deci eu pot să rămân. Dacă are nevoie, pot să am grijă de Jenny când Maud nu e acasă.

– Vorbești prostii, Cal! Nu poți să stai singur la vârsta ta!

– Ba sunt destul de mare ca să nu mă mut când vrei tu și unde vrei tu!

Evan se încruntă.

– Tu chiar vorbești serios!

Nu-i venea să creadă. Simți că-și pierde echilibrul și se sprijini de dulap.

– Bine, zise ea în cele din urmă. Dacă așa vrei... N-o să încerc să te opresc. O să-i spun lui Linc decizia mea chiar în seara asta și o să-l întreb dacă tu poți să stai aici în continuare.

Rămase cu spatele la el, sperând că va veni la ea și își va cere iertare, dar auzi ușa închizându-se. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cal se întorsese împotriva ei, poate chiar o ura. Oare Linc cum o să reacționeze?

La ora două, Linc îi telefonă și o invită la cină.

– La șase e bine?

Când îi auzi vocea, își dădu seama că îi va fi greu să se despartă de el. Dar se gândise mult și știa că aceasta era cea mai bună soluție.

– Evan, m-ai auzit? E bine la ora șase?

– Scuză-mă. Da, o să fim acolo.

Spera că fiul ei să nu aibă nimic împotrivă.

– Cum se simt Jenny și Cooper?

– Bine, amândoi. Nici n-ai zice că li s-a întâmplat ceva! Evan? Te-ai mai gândit la... la noi?

Ea nu-i răspunse.

– E totul în regulă?

– Da, minți ea. Vorbim diseară.

Puse receptorul în furcă și rămase privind în gol. Oare va putea să renunțe la Linc? Când își recăpătă stăpânirea de sine, observă că fiul său era lângă ea, privind-o cu atenție.

– De ce faci asta, mamă? Nu înțeleg.

– Nu cred că te pot face să înțelegi, Cal.

– Încearcă.

– Bine.

Evan se apropie de fereastră.

– Vreau să am timp... pentru mine. Și eu am vise, planuri, idealuri. Pricepi?

Cum putea un copil de șaisprezece ani să înțeleagă că, deși nu regreta nici o zi din viața ei, visa să fie mai mult decât mamă pentru el? Putea să priceapă că voia să-și împlinească visele la care nu renunțase nici o clipă?

Din expresia feței lui, Evan văzu că nu putea pricepe.

– Vreau să am libertatea de a face ce-mi doresc, atunci când îmi doresc. Nu mai vreau să fiu responsabilă pentru altcineva.

– Trebuie să te muți pentru că o să fii responsabilă pentru Linc? întrebă el, confuz.

– Nu la Linc mă gândeam, răspunse ea, deznădăjduită.

Nu avea rost! Pentru Cal, lucrurile erau albe sau negre. Nu existau nuanțe și nici emoții.

– Hai s-o lăsăm baltă!

– Jenny! strigă el. N-o vrei pe Jenny! Asta e, nu-i așa?

În privirea lui se putea citi disprețul.

– Nu se ridică la standardele tale?

– Cal! Cum poți să spui așa ceva?

– Atunci? Îți dă prea multă bătaie de cap? Ce e?

Fără să-și dea seama, băiatul începuse să țipe.

– Nu e vorba de așa ceva. O iubesc pe Jenny, dar nu vreau să...

– Nu vrei să fii mama ei. Asta vrei să spui, nu-i așa, Evan?

Auzind vocea lui Linc, Evan păli brusc. Se răsuci în loc și-l văzu stând în cadrul ușii. Nu știa de cât timp era acolo.

– Asta voiai să spui, nu?

– Linc, nu e așa cum îți imaginezi. Eu...

Ea ezită, iar Linc ridică o mână, oprind-o.

– Nu mai spune nimic, nu am nevoie de nici o explicație. Am ceva experiență cu femeile care nu au instinct matern. De fapt, ar trebui să le recunosc dintr-o privire.

Vru să iasă, dar se întoarse către ea.

– Sora lui Maud a sunat puțin mai devreme. Cina s-a anulat, spuse el tăios. Starea mamei lor s-a înrăutățit. O duc pe Maud la sora ei și venisem să te întreb dacă nu vrei să mergi cu mine și cu Jenny. Ce idee tâmpită!

Fără să aștepte răspunsul ei, ieși din casă. Evan îi aruncă o privire lui Cal, care nu îndrăznea să facă nici o mișcare, apoi alergă după Linc. El se feri de atingerea ei, dar se opri.

– Ce vrei? Maud mă așteaptă.

– Vreau să înțelegi. Nu e ceea ce crezi! O iubesc pe Jenny, știi bine. Dar...

– Nu vreau să te ascult, o întrerupse el. Am priceput – nu o vrei pe Jenny și nu mă vrei nici pe mine!

Doamne, ajută-mă să-l fac să înțeleagă!

– Te iubesc, Linc!

El pufni zgomotos.

– Și o iubesc și pe Jenny.

De data asta, Linc își dădu ochii peste cap.

– Dar vreau să mă iubesc pe mine însămi, continuă ea, fără să bage de seamă reacțiile lui. Relația asta cu tine... m-a luat pe nepregătite. Aveam anumite planuri și...

– Și nu vrei să le schimbi pentru mine, nu? Și în nici un caz pentru Jenny!

O țintui cu privirea.

– De ce ți-e atât de frică, Evan? Din cauza a ce s-a întâmplat ieri?

– N-are nici o legătură, zise ea încet.

Recunoaște, Evan! spuse ea în gând. Nu vrei să te temi pentru ea, să fii responsabilă pentru tot ce i se va întâmpla

de acum înainte. Un copil înseamnă în egală măsură dragoste și grijă, bucurie și nesiguranță, iar tu nu vrei așa ceva!

Ea clătină din cap, alungând aceste gânduri. Nu-i era teamă, dar nu-și pierduse complet controlul!

– Ți-am spus de la început că nu sunt în căutarea unui soț, a unui copil...

– Da, mi-ai spus. Credeam că te-ai răzgândit, dar se vede că n-ai vrut decât o relație pur fizică. Scuze!

Evan făcu un pas înapoi. Linc se apropie de ea și o sărută apăsat, fără pic de pasiune.

– Până la urmă, ne-am întors la propunerea mea inițială. Mai ții minte? Poți să-mi încălzești patul, dar nimic mai mult. Să știi că ești grozavă în pat, Evan. Poate chiar cea mai bună amantă a mea!

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– O să plec de îndată ce-mi găsesc o altă locuință.

– Foarte bine!

Evan rămase pe loc multă vreme după ce el plecă, plângând cu suspine. Răul fusese făcut!

Nu era ușor să găsească o locuință aproape de școală, mai ales după începerea cursurilor. Dar avu noroc și găsi un apartament care urma să se elibereze peste două săptămâni. O veșnicie!

Evan își lăsă geanta în casă și se îndreptă spre plajă. Nu-l mai văzuse pe Linc de patru zile. Îi era dor de el, așa cum îi era și de Jenny. Era sigură că el nu-i permitea fetiței să vină s-o vadă. Pentru că Maud era plecată la sora ei, nu avea pe nimeni cu care să vorbească.

Pe Cal abia îl mai vedea de când începuse cursurile, pentru că făcea tot posibilul s-o evite și-și petrecea mare parte din timpul liber cu Linc și Jenny.

Fuseseră cele mai îngrozitoare patru zile din viața ei!

Intră în casă exact atunci când începu să sune telefonul. Era Linc.

– Cal e acasă?

– Nu, e la școală.

– Fir-ar să fie! Se întoarce repede?

– Nu mi-a spus, s-ar putea să întârzie.

– Fir-ar să fie! repetă el.

Oftă prelung.

– Evan...

– Da?

Își dădu seama că-și ținea respirația, dar nu știa de ce.

– Nu voiam să apelez la tine, dar n-am altă soluție. Am sunat-o și pe Caressa, dar e plecată din oraș. Speram să fie Cal acasă și să... Poți să ai grijă de Jenny câteva ore? Trebuie să ajung urgent la șantier, proprietarul hotelului m-a anunțat că vine aici, dar că trebuie să plece mâine dimineață. Crede-mă că nu ți-aș cere asta dacă aș avea altă soluție.

– Când vrei să vin?

– În douăzeci de minute e bine?

– Am să fiu acolo.

Evan închise și zâmbi. Avea să-l vadă pe Linc! Era fericită, speriată, încântată și tristă în același timp. Voia să-l vadă, dar îi era teamă de privirea lui rece și dură.

Capitolul 12

Douăzeci de minute mai târziu, Evan bătea la ușa lui.

– Jenny! strigă el când îi deschise. A venit Evan.

Jenny sări din fața televizorului și alergă către ea, urmată de Cooper.

– Te simți bine? Tata mi-a zis că ai fost bolnavă și că n-am voie să vin să te văd.

Evan se uită la Linc și apoi iar la fetiță.

– Acum mă simt bine, Jenny. Poți să vii...

– Să știi că a mâncat, interveni Linc. Și i-am făcut și baie, ca să n-ai prea multe responsabilități!

– La ce oră te întorci? întrebă ea, făcându-se că nu aude remarca lui.

– Nu-ți face griji, n-o să răpesc prea mult din prețiosul tău timp.

Evan îi înfruntă privirea.

– Lasă sarcasmul, Linc. Abia aștept să stau cu Jenny.

O mângâie pe frunte pe Jenny și i se păru fierbinte.

– Din partea mea, poți să te întorci mâine dimineață.

Se aplecă spre Jenny și îi puse mâna pe frunte. Într-adevăr era fierbinte.

– Te simți bine, scumpa mea?

Fetița îi îndepărtă mâna.

– Vrei să vezi ce face Cooper? L-am învățat să stea în două picioare. Uite!

Jenny se bătu pe piept, iar cățelul puse labele din față pe umerii ei. O linse pe față, iar micuța izbucni în râs.

– Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți la Bedford, spuse Linc.

Îi aruncă o privire scurtă și ieși din cameră.

La ora zece, când Linc se pregătea să plece, un funcționar al hotelului se apropie de el.

– Domnul Stewart?

– Da.

– Am un mesaj din partea doamnei North. Vă așteaptă la Spitalul Municipal. A spus să nu vă îngrijorați, dar a dus-o pe fiica dumneavoastră acolo.

Linc o rupse la fugă.

O găsi pe Evangaline în sala de așteptare. Îngrijorarea i se citea pe față.

– Linc! Ce mult mă bucur că ai venit! Am adus-o pe Jenny aici în urmă cu o jumătate de oră. Nu știam ce să fac...

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. După ce ai plecat, i-a crescut febra și a spus că o doare capul. Când a început să verse, m-am speriat și am hotărât să venim aici.

– Ai făcut foarte bine. Unde e? Unde e doctorul?

– O consultă. A spus că s-ar putea să fie... meningită.

– Tu ce crezi? întrebă Linc, îngândurat.

– Nu s-a plâns de dureri în gât. Cred că ăsta e un semn bun. Și chiar dacă e meningită, e într-un stadiu incipient. O să fie bine, ai să vezi! Tu te simți bine?

Îi atinse brațul, dar el nu-i dădu atenție. Evan insistă, îl mângâie pe obraz și se lipi de el. Linc o luă în brațe și-și îngropă fața în părul ei mătăsos.

– Vine doctorul, îi spuse ea, eliberându-se din îmbrățișare.

– Nu vă faceți griji, le zâmbi medicul. E doar o răceală. Temperatura a început să scadă, dar vreau să rămână aici peste noapte, ca o măsură de prevedere.

Evan răsuflă ușurată.

– Unde e? Pot s-o văd? întrebă Linc.

– Pe aici, o luă înainte doctorul.

Linc porni pe coridor, dar se opri și se întoarse către ea.

– Vii, Evan?

Întinse mâna spre ea, invitând-o să se apropie. Evan făcu un pas către el.

– Nu, renunță ea. Mai bine te aștept aici.

Privirea lui deveni de gheață.

– Normal!

Dac-ai ști când te mult mi-aș dori să merg la Jenny! zise ea în gând. Te rog, Linc, nu mă urî!

Evan se întoarse în sala de așteptare și se așeză pe un scaun. Simțea că o doare tot corpul. Îi era dor de Linc, faptul că era departe de el îi provoca durere fizică. Iar gândul că fetița ar fi putut fi bolnavă...

Totul era atât de încurcat!

– Hai să mergem, îi spuse Linc care apăru brusc lângă ea. O vor muta pe Jenny în salon. Te duc acasă și apoi mă întorc.

– Rămâi aici peste noapte?

– Sigur că da.

Ar fi vrut să-i spună noapte bună, s-o vadă măcar câteva clipe. Știa că ar fi trebuit să plece de acolo cât mai repede, dar nu putea.

– Rămân și eu.

Linc o privi uimit.

– Nu-i nevoie, îi spuse el rece.

– Nici n-am zis că ar fi nevoie.

– Nu cred că...

– Rămân și eu, Linc. Nu mă răzgândesc.

Se răsuci pe călcâie și se duse către salonul unde urma să fie adusă Jenny. Linc zâmbi ușor, parcă nevenindu-i să creadă, și o urmă.

A doua zi dimineața, Linc și Evan o aduseră pe Jenny acasă. Ca la orice copil, recuperarea era foarte rapidă, astfel încât micuța sări din mașină direct în brațele lui Maud. Când o văzu, Cooper începu să latre și să sară în jurul ei. Evan vru să coboare din mașină, dar Linc o prinse de mână.

– Maud, o să lipsim puțin, bine?

Maud dădu din cap fără să răspundă, cu fetița în brațe.

– Unde mergem? întrebă Evan după câteva minute.

– Nicăieri. Mergem, pur și simplu.

Se uită la el, dar nu citi nimic pe chipul lui.

– Dacă nu te deranjează, aș vrea să merg acasă.

– Nu, nu vrei asta.

– Nu vreau? repetă ea. Bine... atunci ce vreau?

Fără nici un cuvânt, Linc trase pe dreapta și opri motorul.

– Asta vrei și – la naiba – asta vreau și eu!

Sărutul care urmă păru nesfârșit. Ea se topi în brațele lui.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea când își recăpătă respirația.

– De ce nu?!

– Nu-i de ajuns, Linc.

El ezită.

– Te doresc, Evan. În orice condiții! Accept orice vrei tu!

Evan nu-și găsea cuvintele.

– Și ai avut dreptate, căsătoria era o idee foarte proastă!

– Da?!

El ridică din umeri.

– De ce să complicăm lucrurile? Serios, ai avut dreptate.

– Da, murmură ea.

Evan nu știa exact ce simțea. Era ușurată, fericită, dar... și ușor dezamăgită. Oare îl voia pe Linc în aceste condiții? Fără obligații, fără Jenny?

Linc îi prinse fața între palme.

– Vreau să fac dragoste cu tine, iubito. N-am simțit pentru nimeni ce simt pentru tine și nu vreau să te pierd.

Evan îl atinse, fără să aibă în minte altceva decât dorința, pasiunea, dragostea care-i umplea sufletul.

Drumul către casă fu parcurs în liniște. Evan asculta zgomotul ploii și se gândea că, din nou, își încălcase propriile reguli. Într-o mașină! Nu mai avea nici o speranță! Se uită către Linc și-și dădu seama că nu se va putea vindeca niciodată de „boala Lincoln Stewart".

– Evan! Cobori?

Ea tresări. Ajunseseră acasă la Linc, dar ea nu observase. Ieși din mașină, confuză. Nu știa ce să facă – Cal era supărat pe ea, Linc își retrăsese cererea în căsătorie, iar Jenny o întrebase noaptea trecută dacă voia să fie mămica ei. Ce încurcătură!

– Nu intru, se opri ea brusc. Trebuie să mă pregătesc și să plec la serviciu.

– Avem de vorbit, Evan, o luă el de braț.

– Nu!

– Nu? Pur și simplu, nu?

– Pur și simplu. Nu vreau să vorbim, pentru că încă nu știu ce să-ți spun. Nu sunt în stare să port o conversație rațională sau să-mi asum un angajament...

– Ți-ai luat deja un angajament, dar nu-ți dai seama, zâmbi el.

Evan îl privi, nelămurită.

– Dacă vorbești de ce s-a întâmplat în mașină... Acolo a fost doar...

– Doar sex?

El zâmbi larg, iar Evan nu se putu abține. Zâmbi și ea, deși încerca să ascundă acest lucru.

– Bine, Evan, acceptă el. Fără întrebări!

O mângâie pe păr.

– Dar ar trebui să intri, să te aranjezi puțin înainte să te vadă Cal. Băieții de șaisprezece ani înțeleg foarte multe!

Evan roși.

– Mulțumesc.

Intră în casă și se duse direct în baie. Când ieși, Linc o aștepta cu două căni de cafea în mână. Îi întinse una, zâmbindu-i.

– Nu înțeleg, zise ea, acceptând cana. Acum câteva zile, abia așteptai să scapi de mine. Nu s-a schimbat nimic.

– Eu am decis că s-a schimbat.

– A! Ai decis tu...

El ridică din umeri.

– Unul dintre noi trebuia să ia frâiele acestei relații. Dacă ar fi fost după tine, ți-ai fi băgat capul în cărți și ai fi lăsat-o să moară!

Evan ridică privirea către el.

– Nu pot să fiu mama lui Jenny. Ar trebui să cauți o femeie care să poată face asta!

– O să găsesc, răspunse el, serios. Pentru moment, însă, vreau să-mi găsesc o iubită. Te interesează?

Ea făcu ochii mari.

– Uite, hai să fim sinceri și să recunoaștem că amândoi ne-am îndrăgostit. Poate că eu m-am grăbit și ți-am cerut prea multe, prea repede. Am greșit!

– Dar nu poți să-ți retragi cererea în căsătorie, spuse ea, uimită.

– Tocmai am făcut-o!

Luă o gură de cafea.

– Ar trebui să pleci, Evan, cred că ești foarte obosită. Te conduc.

Îi luă cana din mână și o prinse de braț, îndreptându-se alături de ea către ușă.

Lui Evan nu-i venea să creadă. Cine era bărbatul de lângă ea? Sigur nu era Linc! Linc era bărbatul acela supărat, sarcastic, arogant care o întâmpinase aseară. Acesta era un străin care voia s-o cucerească folosind cuvinte bine alese și sărutări fierbinți.

Cal nu era acasă, iar Evan bănui că plecase deja la cursuri.

Linc sprijini umbrela de perete și o învălui într-o îmbrățișare caldă.

– Linc, cred că...

– Taci, iubito, îi ceru el, sărutându-o pe gât.

O privi în ochi și o sărută prelung. Mâinile lui îi cercetau trupul înfierbântat.

– N-o să te las să pleci, îi promise Linc.

Doamne, mă rog să n-o faci! răspunse ea în gând.

În acea zi, Evan nu se putu gândi decât la ce se întâmplase între ei în ultimele douăzeci și patru de ore. Oare devenise amanta lui? Nu! refuză ea ideea. Doar o ceruse în căsătorie! Da, dar se răzgândise.

– Mamă?

Cal intră în bucătărie.

– Cum se simte Jenny?

– E bine. Când m-am întors de la serviciu, am sunat la ei și Linc mi-a zis că încerca să-l îmbrace pe Cooper cu unul din puloverele ei. De fapt, chiar voiam să mă duc s-o văd. Mergem împreună?

– Da, dar așteaptă puțin. Am ceva pentru ea.

Căută în rucsac și scoasae o carte de colorat și niște creioane. Păru stânjenit când o văzu pe Evan zâmbind.

– Tu întotdeauna îmi luai cărți de colorat când eram bolnav, încercă el să explice. Crezi că o să-i placă?

– Lui Jenny îi place orice vine de la tine, râse ea.

Privirea ei deveni serioasă.

– Mai ești supărat pe mine?

– Îmi pare rău, mamă. Nu vreau să stau singur aici. Dacă tu pleci, vin cu tine.

Ea zâmbi, fericită.

– Mulțumesc, dragule. Nici nu știi ce mult înseamnă pemtru mine să te aud spunând asta. Și mie îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Știu cât de mult îți place să locuiești aici, ca și mie, de altfel.

– Atunci? De ce nu... Nu, n-ar trebui să te întreb asta.

– Hai s-o vedem pe Jenny, bine? schimbă ea subiectul. Pe urmă poate mergem la o pizza.

– Ție nu-ți place pizza, îi reaminti Cal.

– Vreau să te mituiesc și să-mi povestești totul despre prima ta săptămână de școală.

– S-a făcut.

Întrebarea lui Cal nu-i ieșea din minte. De ce nu...?

Capitolul 13

Peste o jumătate de oră, când Linc se întoarse acasă, găsi camera fetiței plină. Jenny, Cal și Evan stăteau pe jos, colorând.

– Trebuia să fii în pat la ora asta, Jennifer Mae Stewart, zise el, încercând să pară autoritar.

– Mă simt mai bine, declară micuța, fără să-și ia ochii de la desenul ei.

– Ce mai dădacă! o tachină el pe Evan.

– Chiar se simte bine, îl asigură ea. Nu mai are febră deloc. Poate că am exagerat aseară și n-ar fi trebuit s-o duc la spital.

– Ba nu, ai procedat foarte bine. Ai fost îngrijorată pentru că îți pasă de ea.

Vedea foarte clar că Evan nu se simțea în largul ei, dar gândul acesta îi făcea, într-un fel, plăcere.

– Tati, uite ce mi-a adus Cal. O carte de colorat! Nu vrei să colorezi și tu? Hai, tati!

Jenny îi întinse un creion.

– Uite, aici a colorat Evan. Nu vrei să faci tu mai departe?

– Ba da, te-ai gândit foarte bine.

– Mă duc să văd ce face Maud, hotărî Evan.

În urma ei, Cal izbucni în râs.

– Dar nu se poate! Trebuie să rămâneți la masă, îi spuse Maud când ea și Cal se pregăteau de plecare.

– Mulțumesc, dar i-am promis lui Cal că ieșim la o pizza.

– Nu-i nimic, mamă, mergem mâine. Sunt gata să renunț la pizza pentru bunătățile pe care le gătește Maud. Și oricum, în seara asta voiam să mă duc la Mike, așa că o să câștig timp.

– Deci s-a rezolvat!

Evan se uită neliniștită spre scări. Nu știa cum o să reacționeze Linc când o să afle că vor rămâne la masă.

– Evan și Cal stau la masă, anunță Maud când Linc coborî scările cu Jenny în brațe.

– Foarte bine. După masă, o să stăm de vorbă, îi făcu el cu ochiul lui Evan.

Tipic pentru Linc! Nu era o rugăminte, ci mai mult un ordin. Cal și Maud observară gestul lui Linc și schimbară o privire complice.

– Îl iubești pe tăticul meu? întrebă brusc Jenny.

În cameră se făcu liniște, iar toate privirile se ațintiră asupra ei. Jenny și Linc zâmbeau cu un aer nevinovat. Tată și fiică! se gândi Evan. Incredibili, incorigibili, imprevizibili... dar nu-și putea imagina viața fără ei. Atunci, în acea clipă, hotărî că visele ei mai puteau aștepta.

– Da, Jenny. Îl iubesc pe tatăl tău.

– Și pe mine?

– Da, draga mea. Și pe tine!

– Artunci, Cal poate să fie fratele meu? vru ea să știe.

Evan se uită către Linc.

– Nu știu, scumpo. Asta depinde de tatăl tău.

Un zâmbet îi apăru pe buze când văzu expresia lui. Era clar că Linc nu se așteptase la un asemenea răspuns din partea ei. Privirile se mutară asupra lui.

– Maud, vrei să ai grijă de Jenny câteva minute? întrebă el fără s-o scape din ochi pe Evan. Am ceva de vorbit cu doamna asta încăpățânată.

Linc o luă de mână și o trase după el în bliblioteca. Nici unul nu văzuse zâmbetele pline de mulțumire ale lui Maud și Cal.

– Mai spune o dată, îi ceru el după ce închise ușa.

– Mai întâi dă-mi înapoi ceea ce mi-ai luat, domnule Lincoln Stewart. N-am de gând să fiu amanta stăpânului casei.

El o privi o clipă fără să înțeleagă, apoi izbucni în râs.

– Să stabilim niște condiții!

– Condiții? repetă ea.

– Da, condiții. Oi fi eu greu de cap, dar am înțeles că ideea unei căsătorii te sperie. Vreau să știu de ce.

Evan ezită, pentru că nu știa cum să-i explice.

– Nu e vorba nici de tine, nici de Jenny. Acum știu – eu sunt problema. În toți anii în care l-am crescut pe Cal am avut un vis. Poate că de aceea am putut să fac față tuturor greutăților. În după-amiaza când Jenny s-a rătăcit...

Îl privi în ochi.

– Ai dreptate, mi-a fost teamă. Mai mult de atât, am fost îngrozită. Am vrut să fug de grijile, de responsabilitățile pe care le presupune un copil. Nu credeam... nu credeam că mai pot face asta. Dar acum nu mai contează!

– Nu ești singură, iubito. Acum nu mai ești singură. Mă ai pe mine, pe Maud, pe Cal. N-o să mai fii nevoită să te ocupi de toate. Suntem o familie!

Îi zâmbi, încercând s-o liniștească.

– Vrei să mergi la școală, să călătorești?

N-o să se întâmple niciodată, își zise ea în gând.

– Toată viața mi-am dorit să urmez o facultate. Am avut numai note de zece înainte să... Mă rog, e mult de atunci.

Îi puse mâna pe obraz.

– Te iubesc, Linc. Atât de mult, încât nu mai pot să-mi imaginez viața fără tine și fără Jenny.

Linc închise ochii pentru o secundă. Ce prost fusese! Soluția era la îndemâna lor!

– Și eu te iubesc.

Sărutul lui pecetlui declarațiile.

– Deci o să renunți la serviciu? întrebă el.

– Da, răspunse ea, lipindu-se de pieptul lui.

– Și ce-o să faci? O să stai pe capul meu toată ziua?

Ea se depărtă puțin și-l privi în ochi.

– O să am grijă de Jenny, bineînțeles.

– Nu cred că e o idee prea bună.

– Dar asta voiai!

– Nu, zise el, serios. Ceea ce vreau e să-ți împlinești visele. Du-te la facultate! Semestrul abia a început, sunt sigur că te poți înscrie. Cal o să fie încântat!

Ea făcu ochii mari.

– Și Jenny? Cum rămâne cu ea?

– De săptămâna viitoare va merge la grădiniță. Și, oricum, Maud va fi în continuare cu noi.

O sărută pe frunte.

– Nu mai ești doar tu și Cal, iubito. Suntem o familie! repetă el. O să am de lucru la hotelul de aici cam un an. Apoi, nu-ți promit, dar s-ar putea să ne mutăm în Anglia. Ți-ar plăcea să studiezi la Oxford sau Cambridge? Dar numai dacă o să ai note bune!

Inima lui Evan bătea nebunește.

– Linc, vorbești serios? Ești sigur, sigur, sigur de ce spui?

– Sunt sigur, dragostea mea.

O sărută pe frunte, pe pleoape, pe buze.

– Căsătorește-te cu mine.

Nu era o întrebare, ci o hotărâre deja luată.

– Să înțeleg că este o cerere în căsătorie?

– Da, cea pe care mi-am retras-o, râse el. Am vrut să vezi ce pierzi dacă refuzi.

– Și acum?

– Evan! Răspunde-mi!

Fu rândul ei să zâmbească.

– Da, dragul meu. Și n-o să-mi iau cuvântul înapoi niciodată!

– Niciodată!

Sfârșit